KOMMUNISTI

№ 10 (70)
v. 1930. Lokakuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. K/O KIRJA, puh. 173-11.

Uusiin voittoihin sosialismin rintamalla.

Sosialismia rakentava maa on uuden jyrkän nousun edessä. Yhä laajemmaksi kehittyy työväenluokan voittoisa sosialistinen hyökkäys kaikilla rintamilla.

Viisivuotissuunnitelman toisella vuodella valmistui ja pantiin käyntiin joukko uusia tehtaita ja konepajoja, rakennettiin paljon uusia rautateitä. Alkoivat työskentelynsä jättiläistehtaat, Rostovin maatalousrakennustehdas ja Stalingradin traktoritehdas; avattiin liikenteelle kansantaloudelle suurimerkityksellinen Turksip. (Turkestanin—Siperian rautatie). Kuumeisella kiireellä rakennetaan uusia jättiläismäisiä metallurgi- ja kemiallisia kombinaatteja. Vanhoissa suurissa tehtaissa suoritetaan perinpohjaista uudestijärjestämistä uusimman tekniikan pohjalle.

Viisivuotissuunnitelman toisen talousvuoden tulosten ennakkolaskelmat osottavat raskaan teollisuuden tuotannon kasvaneen melkein 40%:lla. Vielä suuremmoisempi tulee raskaan teollisuuden kasvu olemaan ensi talousvuonna. Me täytämme ja toteutamme XVI puoluekokouksen asettamaa suurta ohjelmaa, — kohottaa raakaraudan tuotanto 17 milj. tonniin, päästä metallin tuotannossa Euroopassa ensimmäiseksi ja koko maailmassa toiseksi maaksi.

Samanaikaisesti raskaan teollisuuden valtavan kehityksen kanssa, joka on koko kansantaloutemme kehityksen avain, meillä on ollut mahdollisuus tuntuvasti kohottaa kevyen teollisuuden tuotantoa, mikä huomattavasti parantaa työtätekevien joukkojen varustelua.

Lujasti ja varmasti kehittyy sosialistinen hyökkäys maatalousrintamalla, missä yhteiskunnallinen sektori ensi vuonna tulee entistä enemmän voimistumaan. Tärkeimmät viljan viljelyspiirit tulevat v. 1931 pääpiirteissään kauttaaltaan kollektivisoitua ja vähintäin puolet koko maan köyhistä ja keskivarakkaista talouksista yhdistyvät kollektiivisiksi talouksiksi.

Viljaprobleemin tultua pääpiirteissään ratkaistuksi me samoilla keinoilla— korkeatuottoisen yhteiskunnallistetun suurtalouden luomisella,—ratkaisemme vaikean karjanhoitoprobleeminkin. Ensi vuonna lisääntyy yhteiskunnallistutetun karjan lukumäärä 15 miljoonaan. Maa-asiain kansankomissariaatin tiedot yhteiskunnallistutetun sektorin karjanhoito-ohjelman toteuttamisen ensimmäisistä tuloksista puhuu tämän tehtävän realisuudesta. Neuvosto—karjatalouksien järjestämiskokemus viime kuukausien ajalta osottaa, että karjanhoitotrustiemme suunnitelmat voidaan menestykselliseti toteuttaa.

Parhaillaan kuluvalla iskuneljänneksellä,—loka-joulukuu—on suoritettavanamme tärkeitä tehtäviä. Tämän neljänneksen kuluessa on kaikilla kansantaloutemme aloilla likvidoitava viime talousvuonna syntyneet repeämät ja luotava luja pohja ensi talousvuoden, viisivuotissuunnitelman ratkaisevan vuoden suurten suunnitelmien toteuttamiselle.

Tällaiset ovat sosialistisen rakennustyöohjelman perusmomentit edessäolevalla talousvuodella 1931.

Millainen on poliittinen tilanne maassa tällä hetkellä?

Perusseikka, joka määrittelee luokkien suhteet tällä hetkellä, on *alati kasvava työväenluokan aktiivisuus.* Repeämien likvideeraus eri teol-

lisuusaloilla osoitti kuinka suuria energiamääriä on työväen luokalla, kuinka suuri on sen työtarmo ja innostus. Suurella innostuksella ja voimain jännityksellä vastasivat työläisjoukot puolueen KK:n syysk. julistukseen ja lokak. 1 p. muodostui tehtaissa, kaivoksissa ja kuljetuslaitoksessa proletariaatin rivien todelliseksi katselmus- ja tarkastuspäiväksi. Sosialistinen kilpailu ja iskuruus on tullut työläisten aktiivisuuden, heidän sosialistiseen rakennustyöhön osallistumisensa tärkeimmäksi muodoksi. Vain edelleenkin nojaten iskutyöläisiin, viisivuotisuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamisen puolesta taisteleviin eturivin työläisiin, puolue voittaa kaikki vaikeudet ja turvaa takennustyömme korkean tempon säilymisen.

Juuri tämä työväenluokan kasvava aktiivisuus, sen verraton sankarillisuus taistelussa viisivuotissuunnitelman puolesta, sen luokkatietoisuuden kasvu ja sen kaikkien voimien tiivistäminen puolueen ympärille, köyhälistöjärjestöjen ja kollektiivisten talouksien lujittaminen, on ratkaisevana tekijänä sosialistisen hyökkäyksen menestykselle, uusille voitoille uusien miljoonaisten köyhälistö- ja keskivarakasjoukkojen— yksityistalouksien — vetämisessä sosialistiselle kehitystielle.

Luokkavihollisten vastarinta ja luokkataistelu kärjistyy ja saa uusia muotoja siirryttäessä sosialistisen uudestirakentamisen yhä mutkallisimpiin tehtäviin ja kulakiston luokkana likvidoimisessa kauttaaltaan kollektivisoimisen pohjalla. Luokkavihollisen useiden joukko-osastojen murskaaminen ei vielä merkitse luokkataistelun heikentymistä, päinvastoin sen vastarinta nykyisessä etapissa kiertämättömästi voimistuu. Kulakki osottaa tavatonta aktiivisuutta, yrittää murtaa viljan ja lihan hankinnan, keinottelulla nostaa hintoja ja yrittää häiritä työläisten varustelua. Kollektiivisissa talouksissa kulakisto häntyreittensä avulla harjoittaa hajoitustyötä käyttäen hyväkseen yksityisiä epäonnistumisia, sisäisiä epänormaalisuuksia ja vaikeuksia tavaravarustelussa.

Vielä nujertamattoman kulakiston aktiivisuus on kiinteässä yhteydesä vastavallankumouksellisten tuhotyöryhmien työn kanssa, jotka ryhmät muodostuvat pääasiassa ulkolaisten kapitalistien kanssa yhteydessä olevien kaupunkiporvariston, entisten tilanherrojen, tsarististen virkamiesten ja mensheviststen ja esserräläisten jätteistä. Tuhotyöryhmien tultua paljastetuksi teollisuudessa, viime kuukausien aikana paljastettiin tuhotyöjärjestö varustelujärjestössä (liha-, kala- ja vihenneshankintajärjestöissä), joka yritti taistella neuvostohallitusta ja sosialistista rakennustyötä vastaan häiritsemällä työläisten varustelua, työtätekevien suoranaisella myrkyttämisellä.

Kaikki nämä tuhotyöntekijäin ryhmät pyrkivät yhdistymään yhdeksi vastavallankumoukselliseksi järjestöksi Kondratjev-Makarovin ja Groman-Suhanovin johdolla. Tämä järjestö laati jo toiminta- ja taktiikkasuunnitelman kapitalismin restaureeraamiseksi (jälleen palauttamiseksi).

Sosialistisen rakennustyön nopea vauhti, porvariston toiveiden täydellinen romahdus proletariaatin diktatuurin rämettymisestä ja luhistumisesta on jouduttanut sen siirtymistä avoimeen taisteluun työväenluokkaa ja neuvostovaltaa vastaan, tuhotöihin ja vastavallankumouksellisiin suunnitelmiin nälän järjestämiseksi maassa.

Nämä vastavallankumoukselliset tuhotyöryhmät ja järjestöt ovat pyrkineet vetämään vaikutuspiiriinsä yksityisiä kommunisteja, yrittäneet vallata vaikutukseensa valtio-, kooperatiivi- ja talouskoneiston, ajaa niiden kautta kapitalististen ainesten tukemispolitiikkaa ja yhteiskunnallistetun sektorin vahingoittamista. Näihin seikkoihin on kaikkien puoluejärjestöjen kiinnitettävä erikoista huomiota. Nämä seikat vielä kerran muistuttavat jokaiselle kommunistille kuinka välttämätöntä luokkataistelun nykyisessä vaiheessa on olla uskomatta sanoihin, vaan huolellisesti tarkastettava ja kontrolloitava koneiston työskentelyä. Nämä seikat vaativat

jokaiselta puolueen-jäseneltä vastuunalaisuuden voimistuttamista hänelle uskottuun tehtävään.

Sosialistisen rakennustyön uuden nousun edessä kärjistyneessä luokkataistelussa erikoisen selvästi paljastuu oikeisto-opportunistien osuus luokkavihollistemme asiamiehinä puolueen sisällä. Nykyisessä tilanteessa työväenluokan ja jokaisen kommunistin tehtävänä on mobilisoida kaikki talous-, ammattiliitto- ja puoluejärjestöjen voimat tuotanto- ja finassisuunnitelmien, kollektiivisoimissuunnitelman ja kaaderien oikean kasvatuksen ja jaon toteuttamisen puolesta.

Tuhotyöläisten viimeisten tekojen valossa selviää. että luokkavihollinen on välittömässä ideologisessa yhteydessä opportunismin käytännön kanssa. Täydelleen on paljastunut, että oikeisto-opportunismin ideologia on antautunut suoranaisesti porvarillisten kondratjevilais-gromanilaisten aatteiden alle. Tämä ideologinen yhteys on todistettu useilla faktoilla. Monasti on todistettu, että oikeisto-opportunistinen antautumiskanta johtaa kapitalismin jälleen palaamiseen. Kondratjevin-Gromanin järjestön toiminta ja tuhotyöt talouselimissä todistavat, että yksityiset kommunistit ovat joutuneet porvarillisten talousmiesten ideologjan vangiksi.

Nämä viime kuukausien faktat erikoisen kirkkaasti osottavat, että oikeisto-opportunismi NKP(b):n riveissä puolestaan on voimistuttanut vastavallankumouksellisten ainesten aktivisoitumista, että puolueen jäsenten opportunismi on puhdistanut maaperää tuhotyöntekijöiden vaikutukselle talouskoneistossamme, että luokkavihollinen laskuissaan nojaa oikeisto-opportunisteihin (samoin kuin trotskilaisiinkin) ja joskus myöskin käyttää heitä hyväkseen tuhosuunnitelmiensa toteuttamisessa.

XVI puoluekokous tunnusti puolueenjäsenille sopimattomaksi oikeisto-opportunistiset katsantokannat, jotka puolueen valtava enemmistö ja työväenluokka on yksimielisesti tuominnut. Mutta oikeisto-opportunismi ei kuitenkaan ole vielä lopullisesti poisjuuritettu talous-, ammattiliitto-, neuvosto- ja puoluejärjestöjen työstä, vaan ilmenee mitä erilaisimmissa ja maskeeratussa muodossa.

XVI puoluekokous kiinnitti koko puolueen huomiota kaikenlaisten opportunistien, varsinkin sanoissa muodollisesti virheensä tunnustaneiden oikeistolaisten uusimpiin manöövereihin, jotka eivät osoita tunnustuksensa rehellisyyttä teoissa taistelemalla puolueen päälinjan puolesta.

Piiloutuen puolueen päälinjan muodollisen tunnustamisen taakse sellaiset ainekset sosialistisen rakennustyön vaikeiden tehtävien edessä itse asiassa asettuvat opportunistiselle kannalle. Niinpä he esimerkiksi kieltävät, että meidän vaikeutemme ovat kasvun vaikeuksia, jotka pohjautuvat meidän taloudelliseen, teknilliseen ja kulttuuriseen takapajuisuuteen, että ne ovat luokkataisteluvaikeuksia. Kaikki vaikeudet väittävät he johtuvan siitä, että puolue ei muka kykene ennakolta näkemään taloudellisia prosesseja. Väliaikaisissa taloudellisissa vaikeuksissa opportunistit, antautujat ja panikkerit ehdottavat hiljennettäväksi sosialistisen rakennustyön vauhtia. Trotskilaisilta ovat oikeisto-opportunistit omaksuneet vaatimuksen teollisuustuotteiden hintojen korottamisesta tarkoituksella «säännöstellä kysyntää ja tarjontaa». Tästä juontuu myöskin vaatimus palata «normaalisiin markkinasuhteisiin», mikä osoittaa, että ei käsitetä sitä asiaa, että on tapahtunut perusteellinen murros ja kaikkien taloudellisten suhteiden uudestijärjestäminen, että me siirrymme tavaravaihdon ja jaon suunnitelmalliseen säännöstelyyn. Kaikki nämä opportunistien asenteet johtuvat käsittämättömyydestä, että nepin ensimäisen vaiheen (periodin) taloussuhteita ja politiikkaa ei saa siirtää nykyiseen tilanteeseen, «nepin viimeiseen vaiheeseen», jolloin «me olemme astuneet sosialismin kauteen». Opportunismin luonteenominaisimpana piirteenä nykyisessä etapissa on yritykset nostattaa vaikeuksia, menettäen oikeat vallankumoukselliset perspektiivit, yritykset tarkistaa XVI puolue-

kokouksen antamaa arviointia maan taloudellisesta ja polittisesta tilanteesta.

Kaikki oikeisto-opportunismin ilmaukset vahvistavat oikeaksi XVI puoluekokouksen arvion, että niin oikeisto kuin vasemmisto-opportunistitkin taistellen yhdessä puoluetta vastaan, siten taistelevat sosialistisen rakennustvön tempon heikentämiseksi, yrittävät murtaa taistelun viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta neljässä vuodessa, kauttaaltaan kollektivisoimisen ja kulakiston luokkana likvidoimisen.

Kaikkien puolueen ja työväenluokan voimien mobilisoimisen sijasta käytännössä toteuttamaan XVI puoluekokouksen päätöksiä, opportunisti yrittää vetää puoluetta tarkistamaan käytännön oikeaksi osottamaa poliittista linjaa, on valmis parjaamaan puoluetta, syyttäen sitä luovan ajatuksen alenemisesta, «ukloonien yhteenneulomisesta», siitä, että perusteettomasti syytetään tuhotyöstä jne. Opportunisti tähtää puolueen rivien demobilisoimiseen.

Kaikki viime aikojen tärkeimmät taloudelliset ja poliittiset kamppailut ovat selvästi paljastaneet oikeisto-opportunismin käytännössä. Se esiintyy passiivisuutena ja vastustuksena taistelussa tuotanto-finanssisuunnitelmien toteuttamisen puolesta, kyvyttömyydessä voittaa takapajuiset käsitteet uusien työläisten keskuudessa, neuvostokoneiston byrokratisoitumisessa ja kankeudessa. Oikeisto-opportunisti ei ymmärrä kommunistien johtavaa osuutta tuotannossa, passiivisesti suhtautuu XVI puoluekokouksen päätökseen puolueen- ja nuorisoliiton jäsenten liittymisestä iskyryhmiin. Oikeisto-opportunismi ilmenee passiivisuudessa ratkaista puolueen asettamia suuria taloudellisia tehtäviä, jotka vaativat suurta sitkeyttä; se ilmenee ymmärtämättömyydessä käsittää kollektivisoimisliikkeen suuria tehtäviä, passiivisessa suhtautumisessa viljan ja lihan hankintaan jne.

Sosialistisen rakennustyön vauhdin turvaaminen, vielä kätkössä olevien sisäisten varojen etsintä ja mobilisoiminen edessämme olevien suurten probleemien, kuten työvoimaprobleemi, taistelu työvoiman vaihtuvaisuutta vastaan, tuhansien uusien työläisten kasvattaminen, niiden luokkakasvatus jne.—kaikki nämä tehtävät vaativat yhä suurempaa joukkojen mobilisointia, vielä suurempaa työläisjoukkojen vetämistä käytännölliseen taisteluun viisivuotissuunnitelman toteuttamiseksi.

Repeämien likvidoimisen kokemus osottaa, että työläisjoiukoissa on ehtymättömät määrät työsankaruutta, horjumaton varmuus puolueen päälinjan oikeellisuudesta. Tämä kokemus puhuu siitä, että työläisten horjumaton tahto hyväksyttyjen taloussuunnitelmien toteuttamiseen, voittaa ja kykenee voittamaan talouskoneiston luutuneisuuden ja spesialistien eräiden ryhmien tuhotyöyritykset.

Vain toivottomat ainekset voivat olla sokeita ja näkemättä kaikkea tätä työväenluokan aktiivisuutta. Jokaisen puoluejärjestön päätehtävänä on, kuten sanotaan puolueen KK:n syysk. 3 p:n julistuksessa, «kyetä järjestämään ja asettumaan työväenluokan myrskyisästi kasvavan aktiivisuuden johtoon».

Bolshevistinen hyökkäys kaikilla sosialistisen rakennustyön rintamilla, vaatii puolue,-neuvosto-, ammattiliitto- ja kooperatiivijärjestöjen rivien päättävää uudestijärjestämistä ennenkaikkea siltä kannalta, että nämä järjestöt pystyisivät likvidoimaan monissa tapauksissa huutavan epäkohdan joukkojen aktiivisuuden ja talous-, ammattiliitto ja eräissä tapauksissa puolueverkostossakin ilmenevän luutuneisuuden välillä.

Tinkimättä toteuttaen XVI puoluekokouksen leniniläiset päätökset laajennetun sosialistisen hyökkäyksen tunnuksen merkeissä, käyden leppymätöntä taistelua kahdella rintamalla, ennenkaikkea oikeisto-opportunismia vastaan, me jatkamme edelleen hyökkäystämme ja siirrymme uudelle talousvuodelle, v:lle 1931, joka tulee olemaan tärkeänä etappina taistelussa sosialismin voiton puolesta SSSR:ssä.

Toveri Kullervo Manner 50-vuotias.

Kuluvan lokakuun 12 päivänä täytti yksi Suomen työväenliikkeen huomattavampia miehiä ja Suomen Kommunistisen Puolueen johtaja toveri Kullervo Manner viisikymmentä vuotta.

Ollen lähtöisin sivistyneistön keskuudesta (isä oli tosin työmiehen poika) on toveri Manner taistellut työväenliikkeen riveissä jo kokonaisen neljännesvuosisadan. Tultuaan ylioppilaaksi v. 1900 ja opiskeltuaan jonkun vuoden Helsingin yliopistossa antautui hän sanomalehtimiesalalle. Hän joutui työskentelemään Porvoon kaupungissa Uudenmaan läänissä ilmestyvässä suomettarelaisessa «Uusimaa»-nimisessä lehdessä. Kun paikkakunta oli yksi Etelä-Suomen sahateollisuuskeskuksia, jossa suomenkielisen väestön enemmistön muodosti lähiseutujen sahojen työväestö, niin joutui nuori sanomalehtimies toimessaan miltei jokapäiväiseen kosketukseen paikkakunnan työväestön kanssa, tutustuen sen elämään, oloihin ja harrastuksiin. Tämä yhteys johti lopulta siihen, että toveri Manner vuoden 1905 suurlakon johdosta tapahtuneen työväenliikkeen nousun yhteydessä päätti yhdistää kohtalonsa taistelevan työväen kohtaloon. Jättäen paikkansa porvarillisessa lehdessä perusti hän paikkakunnalle sille vastapainoksi ja sen vaikutusta vastaan tarmokkaasti taistelevan työväen lehden nimeltään «Työläinen». Suurella uhrautuvaisuudella ja vaivojaan säästämättömällä innostuksella toimi Tov. K. tämän lehden ainoana toimittajana viisi vuotta, ollen samalla kaiken paikallisen työväenliikkeen keskuksena. Lehden vastaavana toimittajana tuomittiin hänet mm. majesteettirikoksesta kuudeksi kuukaudeksi vankilaan. Vuonna 1910 kutsutaan hänet puolueen päälehden «Työmiehen» toimitukseen, jonka poliittisena toimittajana työskenteli aina vuoteen 1918 saakka.

Toveri Manner kuului parhaiden ja kehityskykyisimpäin sivistyneiden joukkoon Suomen vanhassa työväenliikkeessä. Hän oli siinä suhteessa huomattava poikkeus monista muista, kuten Ryömä, Tanner, Hupli ym. revisionistit, että hänessä ei ollut koskaan vähintäkään pyrkimystä eristäytyä joukoista ja jokapäiväisestä käytännöllisestä luokkataistelusta. Päinvastoin oli hän hänelle ominaisella nuorekkaalla

innolla ja tarmolla mukana kaikessa järjestötoiminnassa saavuttaen kaikkialla työväen jakamattoman luottamuksen. Siten tuli toveri Mannerista yksi pääkaupungin työväenjärjestöjen keskuudessa enimmän käytetty luottamusmies. Varsinaisen toimensa ohella toimi hän mm. monta vuotta Uudenmaan läänin sosdem. vaalipiiritoimikunnan ja paikallisen sosdem. kunnallisjärjestön puheenjohtajana, ollen sen ohella sekatyöntekijäin ammattiosaston johtokunnassa, puoluetoimikunnan jäsen ym. ym. Eduskuntaan valittuna tuli Mannerista myös yksi sosialidemokraattisen eduskuntaryhmän johtavimpia miehiä ja sen enimmän käytetty puhuja. Sosialidemokraattien ollessa enemmistönä eduskunnassa valittiin Manner v. 1917 puhemieheksi, jossa ominaisuudessaan hän omin käsin repi pois kenraalikuvernööri Nekrasovin eduskunnan istuntohuoneen ovelle asettamat sinetit ja revitytti ovet auki sekä piti eduskunnan istunnon hajoitusmääräyksestä huolimatta.

Toveri Manner kuului Suomen vanhan sosialidemokraattisen puolueen vasemmistoon, ns. siltasaarelaisiin, joiden etupäässä hän taisteli alituisesti puolueen oikeiston porvaristoa lähentelevää politiikkaa vastaan. Vankilassa ollessaan käänsi hän suomeksi Saksan sosdem. menettelyvirtauksia käsittelevän kirjasen. Yhdessä toveri Kuusisen kanssa vastusti hän mm. ns. Tokoin hallituksen muodostamista 1917 keväällä. Vallankumouksen puhjettua 1918 tammikuussa tuli hänen osakseen vallankumoushallituksen puheenjohtajan paljon vaativa tehtävä. Vallankumouksellisten joukkojen suuri luottamus toveri Manneriin näkyi myös siinä, että hänet, tappion ollessa jo selvän, valittiin vallankumouksellisten joukkojen peräytymistä järjestäväksi diktaattoriksi.

Suomen Kommunistisen Puolueen perustamisen jälkeen joutui toveri Manner heti sen johtoon. Jo sitä ennen ja erityisesti puolueen perustamisen yhteydessä oli hän useiden muiden vallankumouksessa mukana olleiden Suomen Sosialidemokraattisen puolueen entisten johtajain tavoin suorittanut säälimättömän ja perinpohjaisen itsearvostelun entisen kantansa suhteen, osottaen vanhan sosialidemokraattisen puolueen kykenemättömyyden olla työväen vallankumousliikkeen johtajana sekä omat virheensä ja puutteensa yhtenä sen johtajista. Ollen miltei koko ajan puolueen keskuskomitean puheenjohtajana, on toveri M. uskollisesti työskennellyt puolueen bolshevisoimisen hyväksi. Hänen tarmokkaan taistelunsa ansioksi on suurelta osalta laskettava mm. se, etiä puolueen onnistui vuoden 1921 puoluekokouksessa likvideerata osassa puoluettä vallalle päässyt oikeistolainen syrjäpyrintö. Senkin jälkeen on hän tarmokkaasti ja valppaasti valvonut sitä, että puolue on pysynyt oikealla leniniläisellä linjalla, todellisen leniniläisen puolueen johtajan tavoin aina ajoissa signalisoiden, milloin puolue tai sen johto oli vaarassa joutua harhateille. Virheiden tapahtuessa ei hän oikeana bolshevikkina ole koskaan säästänyt itseäänkään säälimättömältä arvostelulta, vaan on avoimesti osottanut oman osuutensa virheisiin ja puutteisiin, silloin kuin siihen on aihetta ollut. Toveri Mannerin vallankumouksellista kokemusta ja vallankumouksellisen silmän tarkkuutta on paljon käytetty laajemmallakin rintamalla kuin Suomen vallankumouksellisen liikkeen johtamisessa.

Toveri Mannerin toiminta on ollut niin kokonaan käytännöllisen luokkataistelijan toimintaa, että hänelle ei ole jäänyt aikaa laajempien teosten julkaisemiseen johtaneisiin kirjallisiin töihin. Mutta väärin olisi silti väheksyä sitä kirjallista työtä, jonka hän on varsinkin SKP:n johtajana suorittanut. Ennen kaikkea on mainittava hänen arvokkaat kirjoituksensa Suomen vallankumouksen tappion syistä ja sen antamista opetuksista kirjoissa «Suomen työväenvallankumous» ja «Suomen luokkasota», «Talonpoikaiskysymyksestä Suomessa» sekä joukko lentokirjasia eri asioista. Mutta sen lisäksi tulee lukematon joukko nimettömiä tai nimimer-

killä varustettuja artikkeleita puolueen virallisissa julkaisuissa tai vasemmistolaisissa lehdissä, puhumattakaan monista arvokkaista pienempää tai laajempaa piiriä varten kirjoitetuista ohjekirjoituksista, teeseistä ym. Vaikka ne ovatkin kaikki jokapäiväisen käytännöllisen työn lomassa tehtyjä ja käsittelevät aina tärkeimpiä päiväkysymyksiä, niin ovat ne siltä syntyneet huolellisen ja yksityiskohtaisen ajattelun, harkinnan ja leninismin pohjalla tehtyjen tutkimusten tuloksena, jotka juuri konkreettisia taistelukysymyksiä käsittelevinä muodostuvat erittäin opettaviksi. Toveri Mannerin kirjoitukset sisältävät paljon arvokasta käytännöllisten luokkataistelukysymysten valaisemaa bolshevistista leniniläistä oppia, jolla tulee aina olemaan pysyvä arvonsa. Ne muodostavat arvokkaan opinlähteen tulevaan voittoonsa valmistuvalle Suomen työväenluokalle ja sen voittoa johtavalle Suomen Kommunistiselle Puolueelle. Voidakseen päästä täysiin oikeuksiinsa ja tullakseen täysin ratsionalisesti käytettyä, olisi syytä julkaista ne yhtenäisenä kokoelmana, ainakin tärkeimmät niistä.

Riittäköön toveri Mannerille vielä monta työn ja tarmon vuotta, niin että Suomen Kommunistinen Puolue ja Suomen vallankumouksellinen työväenliike olisivat tilaisuudessa yhä edelleenkin käyttämään hänen vallankumouksellista kokemustaan, leniniläisen opin terottamaa silmäänsä ja väsymätöntä tarmoaan niinä entistä kiihkeämpinä taistelun vuosina, jotka Suomen työtätekevällä väestöllä nyt ovat edessä.

Saksan kommunistisen puolueen voitto vaaleissa ja puolueen lähimmät taistelutehtävät.

Tov. Thälmannin puhe Saksan KP:n Berlinin järjestön puolueaktiivin kokouksessa.

Toverit, KK:n nimessä lausun vallankumouksellisen veljeskiitollisuuden kaikille kommunistisille taistelijoille, lukuisille punaisille vaaliavustajille Berlinissä, kaikille työläisille ja työläisnaisille, punaisille urheilijoille, punaisille rintamamiehille, nuorisolle ja kaikille luokkaveljille, eri joukkojärjestöjen jäsenille, jotka taistelivat yhdessä meidän kanssamme. Me kykenimme voittamaan ainoastaan sen vuoksi, että jokainen yksityinen kommunisti ja työläinen toimi väsymättömästi ja täytti vallankumouksellisen velvolisuutensa näissä vaaleissa.

Me kävimme vaalitaistelua ilman että käytettävissäme olisi ollut miljoonia, kuten porvarillisilla puolueilla ja ammattiliitoilla, jotka ryöstivät ammattiliittojen kassat sosialidemokraattisen puolueen vastavallankumouksellisen politiikan hyväksi. Käytettävissämme oli vain ropoja, joita miljoonat työtätekevät ja sorretut olivat koonneet kaikkialla Saksassa. Me emme voineet käydä taistelua sellaisten rahasummien avulla kuin kansallis-sosialistit, joita finanssipääoma ja kartanoherrat avustivat miljoonillaan.

Me voimme sanoa, että voitimme ei ainoastaan objektiivisten olosuhteiden vuoksi, jotka epäilemättä olivat meille edulliset. Voittomme Saksassa ja varsinkin Berlinissä vielä kerran todistaa ja vahvistaa Saksan kommunistisen puolueen bolshevistisen linjan oikeaksi. Tämä vaalivoitto vahvisti täysin oikeiksi Kominternin VI maailmankongressin ja puolueen Weddingin edustajakokouksen päätökset.

Vaalivoittomme kansainvälinen merkitys.

Voitollamme on samalla suuremmoinen kansainvälinen merkitys. Me löimme ei

ainoastaan Saksan sosialidemokratian, vaan II Internationalenkin. Se onnistui meille Kominternin tuella, jonka oikeat vallankumoukselliset päätökset veivät meidän kommunistisen puolueemme suureen voittoon.

Taistelussa kaikkien maiden reformismia ja kapitalismia vastaan ovat vaalit 14 p. syyskuuta v. 1930, joissa me saimme yli $4^1/_2$ miljoonaa ääntä, kommunistisen puolueen suuremmoinen saavutus ja uutena kiihottimena kaikille kommunistisille puolueille.

Voi sanoa, että vieläpä porvaristokin arvioi vaalivoittomme tulokset Saksan kapitalismin raskaan kriisin seurauksena ja selvittää kommunistisen puolueen menestyksen johtuvan osittain yleisestä tyytymättömyydestä taantumuksellisen hallituksen nykyiseen youngilaiseen politiikkaan. Tämän lisäksi kaikki tunnustavat, että vaalien tulokset Saksassa ovat vississä määrin miljoonien äänestystä Youngin suunnitelmaa ja Versaillesin sopimusta vastaan.

Ulkomaalainen lehdistö on myöskin sangen levoton. Eniten ovat kuohuksissaan ranskalaiset ja puolalaiset lehdet. Se ei tietenkään ole tyhjänpäiväinen juttu, kun miljoonat äänestävät Youngin suunnitelmaa, youngilaista orjuutusta ja riistoa vastaan.

Tov. Thälmann esittää edelleen useita otteita englantilaisista ja amerikkalaisista porvarilehdistä, jotka toteavat joukkoprotestin Youngin suunnitelmaa vastaan sekä porvarillisen demokratian ja kapitalismin raskaan kriisin, ja lukee otteen italialaisesta fascistilehdestä «Messagero», jossa Hitlerin fascistiset ystävät ilmoittavat, että hakaristin puolueen, joka on ottanut itselleen suuren vastuun, tulee muuttaa ja lieventää metoodejaan. Tov. Thälmann jatkaa:

Voittomme teollisuuskeskuksissa.

— Toverit, ratkaisevissa keskuksissa, pääkäupungissa ja Saksan porvariston hallituskeskuksessa—Berlinissä, Alisen Reinin alueella, raskaan teollisuuden keskuksessa—Düsseldorfissa, kemiallisen trustin tärkeässä piirissä—Halle-Mersebürgissa meistä tuli voimakkain puolue. Puolue kasvoi monissa muissakin teollisuuskeskuksissa, sosialidemokratian entinen herruus murskattiin ja kommunistit valloittivat työtätekevien enemmistön. Tämä tulos merkitsee proletariaatin suuremmoista parlamentin ulkopuolista voittoa kaikkialla Saksassa. Ne emme saavuttaneet tätä voittoa parlamenttaaristen lupausten, demokraattisten fraasien ja vastustajiemme parjausten tuloksena. Me kartoimme tällaisia otteita. Valivoittomme on tulosta siitä, että olemme lujasti päättäneet taistella vastedeskin kapitalistista järjestelmää vastaan vallankumouksen täydelliseen voittoon saakka, taistella kaikkia luokkavihollisia vastaan, jotka tukevat nykyistä valtiota.

Me taistelimme kaikilla rintamilla fascismia, joukkopuutetta ja yongilaista orjuutusta vastaan ja mobilisoimme työtätekevän väestön sortoa ja riistoa vastaan.

Pohtiessamme vaalien tuloksia meidän on otettava huomioon, että $4^1/_2$-miljoonainen rintama, joka kulkee kommunismin lipun perässä, on voimakas yhtenäinen joukkorintama, silloin kuin miljoonat, jotka antoivat äänensä kansallisfascisteille, eivät suinkaan omaa tiivistä tervettä perustaa. Kansallis-sosialistit saivat mitä erilaisimpia porvarillisia ääniä, he esiintyivät vaalikamppailussa höllyvällä vaalijulistuksella, he eivät voineet esiintyä vissillä ohjelmalla Saksan työtätekeviä varten, koska he ovat riippuvaisia porvaristosta. Voi rohkeasti sanoa, että yhdellä kommunisteille annetulla äänellä on nyt paljon suurempi merkitys kuin 10—20 äänellä, jotka kansallis-sosialistit saivat.

Ei tule unohtaa vielä yhtä: kansallissosialistit ottivat päämääräkseen marxilaisen työväenluokan rintaman murskaamisen. Ja tämä ei onnistunut heille kommunistipuolueen politiikan takia,

joka kykeni melkein kaikkialla Saksassa kokoomaan vallankumouksellisen marxilaisuuden ja kommunistisen puolueen lipun alle vieläpä nekin työläisjoukot, jotka poistuivat sosialidemokratian leiristä sen petoksen takia, jonka sosialidemokratia oli tehnyt marxilaisuudelle ja proletariaatille. Sitä paitsi valloitimme paljon ääniä nuorison ja niiden ainesten keskuudesta, jotka näihin asti olivat antaneet äänensä porvaristolle.

Vapautusohjelmamme merkitys.

Me kävimme vaalikamppailua selvällä, kansantajuisella ohjelmalla. Me ryhdyimme vaalikamppailuun puutetta kärsivien miljoonien johtajina ja mielipiteiden ilmaisijoina, joille puutteenalaisille on nouseva vapautuksen hetki. Tässä taistelussa olimme enemmän kuin koskaan etutaistelijoita, jotka loivat tietä proletaariselle vallankumoukselle.

Ratkaiseva osa taistelussamme, saavutuksissamme ja taistelussa fascismia vastaan oli vapautusohjelmallamme.

On itsestään selvää, että kansallinen vapautus on mahdotonta ilman yhteiskunnallista vapautusta. Olosuhteissa, jolloin työtätekevien miljoonat kärsivät kaksinkertaisesta ikeestä — Saksan porvariston ja ulkomaisen imperialismin ikeestä — ja heidän pyrkimyksensä vapauteen kasvaa, meidän täytyi korostaa ei ainoastaan työtätekevien yhteiskunnallisen vapautuksen tunnuslausetta, joka on hyvin tunnettu joukoille, vaan nykyisiä olosuhteita vastaavasti korostaa erikoisesti leniniläistä katsantokantaa Saksan työtätekevien kansallisesta vapautuksesta, mikä on joukoille vähemmän tunnettu, ja asettaa se taistelumme yhdeksi keskeisimmäksi kysymyksi. Sen vuoksi täydellä oikeudella ilmoitamme: eläköön taistelu Saksan kansan kansallisen ja yhteiskunnallisen vapautuksen puolesta! Vapautusohjelmamme on ja pysyy ratkaisevana aseena miljoonaisten joukkojen mobilisoimiseksi taisteluun kommunismin puolesta.

Meidän on myöskin tunnustettava, että miljoonaisten joukkojen virtaus molempiin äärimmäisiin puolueisiin, kommunistiseen ja kansallissosialistiseen puolueeseen, on kirkkaana todistuksena porvarillisen järjestelmän rappiosta.

Vaalien tulokset Saksassa ja varsinkin Berlinin vaalipiirissä, jossa joka kolmas äänestäjä äänesti kommunistista puoluetta, todistaa joukkojen taistelupäättäväisyyden suuremmoista kasvua; tämä tulos kuvastaa parlamenttaarisen järjestelmän ja porvarillisen demokratian poliittisen kriisin kärjistymistä ja vararikkoa. Kapitalismin nykyinen valtiojärjestelmä on syvästi ristiriidassa Saksan kansan mitä laajimpien joukkojen koko elämän ja ajatuksen sekä sen luokkaetujen kanssa ja tätä ristiriitaa ei enää voi voittaa eikä poistaa.

Tarkastellessa vaalien tuloksia on otettava huomioon ei ainoastaan sosialidemokratian tappio äänimäärässä, vaan myöskin suhteellinen tappio, koska tällä kertaa vaalien osanottoprosentti oli paljon suurempi kuin viime kerralla.

Kun aikaisemmin sosialidemokraateilla oli 31%, s.o. melkein kolmasosa valtiopäivien edustajista, niin nyt tämä prosentti on vain 25, s.o. neljäsosa koko epustajamäärästä. Tämä tappio on saanut mitä suurinta poliittista hämminkiä aikaan sosialidemokraattisen puolueen riveissä, mikä hämminki tulee ajan mittaan vieläkin suurenemaan. Samalla tulee ottaa huomioon myöskin muutokset sosialidemokraattisen puolueen kannattajien kokoonpanossa ja panna merkille vissit heilahdukset tällä alalla. «Pravda» arvioi oikein tässä suhteessa vaalien tulokset sanoessaan, että sosialidemokraatit menettivät yli miljoonan työläisääntä. Se merkitsee, — jos otamme huomioon Saksan tärkeimmät teollisuuspiirit, — että Saksan kommunistinen puolue on jo lyönyt sosialidemokratian Berlinissä, Ruhrin alueella, Alisen Reinin alueella, Ylä-Schlesiassa, Halle-Merseburgissa ja muutamissa

muissa paikoissa. Se merkitsee, varsinkin Berlinissä, ratkaisevaa käännettä, uuden vaiheen alkamista Saksan työväenliikkeessä. Puolue on astunut työväenluokan enemmistön valloittamisen tielle. Kommunismin taistelulipun alla työväenluokka pääsee voittoon.

Enemmistön valloittamistehtävä asettaa kommunistiselle puolueelle suuria vaatimuksia, varsinkin Berlinissä, jossa me olemme voimakkain puolue. Meidän on orientoitava politiikkaamme sen huomioon ottaen, että vaikutuksemme ei ulotu ainoastaan teollisuusproletariaattiin, että meidän luoksemme ovat tulleet yongilaisen politiikan ryöstämät virkailijat, palveluskuntalaisten, puutetta kärsiväin välikerroksien ja köyhemmän talonpoikaiston uudet joukot.

Ne neljä ja puoli miljoonaa valitsijaa, jotka antoivat äänensä kommunistiselle puolueelle, kannattavat ohjelmaamme. Kaikki he tahtovat, että me lopettaisimme kapitalismin Saksassa ja muodostaisimme sen sijalle proletaarisen, sosialistisen valtion.

Vaalien tulokset myöskin osoittavat, että muutamilla alueilla Saksassa me tunkeuduimme sellaisiin väestökerroksiin, joista vuosi, puolitoista sitten ei kukaan ajatellutkaan, että he voisivat antaa äänensä kommunisteille.

Esitän ainoastaan yhden esimerkin, joka todistaa vaikutuksemme leviämistä muihin väestökerroksiin:Essenissä, jossa kommunistinen puolue sai aikaisemmin vain 67 tuh. ääntä keskustapuolueen 95 tuh. ja sosialidemokraattien 60 tuh. ääntä vastaan, saivat kommunistit tällä kertaa 89 tuh. ääntä, mutta sosialidemokraatit vain 50 tuh. Me saimme melkein yhtä paljon ääniä kuin keskustapuolue, jolle annettiin tällä kertaa 90 tuh. ääntä. Me siis olemme Essenissä tunkeutuneet ei ainoastaan sosialidemokratian, vaan myöskin keskustapuolueen leiriin.

Toiselta puolen meidän on merkittävä muutamia puutteitakin, kuten esim. Itä-Preussissa ja Schlesiassa. Itä-Preussissa saimme 120 tuh. ääntä, s.o. 30 tuh. ääntä enemmän kuin vimeikerralla. Mutta sosialidemokraatit menettivät siellä 46 tuh. ääntä. Tämä merkitsee, että emme saaneet kaikkia sosialidemokraattien menettämiä ääniä ja että osa näistä äänistä meni fascisteille. Melkein samoin on Schlesiassakin. Siellä epäilemättä oli vissi osuus entisellä «vasemmisto»-lahkolaisluontoisella horjunnalla ja syrjäpyrinnöllä.

Suuremmoinen voitto Berlinissä.

Toverit, terveesti ja vakavasti ottaen huomioon kaikki puutteet ja vajavaisuudet, joita ilmeni tässä vaalitaistelussa ja yleensä joukkotyössämme, meidän kuitenkin on todettava, että me suoriuduimme tästä taistelusta ainoina voittajina myrskyisästi eteenpäin vyöryvän työtätekevien joukkojen miljoonaisen rintaman johdossa. Ei missään tapauksessa voi verrata kansallis-sosialistien menestystä Saksan kommunistisen puolueen voittoon. Ottakaamme esimerkiksi se tosiasia, että täällä Berlinissä fascismin kannattajien luku kasvoi vähemmässä määrin kuin muualla Saksassa. Tämä epäilemättä ei ole sattuma. Täällä Berlinissä, jossa on puolueen KK, alkoivat alimmat puoluejärjestömme toteuttaa käytännössä nopeammin kuin muilla paikoilla politbyron päätöksiä taistelusta fascismia vastaan, jotka KK:n täysistunto hyväksyi. Tämän vuoksi kykenimme Berlinissä iskemään fascismia voimakkaammin ja joudutttamaan sen romahdusta.

Mutta se puhuu samalla myöskin niistä mahdollisuuksista, joita meillä on yleensä kaikkialla taistelussamme fascismia vastaan. Itsestään on käsitettävää, että fascismi yrittää keskittää kaikki voimansa Berliniin.

Mitä merkitsee kansallis-sosialistien voitto?

Minkälaiset ovat kansallis-sosialistien saavutukset? Me emme saa aliarvioida emmekä yliarvioida fascismin kehitystä Saksassa. Meidän on kaikella tarmolla

taisteltava keskuudessamme liian pessimististä arviointia vastaan kansallissosialistien odottamattomasta voitosta. Joka näin tekee, se ei näe sitä ristiriitaista horjuvaa perustaa, jolla kansallis-sosialistit saivat väliaikaista menestystä.

Jos sosialidemokraattisten työläisten keskuudessa on havaittavissa osittain samanlaista fascismin saavutusten yliarviointia, jota välistä myöskin havaitaan meidän kannattajillammekin, niin me puolestamme ilmoitamme, että me voitamme kokoamalla koko työväenluokan johtomme alle, lujittamalla joukkojen luottamusta omiin voimiimme, vahvistamalla heidän uskoaan kommunismin voittoon ja pyrkimällä myrskyisästi eteenpäin sosialidemokraattisten ja kaikkien puolueettomien työläisten kanssa.

Jos sosialidemokratian kannattajat yliarvioivat vississä määrin fascistien saavutuksia, niin se on käsitettävää, koska juuri nyt, syyskuun 14 p:n jälkeen sosialidemokraattinen johto kannattaa politiikallaan fascismin kehitystä kaikilla aloilla. Vieläpä kaksi johtavaa sosialidemokraattista sanomalehteä ilmoitti vaalien jälkeen sosialidemokraattien valmiuden osallistua Brünningin taantumushallitukseen ja siten auttaa jatkuvaa fascistisoimista.

Toiselta puolen tietenkin on sangen vaarallista fascistivaaran aliarviointikin, ja meidän tulee varoittaa siitä työväenluokkaa rajoittumatta puolueemme puitteisiin. Sosialidemokratian riveistä esim. kuuluu mielipiteitä siitä, että tulee antaa kansallis-sosialistien isännöidä hallituksessa ja siten puhdistaa sosialidemokraateille tietä valtaan. Tällaiset mielipiteet ovat sangen vaarallisia Saksan työväenluokalle. Sillä on aivan selvää, että fascismi tulee vaalimenestyksensä jälkeen parlamentin ulkopuolellakin käyttämään yhä julmempia toimenpiteitä Saksan miljooniin työtätekeviin nähden. Sitä paitsi tällaiset mielipiteet heikentävät taistelutahtoa fascistien suunnitelmia vastaan.

Meidän tulee kaikella tarmolla taistella omissa riveissämmekin sitä mielipidettä vastaan, että ei muka pitäisi liiallisesti kärjistää taistelua kansallis-sosialisteja vastaan, koska se heikentää taistelua sosialidemokratian politiikkaa vastaan. Päinvastoin taistellessamme kapitalismia ja fascismia vastaan ja kärjistäessämme tätä taistelua me luomme nopeammin ne edellytykset, jotka ovat välttämättömät, jotta joukot ymmärtäisivät, että me olemme ainoa kapitalistivastainen ja fascistivastainen puolue. Ainoastaan täten saamme työläisjoukot vakuutetuiksi siitä, että heidän tulee muodostaa meidän kanssamme yhtenäinen proletaarinen rintama taisteluun taantumusta vastaan.

Taistelu fascismia vastaan antaa meille aivan uusia mahdollisuuksia valloittaa sosialidemokraattiset työläiset punaisen rintaman puolelle. Edessämme on tehtävä saada työläiset konkreettisten tosiasioiden perusteella vakuutetuiksi siitä, että reformistiset johtajat eivät koskaan voi taisella fascismia vastaan, että he eivät ole proletariaatin luokkatovereita, vaan päinvastoin porvariston edustajia työväenluokan leirissä. Meidän on osoitettava joukoille, että sosialidemokraattisen puolueen politiikka ei voi koskaan muuttua. Nojautuen sosialidemokraattisten johtajien käytökseen meidän tulee näyttää, että fascismin edelleen kehittyessä sosialidemokraattisen puolueen linja yhä huomattavammassa määrin lähenee fascismia. Tehtävämme on tämän vuoksi siinä, että voimistamme sosialidemokraattisissa työläisissä uskoa siihen, että kommunistit ja sosialidemokraattiset työläiset voivat kulkea samaa jalkaa.

Joukot temmataan taisteluun.

Fascismin kehitys merkitse ei ainoastaan hyökkäyksen voimistumista työväenluokkaa vastaan, vaan myöskin yritystä murskata yleensä vallankumouksellinen työväenliike. Poliittisen

kriisin, joka ei vielä ole noussut huippupisteeseensä, kärjistymisen johdosta Saksan sosialidemokratian johto, joka tukee fascistiterroria, on pakotettu huomattavasti voimistamaan poliittista terroriaan punaista rintamaa ja kommunistista puoluetta vastaan.

Jo vaalikamppailun aikana sosialidemokraattien johtamat sairaskassat huononsivat huomattavasti työtätekevien sairausvakuutusta. Tämä ryöstöhyökkäys vakuutettujen työtätekevien oikeuksia vastaan suoritettiin sosialidemokraattisten johtajien Lehmannin ja Wisselin laatimien suunnitelmien mukaisesti. Yhtä säälimättömästi sosialidemokraattiset valtion- ja kunnanvirkailijat toteuttivat pakkotoimenpiteet työttömiin nähden ja kaikki muut Brünningin hallituksen taantumukselliset lait. Tässä meillä on vielä selvemmin osoitettava työläisille se apu, jonka kommunistinen puolue osoitti heille esiintyessään vaalitaistelussaan taantumusta vastaan. Meidän on merkittävä, että Saksan työväenluokka suhtautuu suuremmalla ymmärtämyksellä kuin koskaan vaatimuksiimme, ymmärtää yhä paremmin poliittista taktiikkaamme, tuntee itsensä yhä vahvemmin sidotuksi meihin ja suuremmalla kiinnostuksella kuin koskaan seuraa kirjallisuuttamme.

Sosialidemokratian ja kaikkien muiden porvarillisten puolueiden leirissä ovat suhteet jäsenjoukkojen ja johdon välillä sangen jännittyneet. Samalla on havaittavissa näihin puolueisiin kuuluvien työläisten huomattavaa ideologista lähenemistä kommunistisiin työläisiin. Meidän täytyy tämän vuoksi lujittaa ideologisessa suhteessa puolueemme kaikkia aktiivisia työntekijöitä. Jokaisen kommunistin tulee pyrkiä orientoitumaan marxilaisen teorian mukaisesti ja kaikissa jokapäiväisissä kysymyksissä, jotka vedämme esiin taistelussa taantumusta vastaan.

Tässä suuressa taistelussa joukoista on Saksassa erittäin suuri merkitys selitystyöllä, agitatsionilla ja propagandalla. Välttämättä on vedettävä esille uusia voimia, joita ei ole vielä kulutettu, jotka eivät ole vanhojen työmetoodien saastuttamia ja jotka voivat saada taisteluun omaa innostustaan. Meidän tulee tottua yksinkertaisiin metoodeihin ja helposti ymmärrettävään kieleen, meidän on opittava suhtautumaan niihin joukkoihin, jotka eivät vielä tänään ymmärrä meitä, mutta huomenna tulevat luoksemme.

Nykyisessä taloudellisessa ja poliittisessa kriisissä me katsomme tärkeimmäksi tekijäksi Saksan miljoonien työtätekevien kasvavan radikalisoitumisen. Me näemme tämän radikalisoitumisen vaalien tuloksista. Vaalien tulokset puhuvat siitä, että joukot eivät enää tyydy vain lupauksiin vaan pyrkivät syrjäyttämään lopullisesti ja takaisinpalautumattomasti nykyisen järjestelmän. Myöskin ne piirit, jotka antoivat äänensä kansallis-sosialisteille, pyrkivät radikaalisesti ratkaisemaan kaikki kysymykset, vaikka he eivät näekään selvästi tietä ja päämäärää.

Historiallinen kehitys on saattanut meidät asettamaan Berlinin järjestössä kysymyksen siitä, että hetki, jolloin proletariaatilla on välittömästi edessään vallan valtaamisen tehtävä, lähestyy. Yhä kirkkaammin astuu näyttämölle kysymys siitä, kenen käsissä tulee diktatuuri olemaan — porvariston vai proletariaatin. Saksan porvaristo tulee panemaan käyntiin kaikki diktatuurikeinot turvatakseen itsensä ja sälyttääkseen kaiken taakan työtätekeville. Sen vuoksi on tärkein tehtävämme taloudellisten taistelujen, palkkataistelujen järjestäminen. Vallankumouksellisen ammattiliitto-oppositsionin tulee ottaa tehtävissään hyökkäävämpi luonne. Meidän tulee järjestää proletariaatin vastus ja mitä voimakkain vastahyökkäys taistelussa porvariston diktatuuritoimenpiteitä ja sen työpalkkaan kohdistamaa hyökkäystä vastaan.

Saksassa avautuu eteemme kaksi tietä: se, jolle porvaristo on lähtenyt,— Youngin suunnitelman toteuttamisen tie, fascismin ja avoimen fascistidiktatuurin tie. Toinen tie on se tie, joka

vie proletariaatin valtaan, se tie on yongilaisten kahleiden murskaamista ja vapautusohjelmamme täyttämistä, se on tie vapauteen, proletariaatin diktatuurin voittoon ja todella proletaariseen demokratiaan Saksassa. Tämän vuoksi meidän on kansantajuistettava ohjelmamme, korostettava sen erinäisiä kohtia ja käytettävä niitä kaikkien luokkataistelujemme ideologiseen ja organisatooriseen lujittamiseen.

Meidän on osoitettava, että fascistit ovat porvariston uskollisia kannattajia, että he tukevat kaikkia työläisiin kohdistettuja taantumuksellisia toimenpiteitä. Se on välttämättä todistettava kansainvälisessäkin mitassa. Otan kolme esimerkkiä:Pilsudski koettaa fascistisilla metoodeilla likvidoida kriisiä Puolassa, Mussolini törmää fascistisine metoodeineen teollisuustyöläisten, vapaan ammatin edustajien ja köyhän talonpoikaiston vastukseen. Horthyn metoodit nostattivat talonpojat taisteluun fascistijärjestelmää vastaan.

Meidän on tällöin asetettava vastakkain tilanne Saksassa ja Neuvostoliitossa. Neuvostoliitossa ei ole rappiota, ei kriisiä, ei työttömyyttä, ei Youngin suunnitelmaa, joka on tarttunut miljoonia ihmisiä kurkkuun. Neuvostoliitossa on valtava nousu, myrskyinen sosialismin rakentaminen, joka on herättänyt ihastusta kaikissa työläisissä, myöskin niissä jotka ovat vihollisten leirissä.

Välttämättä on näytettävä joukoille, että me olemme ainoat, jotka taistelevat fascismia vastaan, joukkojen taloudellista puutetta ja työnantajien mielivaltaa vastaan, ja että me näytämme miljoonille työtätekeville ulospääsyn kapitalistisesta ikeestä, mikä tapahtuu proletariaatin diktatuurin kautta.

Taantumuksen voimien kokoamista vastaan me asetamme proletariaatin yhteisrintaman.

Nyt ei vielä voi vastata kysymykseen, minkälaisen hallituskokoomuksen porvaristo tulee muodostamaan. Sosialidemokraatit ponnistelevat epätoivoisesti päästäkseen jälleen «suureen kokoomukseen». Toiselta puolen kansallis-sosialistit pyrkivät kaikin keinoin pääsemään hallitukseen. Sangen todennäköistä on, että nykyinen Brüningin taantumuksellinen hallitus jää valtaan, samalla kuin valtiopäiviä yhä enemmän syrjäytetään asioista, kuten Pilsudski tekee Puolassa. Porvariston yhteinen päämäärä on joka tapauksessa vetää hallitukseen muodossa tai toisessa kaikki äärimmäiset taantumuspuolueet, myöskin kansallis-sosialistit,

Merkillistä miten pontevasti kansallis-sosialistit yrittävät nyt todistella Saksan porvaristolle kykyään hallita maata. Hitler ilmoitti Münchenissä pitämässään puheessa, että kansallis-sosialistit eivät pyri kapinoihin, vaan valloittamaan Saksan sielun. Hitler haluaa tämän avulla tukahuttaa luokkaristiriidat ja pidättää rlistetyt joukot taistelusta. Kun Hitler ilmoitti eilen Münchenissä pitämässään puheessa: «Me pyyhimme pois sanan voitto ja kirjoitamme sen sijalle sanan taistelu», niin se merkitsee taistelua kommunismia vastaan, taistelua proletariaattia vastaan.

Työtätekevien kaikkien luokkavihollisten taistelurintamaa vastaan meidän tulee asettaa vallankumouksellisen proletariaatin ja kaikkien työtätekevien miljoonaisen yhteisrintaman. Kommunistisen puolueen valtava vaalivoitto velvoittaa meitä kymmenkertaisella päättäväisyydellä käymään taistelua sekä parlamentin sisä- että ulkopuolella nykyistä järjestelmää, Youngin suunnitelmaa ja kapitalistista komentoa vastaan. Ainoastaan me voimme takoa työttömien ja työssäolevien työläisten solidaarisuusrintaman. Ainoastaan me voimme järjestää työläiset, talonpojat ja puutetta kärsivät vähäväkiset taisteluun verotaakkaa vastaan, ottaen aseeksi verolakon. Ainoastaan me voimme järjestää ja johtaa työläisten lakkoja. Ainoastaan me kykenemme kytkemään kaikki nämä jokapäiväiset kysymykset poliittisiin peruskysymyksiin taistelussa fascistisia hallintometodeja vastaan.

Kommunistinen puolue, joka ei käynyt taistelua edustajapaikoista, vaan työtätekevien miljoonaisista joukoista, ei

rauhoitu nyt vaalivoiton jälkeen, vaan päinvastoin syöksyy myrskyisästi eteenpäin. Ja tulevilla valtiopäivillä me tulemme, ollen kiinteässä yhteydessä parlamentin ulkopuolisen joukkotaistelun kanssa, esiintymään porvariston politiikkaa vastaan, mikä on laajojen joukkojen etuja vastaan, ja koko Youngin Saksan järjestelmää vastaan.

Ensimmäinen vaatimuksemme on lopettaa ehdottomasti kaikki Youngin ryövärisuunnitelman määräämät maksut. Me vaadimme sitä valtiopäivillä, ja siinä tulee kansallis-sosialistien näyttää todelliset kavonsa.

Me edelleen esitämme valtiopäivillä laajan säästäväisyysohjelman, joka osoittaa työtätekeville joukoille, paljonko miljoonia ja miljardeja, jotka kootaan veroina työtätekeviltä joukoilta, nykyinen Youngin Saksa heittää eläkkeinä ja palkkoina kenraaleille ja ministereille reichswehrille ja poliiseille, — miljardeja, jotka helposti voidaan säästää.

Edelleen tulemme vaatimaan työtä ja leipää työttömille ja 7-tuntisen työpäivän käytäntöönottoa täydellä palkalla.

Sitä paitsi kommunistinen puolue ryhtyy heti valtiopäivillä taisteluun verojen kohottamiseksi miljonääreille ja omistaville luokille sekä verojen pienentämiseksi joukkokulutustarpeille.

Samanaikaisesti me tulemme vaatimaan useiden radikaalisten erikoistoimenpiteiden käytäntöönottamista puutetta kärsivän vähäväkisen ja köyhän talonpoikaiston tukemiseksi sekä taistelutoimenpiteitä monopolistista pääomaa vastaan.

Alas Brünningin hallitus!

Me esitämme epäluottamuslauseen Brünningin hallitukselle, vaatien samalla kaikkien ryövärimäisten ja perustuslainvastaisten määräysten ja pakkotoimenpiteiden kumoamista.

Vihdoin kommunistinen puolue alkaa heti Preussissa ja muissa maissa taistelun maapäivien hajoittamiseksi, sillä parlamenttivaalit osoittivat, minkälainen kuilu on maapäivien ja todellisen mielialan välillä maassa.

Tässä, toverit, lyhyt katsaus niihin ensimäisiin vaatimuksiin‘ joita kommunistinen puolue tulee esittämään parlamentissa 4½ miljoooan työtätekevän nimessä, jotka ovat antaneet meille luottamuksensa, jonka ohessa nämä vaatimukset tulevat tietenkin nojaamaan parlamentin ulkopuoliseen joukkotaisteluun työmailla ja työpörsseissä, kaupungissa ja maaseudulla.

Lähimmät tehtävämme.

Siirrymme nyt perustehtäviin, jotka ovat edessämme tulevassa poliittisessa työssämme. On itsestään selvää, että meidän kommunistisena puolueena arvioidessamme vaalien tuloksia ja niitä johtopäätöksiä, jotka välttämättä on tehtävä tulevaa työtämme varten, tulee tarmokkaasti sovelluttaa bolshevistisen itsekritiikin metoodia, koska me tiedämme, että itsekritiikki on ratkaiseva tekijä, joka kehittää ja lujittaa ei ainoastaan voimia, vaan myöskin joukkojen alotteellisuutta. Mitkä peruskysymykset meidän on nyt asetettava ensitilassa?

Vaalien tulokset todistavat suuresta epäsuhteesta suuren ja alituisesti kasvavan poliittisen vaikutuksen, jonka olemme valloittaneet Saksassa ja sen organisatoorisen lujittamisen välillä. Jos emme kykene laejentamaan ja organisatoorisesti lujittamaan 4,5 miljoonan ihmisen rintamaa parlamentin seinien ulkopuolella uusien metoodien ja keinojen avulla, niin emme ole kyllin voimakkaat täyttämään suurta historiallista tehtäväämme. Tämän vuoksi on käytävä käsiksi seuraaviin tehtäviin:

Ensiksikin, tässä vaalikamppailussa me näimme, että puolueemme usein vähän myöhästyneenä keskitti voimiaan työpaikoille. Tämä koskee myös Berliniä. Jos puhumme koko Saksasta, niin on meidän jopa todettava, että tehdasjatsheikkamme luku on osittain vähentynyt.

Tämä puute on likvidoitava nopeasti, muuten emme voi menestyksellisesti taistella työpalkan puolesta, kuten esim. metallityöläisten taistelussa Berlinissä,

joka ei ole helppo tehtävä. Aivan selvää on se, kuten jo Lenin puhui, että juuri työpaikka on pääperusta politiikassamme.

Tämä politiikkamme perustuminen työpaikkaan saa vielä erikoisen merkityksen, jos otetaan huomioon puolueen lakkauttamisen mahdollisuus. Organisatoorinen heikkous voi tulla meille kalliiksi. Tietenkin jonkinlainen osuus on myöskin työttömien ilmoittaumispaikoilla, työpörsseillä ja järjestöillä, jotka perustuvat terrorialiperiaatteeseen, työtätekevien asuinpaikkojen mukaan, mutta ainakin yhtä ratkaiseva perusta koko poliittiselle toiminnallemme on työpaikoilla, varsinkin suurilla.

Tämän vuoksi me yritämme nyt asettaa Saksassa toisin kysymys tehdasjatsheikkain lajentamisesta työpaikoilla. Poliittisen keskuksen tulee olla välttämättömästi työpaikalla. Välttämättä on työpaikalla ryhdyttävä työläisten laajaan värväykseen. Me olemme työttömien puolue, samoinkuin työssä olevien työläisten puolue, miljoonien sorrettujen puolue. Mutta jos työssä olevien työläisten prosentti laskee, niin kaikki asemamme heikkenevät poliitisessa suhteessa.

Toiseksi, jos tarkastamme vallankumouksellisen ammattilliitto-oppositsionin kehitystä viime aikoina, niin huomaamme suurta organisatoorista heikkoutta. Meidän on ajateltava vallankumouksellisen ammattiliitto-oppositsionin uusista kehitysteistä fascismin kasvun yhteydessä. Saksassa on 5 miljoonaa työläistä, jotka kuuluvat nk. vapaisiin ammattiliittoihin, lukuunottamatta työläisiä, jotka kuuluvat kristillisiin ja hirsch-dunckerilaisiin ammattiliittoihin. Meillä on monia erillaisia, usein huonoja fraktsioita ammattiliitoissa,

On mahdollista, että fascismi kehittyessään ryhtyy järjestämään niinkutsuttua yhteistyöskentelyä laitoksissa. Porvaristo, joka tukee fascisteja, pyrkii järjestämään laitoksissaan yhteiskuntatyöskentelyä. Fascismi on epäilemättä jo tehnyt vissin valmistelutyön fascististen ammattiliittojen muodostamiseksi. Reformistiset ammattiliittobyrokraatit, jotka vaalikamppailussa kuluttivat taisteluun kommunismia eikä fascismia vastaan yli miljoonan markkaa, jotka otettiin Saksan ammattiliittojen yhtymän kassasta, tulevat edelleenkin rikkuripolitiikallaan tukemaan fascismin kehitystä. Toisaalta miljoonien työttömien ja ammattiliittojen jäsenten syvä, suunnaton suuttumus käy yhä pelottavammaksi,

Näissä olosuhteissa on edessämme kysymys, miten täytämme organisatoorisessa suhteessa suuret poliittiset tehtävämme. Edessämme on tehtävä vetää kaikki vallankumoukselliset työläiset, olkoot he sitten järjestyneitä tai järjestymättömiä, punaisten ammattiliittojen tuotannollisiin ryhmiin. Meidän on voitettava arkuus ja ryhdyttävä jakamaan jäsenkirjoja. Samalla kuin annetaan jäsenkirjat, registeröidään ja kerätään jäsenmaksut, on meidän ryhdyttävä uusiin organisatoorisiin toimenpiteisiin asemiemme asteettaisesti voimistamiseksi joukkojen keskuudessa, koska tapahtumien kehitys asettaa puolueen uusien tehtävien eteen.

Nykyisissä olosuhteissa on taloudellisilla taisteluilla jo toinen luonne, ne saavat poliittisen taistelun luonteen, koska ne suuntautuvat ei ainoastaan työnantajia vastaan, vaan myöskin valtiota, poliisia, fascismia, sosialifascismia vastaan, kaikkia sortotoimenpiteitä ja kaikkia lakkoliikkeen tukahduttamisyrityksiä vastaan.

Näissä oiosuhteissa on meidän raivattava tie uusien satojen tuhansien työläisten, ammattiliittoihin järjestyneiden ja monien miljoonien järjestymättömien työläisten valloittamiseksi ja vetämiseksi vallankumoukselliseen luokkataisteluun. Tarvitaan suurta vallankumouksellista nousua, voimakasta aatteellista aseistusta tunkeaksemme miljoonaisiin joukkoihin työpaikoilla, ammattiliitoissa ja työpörsseissä, siitä riippumatta, onko kysymys miehistä, naisista tai nuorisosta, ja vetääksemme heidät Saksan vallankumouksellisen ammatillisen joukkojärjestön riveihin. Kom-

munistisen puolueen tulee yhdessä Kominternin ja Punaisen Ammatillisen Internatsionalen kanssa suorittaa tämä suuri historiallinen tehtävä, sen täytyy tehdä se ja se tekee sen.

Kolmas kysymys, jota me yritämme ratkaista, on seuraava: miten organisatoorisesti lujittaa ja vahvistaa fascistivastaista mielialaa, jota on havaittavissa varsinkin sosialidemokraattisten työläisten ja vielä enemmän puolueettomien keskuudessa. Me tiedämme, että tässä vaalikampailussa punaiset avustajat suorittivat suuren työn. Nyt vaalien jälkeen ei tämä avustajien liike saa likvidoitua, päinvastoin meidän tulee antaa näille avustajille uusia tehtäviä. Me kutsumme näitä avustajia voimistamaan taistelua fascimia vastaan, työskennellen yhdessä puolustusjoukkojen kanssa työpaikoilla ja työttömien järjestöissä. Meidän tulee yrittää luoda uusi fascismivastainen järjestö, joka olisi ratkaiseva elin taistelussa fascismia vastaan Saksassa kommunistisen puolueen rinnalla ja joka ei säikähtäisi Punaisten rintamamiesten liiton kiellosta, joka edelleen elää ja taistelee. Me olemme lujasti vakuutetut, että Saksan proletariaatin puolustuskuntoisuutta on välttämättömätsi lujitettava.

Neljänneksi: uusien jäsenten ja niiden, jotka antoivat meille vaaleissa äänensä, valtava virtaus puolueeseen ei ole vielä päättynyt. Uusien kymmenien tuhansien tulee liittyä puolueeseen. Puolue on siksi luja, että se kykenee vetämään riveihinsä uusia taistelijoita historiallisten tehtävien suorittamiseksi. Mutta ei ainoastaan uusien jäsenten ottaminen ole tärkeätä, vaan myöskin uusien toverillisten metodien sovelluttaminen näiden uusien jäsenten pysyttämiseksi puolueen riveissä. Tässä tarkoituksessa on kohotettava maksimaalisen korkealle tasolle aatteellisuus ja kollektiivinen henki puolueen riveissä. Uusien tilausten värväys lehdistöllemme on lykkäämätön tehtävä.

Kaikissa piireissä on välttämättä saatava uusia voimia puolueeseen. Tällöin täytyy keskittää voimia suuriin laitoksiin, rautateille ja muihin liikennevälineisiin, joilla tulee olemaan meille suuri strateginen merkitys. Työttömien luku kasvaa tänä vuonna 3:sta milj. 4½:een milj., jonka ohessa alituisesti kasvaa niiden työttömien luku, jotka eivät saa avustusta. Me voimme poliittisesti lujittaa yhteyttä työttömien kanssa, lujittamalla työssä olevien työläisten solidaarisuutta työttömien kanssa. Joukoissa kasvava epätoivo ei saa antaa fascisteille uusia kannattajia, vaan päinvastoin käytettävä hyväksemme vapaustaistelussamme.

Ratkaisevana kysymyksenä on edelleen taistelumme palveluskuntalaisista. Katsellessamme vaalien tuloksia me näemme, että työtätekevät naiset antoivat paljon ääniä porvarillisille puolueille. Mutta tästä huolimatta ovat asemamme työtätekevien naisten keskuudessa huomattavasti lujittuneet. Nyt on meidän kymmenkertaistutettava työtämme, varsinkin työläisnaisten ja proletaaristen kotiemäntien keskuudessa.

Rinnan tämän kanssa on välttämätöntä puolustaa suuremmalla tarmolla alaikäisiä työläisiä esittämällä konkreettisia vaatimuksia. Puolueen on enemmän antauduttava taisteluun nuorison etujen puolesta. Me valloitimme uusia voimia nuorten valitsijoiden riveistä, mutta emme saa tyytyä tähän. Meidän täytyy väsymättömällä tarmolla kohottaa työtämme proletaarinuorison keskuudessa.

Työssä maataloustyöläisten keskuudessa fascismin pääkeskuksissa, työssä pikkutalonpoikien ja batrakkien keskuudessa meidän tulee laatia uusia metodeja näiden ainesten muokkaamiseksi ja smytskan luomiseksi heidän ja kaupungin proletariaatin välille. Me emme voi ratkaista suuria tehtäviämme ratsionalisoimatta työtämme ja jakamatta tarkoituksenmukaisesti kaikki toiminnat eri työntekijäin välillä. Työn ratsionalisoimisen kautta meidän tulee antaa jokaiselle puoluejäsenelle, joka on työssä jossain laitoksessa, mahdollisuus rikastuttaa ideologista tietoaan. Jokaisen piirikuntajohdon, myöskin Berlinin järjestön, tulee pyrkiä löytämään sellaisia

työmetoodeja, jotka luovat uutta elämää, uutta, rohkeata hyökkäyshenkeä puolueen riveissä ja puolueen ulkopuolella olevissa työtätekevissä joukoissa.

Me saimme Berlinissä 738 tuh. ääntä. Näiden joukkojen keskuudesta meidän tulee valloittaa uusia kaadereita puolueen voimistamiseksi. Me olemme Saksassa olleet pakotetut monin paikoin vaihtamaan toiset toverit toisiin ei sen takia, että he eivät täyttäneet velvollisuuttaan, vaan ainoastaan sen takia, että puolueelle asetetut vaatimukset ovat niin suuret ja kasvavat siinä määrin, että tällainen vaihto, parantaminen ja toisten toverien vaihtaminen toisiin vastuunalaisilla paikoilla on välttämämätöntä. Minä luulen, että Berlinissäkin on välttämättä uudistettava kaikki järjestövoimat alhaalta ylös asti. Me emme saa levähtää tämän suuremmoisen vaalivoiton jälkeen. Päinvastoin mitä voimakkaammiksi tulemme, mitä enemmän tunkeudumme joukkoihin, sitä enemmän uhreja on jokaisen kommunistin annettava voitokkaalle aatteellemme. Jokaisesta kommunistista on tultava agitaattori ja taistelija Neuvosto-Saksan puolesta. Jokaisen kommunistin tulee muuttua johtajaksi, joka kykenee kokoamaan työläiset ja työtätekevät vallankumouksen lipun ympärille ja johtamaan heitä proletariaatin hyökkäyksessä.

Taisteluamme fascismia vastaan, jota me jo kävimme edellisessä vaalikampailussa, tulee nyt käydä paljon suuremmalla voimalla, jonka ohessa tilanne käy meille yhä suotuisammaksi, koska kansallis-sosialistit, ministerituoleja lähetessään ovat pakotetut yhä enemmän paljastamaan miljoonien työtätekevien edessä todelliset kasvonsa — pääoman lakeijan kasvot ja osoittamaan, että heidän teeskentelemänsä kansallinen taistelu ei ole muuta kuin tyhjä fraasi.

Ainoastaan kommunistinen puolue kykenee proletaarisen vallankumouksen voiton kautta viemään loppuun asti Saksan kansan yhteiskunnallisen ja kansallisen vapautuksen ryövärien herruudesta — imperialistien ja Saksan porvariston herruudesta.

Meidän vapautusohjelmamme, tämä mitä tärkein ja suurimerkityksellisin historiallinen asiakirja, joka osoittaa työläisjoukoille lyhyesti tehtävämme ja päämäärämme, — ei ollut vaalimanifesti, jonka voimme lykätä syrjään vaalien jälkeen. Päinvastoin tämä ohjelma nyt, kun vaalit totesivat meidän valtavan etenemisemme, tulee signaaliksi meidän entistä voimakkaammalle ja rohkeammalle taistelullemme youngilaista orjuutusta vastaan, kapitalistista Saksaa vastaa. Juuri nyt tulee kansantajuistuttaa joukkojen keskuudessa vapautusohjelmamme erinäiset osat, herättää yhä uusia miljoonia ja tiivistää heidät nälkäisten taistelurintamaksi kylläisiä vastaan.

Neuvosto-Saksa, jonka puolesta me taistelemme vapautusohjelmamme avulla, katkaisee Youngin suunnitelman kahleet, ja poistettuaan kapitalistisen järjestelmän aiheuttaman joukkopuutteen ryhtyy sosialistiseen rakennustyöhön. Tulevassa Neuvosto-Saksassa, jossa työläisten, palvaluskuntalaisten ja työtätekevien joukoissa heräävät kyvyt, jotka päästävät valloilleen joukkojen kaikki voimat, eivät enää voi esiintyä herroina suursyömärit, riistäjät ja työnantajat, joista Hitler sanoi, että korkeampana rotuna he ovat oikeutetut hallitsemaan joukkoja.

Neuvosto-Saksa tuo joukoille leivän, vapauden ja vallan. Rohkeasti taistelemme Neuvosto-Saksan puolesta puolueena, joka puolustaa kaikkien työtätekevien etuja proletariaatin luokkavihollisilta. Jännittäkää kaikki voimanne, takokaa rautainen luokkarintama, jotta Youngin Saksan raunioille voitaisiin luoda vapaa sosialistinen Neuvosto-Saksa.

Mätänevä kapitalismi ja porvarillisen valtion fascistisoiminen.

Kirj. A. Martynov

Se tosiseikka, että fascistisen tendenssin yhteydessä, joka tapahtuu mätänevän monopolistisen kapitalismin pohjalla, sosialidemokraattiset puolueet ovat muuttuneet sosialifascistisiksi puolueiksi, on vain erikoisia vaikeuksia voittaen tunkeutunut meidän puolueittemme tietoisuuteen.

Se uusi kurssi, jonka Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean yhdeksäs pleenumi otti «Luokka luokkaa vastaan»-tunnuslauseen alla, oli vastavaikutus, johon ryhdyttiin oikealla ajalla sosialidemokraattisten puolueitten fascistisoitumista vastaan. Mutta se oli vain uusi käytännöllinen asenne. Ei oltu vielä selitetty, että kvalitatiiviset (laadullliset) muutokset sosialidemokratiassa aiheuttivat sen muuntumisen sosialifascismiksi. Kominternin kuudes kongressi otti askeleen eteenpäin. «Kolmannen aikakauden» luonnehtiminen, jonka tuo kongressi suoritti, varasi avaimen porvarillisten valtioitten ja sosialidemokraattisten puolueitten fascistisoitumisen teoreettisiin perustuksiin. Siitä huolimatta yksinpä kuudennen kongressin päätösläuselma puhui yhä edelleen ainoastaan sosialifascismin »sikiöistä» ja valtion fasicstisoimista kohden kulkevista yleisistä «tendensseistä». Vasta Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean kymmenes pleenumi pani määritellysti merkille sen, että fascismi on tulemassa porvarillisen vallanpidon yleiseksi metodiksi, että «fascismin erikoinen muoto maissa, joissa on voimakkaat sosialidemokraattiset puolueet, on sosialifascismi», ja että «on tarpeen kohdistaa erikoista huomiota taistelun jännittämiseen sosialidemokratian 'vasenta siipeä' vastaan, joka hidastuttaa sosialidemokratian laskun prosessia levittämällä harhakäsityksiä tuon siiven oppositioluonteesta johtavien sosialidemkraattisten elimien politiikkaa vastaan, mutta joka todellisuudessa tukee sosialifascismin politiikkaa kaikin tavoin.»

Tämä kysymys nostettiin vasta kymmenennessä pleenumissa kahdesta syystä. Ensiksikin valtion fascistisoimisen prosessi kehkeytyi ainoastaan asteettain, ja kasvoi erikoisen voimakkaasti vasta kahden viimeisen vuoden aikana. Toiseksi tapahtui sodan päättymisen jälkeen vissi historiallinen edestakaisin kulku, joka johti monen toverin ajatuksen monimutkaiselle puolelle. Tuo edestakaisin kulku ilmeni siinä, että sodan jälkeen kapitalistinen järjestelmä pelastettiin tärkeimmissä kapitalistisissa maissa proletaarisesta vallankumouksesta petollisten sosialidemokraattien toimesta «puhtaan demokratian» lipun alla. Mutta Italian jälkeen alkoivat fascistiset vallankaappaukset takapajuisissa maissa; nuo kaappaukset suoritettiin fascismin «klassillisissa» maissa (Italia, Puola) kansallisten fascistien toimiessa välikappaleina.

Tämä historiallisen edestakaisin kulun syyn selitämme myöhemmin. Me huomaamme nyt, että eräät toverit (Radek ja ne jotka taistelivat hänen kanssaan) vetivät tästä edestakaisin kulusta v. 1922—23 sen opportunistisen johtopäätelmän, minkä mukaan fascismi voi juurtua agraari-Baijerissa, taikka Italiassa, mutta ei missään tapauksessa teollisuus-Preussissa, johtopäätelmän, joka oli loogillisesti kytkettynä yhteen kokonaisen karkeiden virheitten järjestelmän kanssa, jonka opportunistinen brandlerilainen johto teki v. 1923. Panemme edelleen merkille, että seurauksena tästä samasta historiallisesta edestaksisin kulusta yksinpä Kominternin kuudennessa kongressissa ohjelmakomissioonin jäsenistön enemmistö (paitsi Saksan edustajat ja Puolan «vähemmistön» edustajat) oli taipuvainen erittelemään erikseen Italian ja Puolan fascismin siitä fascismin ilmenemismuo-

dosta, joka oli pantava merkille johtavissa kapitalistimaissa, ja jota ne esittivät nimitettäväksi yksinkertaisesti porvarilliseksi «taantumukseksi». Lopulta Kommunistisen Internationalen Toimeenpaneva Komitean kymmenennen pleenumin jälkeen, kun kuva oli täydelleen selvä, ottivat oikeistosiiven luopiot ja sovittelijat tämän saman historiallisen edestakaisin kulun puolustukseksen väittäessään, että mitään kvalitatiivisia muutoksia ei olisi tapahtunut sosialidemokratiassa, että oli mahdotonta sekottaa sosialidemokraatteja fascisteihin, että ei ole sallittava nimittää jokaista vastavallankumouksellista fascistiksi, ja että seurauksena siitä meillä ei ollut mitään oikeutta taktiikkamme muuttamiseen suhtaumisessamme sosialidemokraatteihin, koska ne kautta koko sodan jälkeisen aikakauden olivat olleet suuressa määrässä vastavallankumouksellisia.

* * *

Nyt on kuva ehdottomasti selvä kaikille, jotka käyttävät silmiään: fascismi ei ole paikallinen, vaan kansainvälinen ilmiö, ja se on juuriutunut itse mätänevän monopolistisen kapitalismin luonteeseen.

Sosialidemokraatit ja oikeisto uklonistit niitten jäljessä selittävät, että monopolistinen kapitalismi on muuttumassa «organisoiduksi kapitalismiksi». Sosialidemokraatit menevät pidemmälle. Ne väittävät, että se on muuttumassa «sosialismiksi». Lenin vastusti tätä hurmaavaa pikku idylliä toisella mahdollisuudella: «Todellisuudessa imperialismi ei uudelleenrakenna, eikä voi rakentaa uudelleen kapitalismia kiireestä kantapäähän. Imperialismi tekee kapitalismin ristiriidat monimutkaisemmiksi ja kärkevämmiksi. Juuri tämä kahden vastakkaisen elementin, kilpailun ja monopolin, yhdistelmä on olennaista imperialismille. Se valmistaa sen murtumista. s. o. sosialistista vallankumousta.» Porvaristo käsittää, että sitä uhkaa tämä mahdollisuus. Seurauksena siitä, välttääkseen murskaantumista, se yrittää väkivoimalla selviytyä monopolistisen kapitalismin sisäisistä ja ulkonaisista ristiriidoista, kansallisessa mitassa fascistisilla metoodeilla, kansainvälisessä mitassa imperialististen sotien metoodeilla.

Nämä mätänevän monopolistisen kapitalismin yhteiskunnalliset ja taloudelliset ristiriidat saivat poliittisen ilmaisumuotonsa ennenkaikkea parlamenttarismin laskussa.

Kominternin toisen kongressin päätöslauselmassa luemme: «Kolmannen Internationalen suhdetta parlamenttarismiin ei määrää mikään uusi oppi, vaan parlamenttarismin itsensä esittämän roolin muuttuminen. Menneenä historiallisena kautena suoritti parlamentti kehittyvän kapitalismin välikappaleena vississä mielessä historiallisesti edistyksellistä työtä». Tämä koskee erikoisesti porvarillisien vallankumouksien aikakautta ja sitten liberaalista vaihetta, jolloin parlamentti oli yksi porvariston taisteluaseita feodalismin jätteitä vastaan. Sitten tuli aikakausi yhdeksännentoista vuosisadan toisella puoliskolla, jolloin porvaristo tuli kykeneväksi heittämään liikavoitoistaan vissejä muruja työväenluokalle ja ravitsemaan varsin laajoja ryhmiä työväen ylimystöstä. Tuona aikana saattoi proletariaatti käyttää parlamenttia kapitalistisen järjestelmän ja porvarillisten puolueitten arvostelemisen puhujalavana, ja samalla kertaa se saattoi sitä myöskin visseinä ajankohtina käyttää areenana «taistelulle reformeista». Samalla kertaa saattoi porvaristo myöskin käyttää ja käyttikin parlamenttia menestyksellisesti oman hegemoniansa tiivistämiseksi, «luokkayhteentörmäyksien lievittämiseen», reformististen ja parlamenttaaristen harhakuvien levittämiseen proletariaatin keskuuteen. Ja tämä aikakausi painui historiaan imperialistisen kauden kautta, jolloin «työväenluokan tilanne alkoi käydä absoluuttisesti pahemmaksi». Seurauksena siitä menetti parlamentti suuressa määrässä merkitystään proletariaatille ja myöskin porvaristolle.

Tästä kysymyksestä sanoo Kominternin toisen kongressin päätös seuraa-

vaa: «Nykyaikana ei parlamentti voi minkään ehtojen alaisuudessa olla kommunisteille taisteluarenana reformeista, työväenluokan aseman parantamisesta, kuten tapahtui visseissä tapauksissa viimeisenä aikakautena. Poliittisen elämän painopiste on kokonaan ja lopullisesti siirtynyt parlamentin ulkopuolelle!» Tämä ei merkitse sitä, että parlamentti on jo kaikkialla menettänyt kaiken merkityksensä. Proletariatti voi yhä käyttää sitä vallankumouksellisena puhujalavana, mutta siinä kaikki. Porvaristolle se on monissa maissa yhä edelleen tarpeellinen ja hyödyllinen vissiin kohtaan asti verhona salaamaan heidän avointa väkivaltaansa, kuten näemme yksinpä fascistisen Puolan viheliäisen ja mitättömän seimin (parlamentin) esimerkistä. Sama päätöslauselma sanoo parlamenttien nykyisistä tehtävistä: «Nykypäivän suitseamattoman imperialismin olosuhteissa on parlamentti muutettu yhdeksi valhettelemisen, petoksen, väkivallan ja lauseparsien vätystelemisen välikappaleeksi imperiallististen tuhoamisten, rosvoamisten, väkivallan, ryöstön ja hävityksen edessä; parlamenttaariset reformit, joilta on riistetty kaikki systemaattinen laatu, vakiintuneisuus ja suunnitelmanmukaisuus, menettävät kaiken käytännöllisen merkityksensä raatajajoukoille.» Tämä kirjotettiin toisen kongressin päätöslauselmaan v, 1920, jolloin sosialidemokratia ja porvaristo tärkeimmissä Europan maissa yhä edelleen verhosivat itseään «puhtaan demokratian» viikunalehdellä voidakseen tukahduttaa proletaarisen vallankumousliikkeen ja kun ne sitä vastaavasti olivat pakotettuja tekemään työväenluokalle vissejä tilapäisiä, osittaisia myönnytyksiä. Mutta nyt ei voi olla puhetta edes parlamentaarisista reformeista, «joilta on riistetty kaikki systemaattinen laatu». Nyt on parlamentaarisilla reformeilla yksinomaisena tarkoitusperänä riistää proletariaatilta ensimäisen sodan jälkeisen kauden viimeisetkin voittojen jätteet.

Sitten on «poliittisen elämän keskeisin tärkeys kokonaan ja lopullisesti siirtynyt ulkopuolelle parlamentin». Mutta minne on uudenaikaisissa kapitalistisissa maissa hallitseva monopolistinen pääoma siirtänyt poliittisen toiminnan painopisteen? Alistettuaan suoranaisesti itselleen valtion toimeenpanevan voiman koko koneiston — olkoonpa sitten kysymyksessä finanssiaalinen, poliisi, sota, taikka diplomaattinen koneisto (osalta mieskohtaisen liiton taikka mieskohtaisen lahjomisen perusteella) — alistettuaan itselleen myöskin suoranaisesti vissien joukkopuolueitten koko koneiston ja kansallisten fascistipuolueitten järjestöt, jotka määräävältä osaltaan ovat yhteydessä pikkuporvariston kanssa ja myöskin sosialifascistiset puolueet ja ammattiliitot, jotka ovat yhteydessä työläisten kanssa, puolueet, jotka ovat sulautuneet yhteen trustien ja valtion kanssa, toteuttaa monopolistinen pääoma niitten avulla imperialistista rosvopolitiikkaansa.

Sellaiset yritykset voittaa väkivallalla mätänevän monopolistisen kapitalismin ristiriidat ja sellainen valtion toimeenpanevan vallan koneiston ja kansallisten ja sosialifascististen puolueitten ja järjestöjen koneistojen suoranainen käyttö monopolistisen pääoman toimesta parlamenttaaristen lörpöttelijöitten seläntakana, taikka niitten vaipan alla, joko niitten siunauksella taikka sitten ilman sitä ja yhteiskunnallinen demagogia, joka on ominaista jokaiselle näistä puolueista tarkoituksella toteuttaa imperialistista politiikkaansa, valmistaakseen imperialistisia sotia, taistellakseen kilpailijoittensa kanssa, tukahuttaakseen siirtomaakansat, rosvotakseen raatajajoukot, kahlehtiakseen työväenluokan voimat puheilla «teollisuusrauhasta», riistääkseen työläisten poliittiset oikeudet, väkivallalla tukahuttaakseen heidän liikkeensä, terrorisoidakseen ne, mielipuolisesti parjatakseen kommunisteja ja Neuvostovaltaa, valmistaakseen niitten sukupuuttoon hävittämistä — kaikki tämä ei ole mitään muuta kuin valtion fascistisoimista.

Jos, nyt kun on aivan selvää minne monopolistinen kapitalismi on menossa,

me luomme silmäyksemme sen menneisyyteen, niin tulemme vakuutetuiksi, että sen tie fascismiin laskettiin jo sen ensimmäisistä askeleista lähtien.

Silloin kun Kautsky vielä taisteli revisionismia vastaan niin hän v. 1902 kirjassaan «Yhteiskunnallinen vallankumous» veti johtopäätöksen parlamenttarismin yleisestä laskusta. Tämä parlamenttarismin lasku ja suunnitelmat yleisen äänioikeuden poistamisesta (Saksassa), trustipääoman siirtyminen hyökkäykseen proletariaattia vastaan laajalla rintamalla, kuumeiset valmistelut sotaa varten, työväen ylimystön ja ammattiliitto byrokratian ideologinen orjuuttaminen trustipääoman alaisuuteen, olivat kaikki sotien ja vallankumouksien ajanjakson viestintuojia ja samalla elementtejä jotka synyttivät fascismia. Yhdenmukaisesti tämän kanssa synnytettiin sosialifascismin elementit sosialidemokratian riveissä. Niitä oli etsittävä seuraavista piirteistä: Juuri sinä aikana jolloin palkkojen kohoaminen oli pysähtynyt ja voimakas elinkustannusten kohoaminen oli alkanut, juuri aikana, jolloin hyökkäykset parlamenttarismia vastaan oli aloitettu, jolloin toisaalta jättimäiset joukkolakot olivat puhjenneet Britaniassa, jolloin vallankumoukselliset mielenosoitukset olivat kehittyneet Saksassa ja kysymys vallankumouksellisesta joukkolakosta oli ilmassa, juuri tänä hetkenä alkoivat Saksan ammattiliitot puhua työnantajien absolutismista, «selkiytymisestä», mahdollisuudesta kapitalismin vallitessa asteettain lisätä yksinpä suhteellista (!) palkkojen osuutta tuotantokustannuksissa, sekä siitä, että palkkasopimuskin on «palanen sosialismia». Juuri tänä aikana kristalloitui «keskusta» sosialidemokraattisessa puolueessa ja kävi liittoon reformistien kanssa vasemman siiven radikaaleja vastaan.

Sodan aikana vuosien 1914 ja 1918 välillä otti monopolistinen kapitalismi askeleen lisää kohden fascismia. Porvariston avoin diktatuuri, parlamenttarismin kirjaimellinen poistaminen yksinpä sellaisessa maassa kuin Britannia, tavallisuudesta poikkeava valtion sortokoneiston vahvistaminen, luokkataistelun eliminoiminen, «luokkarauhan» solmiaminen sosialidemokraattien ja porvariston kesken imperialistisen rosvosodan menestyksellisen käymisen etujen nimessä, valtion sotakapitalismin perustaminen, tuotannosta ja jaosta inventarion ottaminen ja niitten kontrolli samaa tarkoitusta varten — mitä kaikki tämä merkitsi ellei valtion fascistisoimista? Tuon ajan valtiokapitalismi ei ollut «organisoitua kapitalismia», vaan erikoistoimenpiteitten järjestelmä maan pelastamiseksi taloudellisesta kaaostilasta ja häviöstä, minkä sota loihti esille, sekä työväenluokan valjastamiseksi sotavaunujen eteen. Artikkeleissaan «Luontaisverosta» kirjoitti Lenin: «Näette, että monopolistinen valtiokapitalismi todella vallankumouksellis-demokraattisessa valtiossa välttämättä, erehtymättömästi aiheuttaa askeleen eteenpäin kohden sosialismia» ja jotkut opportunistit koettivat tätä lausuntoa tulkita «organisoidun kapitalismin» teorian mielessä. Mutta tässä sanoi Lenin määritellysti, että valtion sotakapitalismi saattaa aiheuttaa «askeleen kohden sosialismia» ainoastaan sillä ehdolla, että sota tulee suoranaisesti päättymään voittoisaan vallankumoukseen («todella vallankumouksellisdemokraattinen valtio»). Mutta, kuten kaikissa muissa maissa paitsi Venäjällä, se johti suoranaisesti, ei vallankumouksen voittoon, vaan toistaiseksi ainoastaan kapitalismin murtumiseen, niin valtion sotakapitalismi oli todellisuudessa askel kohden fascismia ja seurauksena siitä fascistit sitä sellaisena edistävätkin (Saksan teräskypäräjärjestö esimerkiksi).

Kun vakava vallankumouksellinen kriisi puhkesi Euroopassa sodan jälkeen, pelasti porvaristo itsensä proletaarisesta vallankumouksesta kahdella tavalla: tärkeimmissä Euroopan maissa «puhtaan demokratian» lipun alla, useissa takapajuisissa maissa fascistisilla vallankaappauksilla. Mikä on johtopäätös tästä historiallisesta edestakaisin kulusta, josta me jo olemme puhuneet? Vakavan har-

kinnan pohjalla se ainoastaan toteaa, että on olemassa mitä likeisin yhteys ja täydellinen yhtärintaa kulkeminen fascismin kohtalon ja imperialismin kohtalon kesken.

Tärkeimmissä kapitalistisissa maissa, jotka alottivat imperialistisen sodan, ei fascismi ensimäisenä sodan jälkeisinä vuosina esittänyt mitään suurta osaa siitä yksinkertaisesta syystä, että imperialismi itse oli noissa maissa tullut ankarasti järkytetyksi tai murretuksi.

Juuri siitä syystä, että imperialismi Saksassa ja Itävallassa, joissa oli jätteitä feodalismista, tuli tilapäisesti pirstotuksi, pelastui kapitalismi näissä maissa proletaarisesta vallankumouksesta sosialidemokraattien porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tunnuslausella (vaikkakin sosialidemokratia porvarillis-demokraattista vallankumousta saboteerasi kaikilla sen käytettävissä olevilla keinoilla). Juuri siksi, että Britanniassa ja Ranskassa—noissa pitkäaikaisen demokratian maissa—militanttista imperialismia kompromissoitiin joukkojen suurien jaostojen silmissä ensimäisten sodan jälkeisten vuosien aikana, saatettiin vallankumouksellisten työläisjoukkojen tukahuttaminen niissä toteuttaa ainoastaan «pasifismin» (Kansain liitto) ja «puhtaan demokratian» tunnuslauseitten avulla. Juuri siksi että porvaristo oli kaikissa näissä maissa tullut suunnattomasti heikennetyksi, oli se aluksi pakoitettu piiloittelemaan «puhtaan demokratian» verhon takana. Tärkeimpien kapitalististen maitten imperialisteille, jotka sodan olivat alottaneet, oli «puhtaan demokratian» verho sodan jälkeen vissinlainen «N. E. P.», peräytyminen tehdäkseen paremman hyppäyksen eteenpäin.

* * *

Tilanne oli toisenlainen sellaisissa takapajuisissa maissa kuin Italia ja Puola. Niissä ei imperialismia voitu kompromissoida joukkojen silmissä sodan jälkeen, sillä sitä ei niissä ollut vielä silloin. Ennen sotaa oli Italiassa olemassa ainoastaan «ryysyköyhälistön imperialismi», kuten Lenin sen kuvasi. Sodan alussa otti enemmistö Italian porvaristosta ja sosialidemokraateista puolueettoman kannan. Sodan jälkeen ryöstettiin Italialta sen osuus voiton saaliista. Todellinen imperialismi alkoi ilmetä vasta fascistien tullessa valtaan. Mitä taasen Puolaan tulee, niin sitä ei ennen sotaa ollut edes olemassa itsenäisenä valtiona.

Sodan jälkeisen kriisin aikana se ei ollut imperialismia, vaan parlamenttaarisen demokratian hallintaa mitä joukkojen silmissä kompromissoitiin.

Vakava kriisi otti Italian käsiinsä sodan jälkeen. Jos siellä olisi ollut olemassa todellinen bolshevikinen kommunistinen puolue, niin tuo kriisi olisi voinut tulla ratkaistuksi voittoisan proletaarisen vallankumouksen kautta. Mutta Italian Kommunistinen puolue ei vielä ollut kypsynyt, se oli pirstaleina ja sitä ei oltu vielä katkaistu irti sosialidemokratian napanuorasta. Seurauksena tästä oli Italian kohtalo tuona aikana parlamenttaaristen puolueitten — Giolittin puolueen ja sosialistien — käsissä, ja ne osottivat mitä suurinta heikkoutta kriisin edessä.

Sodan alussa giolittilaiset, jotka olivat vallassa, sekä myöskin sosialidemokraatit, ylläpitivät puolueetonta suhtautumista. Kun perinpohjaisesti vallankumouksellinen kriisi levisi sodan jälkeen, ei Italian keskustalaisella sosialistipuolueella ollut „miehuutta“ taistella ase kädessä proletariaatin vallankumouksellista liikettä vastaan, kuten Saksan sosialidemokraatit olivat tehneet voimakkaan työväen ylimystön avustamina. Vasta viime tingassa v. 1920, jolloin Italian proletariaatti oli aivan valtaan nousun kynnyksellä, saivat Italian sosialistit «rohkeutta petoksen tekemiseen». Ja tämä Italian parlamenttaaristen puolueitten selkärangattomuus se oli (giolittilaisten ja keskustalaisten), joka valmisti maaperää fascismin voitolle, joka proletaarisen vallankumouksen häviön jälkeen, mikä johtui sosialistien petoksesta, tuli «pelastajaksi» parlamenttarismivastaisella tunnuslauseella toisaalta.

ja «Suur-Italian» imperialistisella tunnuslauseella toisaalta.

Samanlainen parlamenttaaristen puolueitten kykenemättömyys, vaikkakin toisissa olosuhteissa ja toisissa muodoissa, oli olemassa Puolassa Pilsudskin kaappauksen aattona toukok. 1926. Venäjän markkinoitten menettämisen jälkeen oli Puolan teollisuus umpikujassa. Pilsudskin vallankaappauksen aattona oli Puola menossa vakavan poliittisen ja taloudellisen kriisin läpi. Kommunistinen puolue ei silloin vielä ollut kylliksi kypsä johtamaan proletaarista liikettä ratkaisevaan taisteluun vallasta. Vastavallankumouksellinen porvarillis-maanomistaja kulakkihallitus, jossa «kansallinen demokratia» soitti ensi viulua, oli kerrassaan avuton löytämään minkäänlaista ulospääsytietä kriisistä. «Kansallinen demokratia» orientoi itsensä pääasiallisesti Saksaa vastaan peläten sen taloudellista kilpailua. Neuvostoliittoa se pelkäsi kuin ruttoa, mutta samalla kertaa se ei ollut vastaan käyttääkseen Neuvostoliiton markkinoita oman teollisuutensa hyväksi muistellen aikaa, jolloin se omaksui kohteliaan politiikan tsaristiseen hallitukseen nähden. Seurauksena tästä se ei voinut saada minkäänlaista tukea brittiläiseltä imperialismilta, joka pyrki tekemään Puolasta etuvartioaseman sodassa Neuvostoliittoa vastaan. Raja-alueilla puuttui sen politiikasta kaikki imperialistinen maku; se oli kansallis-shovinistinen. Se pyrki täydelleen puolalaistuttamaan rajaseudut, mutta ei pääsemään likeiseen yhtymiseen porvariston johtavien ryhmien kanssa noilla seuduilla konsessioonien hinnalla. Sellaisten olosuhteitten vallitessa kävi Pilsudskille, joka yhteen aikaan oli ollut Puolan Sosialistipuolueen oikeistosiiven organiseeraajana, jonka ohjelmaan kuului kapinaan nouseminen tsaristista Venäjää vastaan, joka (nim. Pilsudski) sodan aikana järjesti puolalaisen legioonan ja sodan jälkeen muuttui kiihkoisaksi imperialistiksi, mahdolliseksi brittiläisten tukemana nostattaa kapinan mätää parlamenttaarista blokia vastaan imperialistisen päämäärän nimessä.

Italian «klassillisella» fascismilla oli joukko erikoisia piirteitä: ensiksikin sen yhteiskunnallisena perustana oli aluksi pikkuporvaristo. Toiseksi sen pääasiallisena taistelun metoodina oli luoda isänmaallisia militanttisia järjestöjä, jotka ensiksi terrorisoivat maanviljelystyöläiset maaseudulla ja sitten vallankumouksellisen proletariaatin kaupungeissa. Kolmanneksi se turvautui erittäinkin aluksi kansallisen shovinisminsa pääpropagandan lisäksi herkeämättömään yhteiskunnalliseen demagogiaan, tuleen, joka oli kohdistettu sosialisteja, kommunisteja ja porvaristoa, mutta ei missään tapauksessa todella hallitsevaa porvariston kerrostumaa vastaan. Neljänneksi se ohjasi kurssinsa heti alusta pitäen parlamenttaarista hallitusta vastaan nousun ja vallankaappaamisen merkeissä.

Katsoen näihin Italian fascismin erikoispiirteisiin meidän italialaiset toverimme varoittivat Kominternia siitä, että ei tule yleistyttää Italian kokemuksen perusteella ja siitä että ei tule sekottaa jokaista ja kaikkea porvarillista taantumusta fascismiin. Italialaiset toverimme jättivät huomioon ottamatta kaksi seikkaa: ensiksikin sen, että nämä erikoispiirteet olivat miltei kaikkien Europan kansallisten fascistien taktiikan mallina; toiseksi, ja tämä oli sitäkin tärkeämpää, meidän italialaiset toverimme olivat jättäneet huomioon ottamatta ne yleiset piirteet, jotka olivat näitten erikoispiirteitten taustalla, piirteet, jotka meille tekevät mahdolliseksi käsitellä Italian fascismia yhdessä kaikkien toisien tämän päivän fascismin muotojen kanssa, siihen luettuna myöskin sosialifascismi. Nämä yleiset piirteet olivat ensiksikin, että heti alusta pitäen Italian fascismi oli palvellut monopolistisen kapitalismin etuja; yksinpä sodankin aikana oli Mussolini tosiasiallisesti metalli ja moottoritehtailijoitten välikappaleena vaatiessaan Italian sotaan yhtymistä. Toiseksi vallan valtaamisen jälkeen Italian fascismin yhteiskunnallinen

perusta vähitellen muuttui; pikkuporvaristo alkoi hyljätä sen antaen tilaa suurporvaristolle ja maanomistajille, ja vastaavasti fascismin yhteiskunnallis-demagoogiset tunnuslauseet häipyivät olemattomiin. Kolmanneksi oli Italian fascismin klassillinen ohjelma teoissa, vaikkakaan ei sanoissa, aina monopolistisen pääoman ohjelma. Ennen vallan valtaamista tämä ilmeni siinä tosiseikassa, että huolimatta yhteiskunnallis-demagoogisista tunnuslauseistaan fascistit olivat aina taipumattomia yhdessä suhteessa: aivan alusta lähtien ne armottomasti kävivät taistelua lakkolaisia vastaan. Sen jälkeen kun ne tulivat valtaan tämä ilmeni jokaisessa fascistisen hallituksen politiikassa. Mussolini sanoi 1926: «Meidän syndikalismimme pyrkii ainoastaan parantamaan niitten syndikaattien asemaa, jotka ovat keräytyneet sen lipun alle ja joilla ei ole mitään ulkonaisia motiiveja. Meidän syndikalismimme perustuu yhteistoimintaan tuotantoprosessin kaikissa asteissa». Erään toisen kerran hän sanoi: «Toisena kohtana fascistisessa syndikalismissa on pääoman ja kapitalismin historiallisten tehtävien tunnustaminen. Tässä me olemme täydelleen sosialistivastaisia... Kapitalismi ei ole laskussaan vielä, mutta sillä ei vielä ole ollut edes aamunkoittoaan... Nykyajan kapitalistit ovat teollisuuden kapteeneja, jne.»

Meidän puolalaiset toverimme, erittäinkin Puolan kommunistisen puolueen keskuskomitean oikeistosiiven enemmistö, toverit Kostrzew, Stafanski ja heidän seuraajansa menivät melkoista pitemmälle kuin italialaiset toverit; ne tekivät melko opportunistisen arvion Puolan fascismin merkityksestä sen valtaan nousun aikana ja seurauksena siitä tekivät vakavia opportunistisia virheitä. Aluksi toveri Kostrzew oletti, että Pilsudskin valtaan tuleminen edisti «pikkuporvariston valtaan tulemista» laadultaan «itsenäisenä polittisena voimana». Pilsudskin edelleen esiintymisessä hän näki ainoastaan pikkuporvariston antautumisen suurporvaristolle. Hänet johti tähän virheeseen pilsudskilaisten pääasiallinen pikkuporvarillinen yhteiskunnallinen perusta ja se seikka, että ne nostivat kapinan «kansallisen demokratian» vastavallankumouksellista kapitalistista puoluetta vastaan. Pian kävi selväksi puolalaisten tovereitten melkoiselle enemmistölle seurauksena, Pilsudskin koko polittiikasta, sekä sen tosiseikan perusteella, että hän tuli nopeasti koko puolalaisen porvariston keskeisemmäksi turvaksi, sekä siitä ennen kaikkea suurporvariston turvaajaksi, että Pilsudskin «tehtävänä» heti alusta pitäen oli ollut lujittaa monopolistisen pääoman asema Puolassa, jotta Puola voitaisiin saattaa taisteluun Neuvostotasavaltaa vastaan, vaikkapa sen itsensä suurten imperialististen rosvojen täydelliseen vasalliuteen alistamisen hinnasta, imperialististen rosvojen, jotka pyrkivät liittämään sitä imperialistiseen neuvostovastaiseen liittoon.

(Jatk.)

«Amerikka valloittaa Britannian».

(Jatkoa № 9)

Mutta vaikka dominioilla onkin tappioita «valtakunnan etusijalla pitämisen» systeemistä, niin väitetään sen korvaantuvan muuta tietä. Esim. Britannian laivasto suojelee dominioitakin. Mutta — dominioilla ei ole sen suhteen määräämisvaltaa, saavat vain maksaa! Australia ja Uusi Seelanti, jotka pelkäävät keltaisen (Kiinan, Japanin) siirtolaisuuden hukuttavan heidät, lienevät kuitenkin valmiit maksamaan suojeluksesta. Mutta vain toistaiseksi, sanoo Denny: ne tuntevat vielä oman heikkoutensa. Canada ja Etelä-Afrikan Liitto ovat jo toisessa asemassa. Nousee jo kysymys, voisiko Canada jäädä puolueettomaksi sodan sattuessa Englannin ja Yhdysvaltain kesken. Dominioilla on jo U. S:ssa omia kauppaedustajia. U. S:ssa asuu yli miljoona canadalaista, Canadassa jo puoli milj. yhdysvaltalaista; jälkeläiset mukaanluettuna nousee summa miljooniin. Amerikkalaiset (s.o. yhdysvaltalaiset) omistavat yli 1/10 Canadan kansallisrikkaudesta, joka arvioidaan 30 miljardiksi; englantilaiset omistavat vain 7,4%. Englannin osuus Canadan ulkomaisissa sijoituksissa laski 10 vuodessa 77:stä 39:ään %. Amerikan osuus kasvoi 17—57%. Wall Street jo vaikuttaa Canadan politiikkaankin, esim. estää panemasta toimeen «kalliita» reformeja. Canada on U. S:n paras markkina-alue, vienti nousi 9% verraten v:een 1927, jolloin se oli 18% U. S:n koko viennistä. Englannin osuus väheni (1913 — 24) 21,2 — 16,8 %. Canadan viennistä ottaa U. S. 38,9%, Englannin osuus vähennyt 49,9 — 33,4 %. Englannin tappioiden merkitys selviää, kun muistetaan, että Canadan ulkomaankauppa on 1913:n jälkeen kasvanut 85%.— Eikä Englanti ole itsekään selvillä, mitä tehdä. Se yritti käydä toivotonta sotaa kahdella rintamalla — Europan ja Amerikan trustien kilpailua vastaan.

«Dollari ja punta vastakkain». Amerikka työntää Englantia pois sen asemasta maailman pankkiirina. V. 1928 oli U. S:n vienti 5,334 milj. doll. ja tuonti 4,497 milj. doll.; krediittisaldo 837 milj. U. S. saa sijoituksista ulkomaille korkoja 523 milj. ja sotalainoista 210 milj., mutta amerikkalaiset turistit kuluttavat ulkomailla 525 milj. ja siirtolaiset lähettävät kotiinsa 189 milj. doll. — Englannin tuonnin debetjäännös 1,795 milj. doll. muuttuu 745 milj. doll. krediittisaldoksi, «näkymättömän viennin» vaikutuksesta (650 milj. tuloa laivaliikkeestä ja 1.425 milj. korkoja ulkomaisista lainoista).

Ennen sotaa oli Amerikka velkaa ulkomaille 5 miljard. doll. nyt se on saamassa 9 miljard. doll. (lukuunottamatta 11 miljard. doll. epäilyttäviä sotavelkoja). Toisten laskelmain mukaan ovat amerikkalaisten ulkomaiset sijoitukset 15.6 miljard. doll., josta on vähennettävä 3,7 miljard. ulkolaisten sijoituksia Amerikassa. Englanti on vielä edellä, sillä kun on ulkomaille sijoitettuna 20 miljard, dollaria. Mutta U. S:n sijoitukset kasvavat nopeammin. V. 1928 sijoitti Amerikka 1.100 milj., Englanti 700 milj. doll. (962 milj. doll. v. 1913). Taistelua sijoituspaikoista käydään kaikkialla — Etelä-Amerikassa, Kiinassa, Intiassa, dominioissa, Europassa. Ja «kauppa seuraa sijoituksia», s.o. lainatuilla rahoilla on ostettava velkojalta. Suuresti lisääntyneet ovat amerikalaisten osake- ja laitosostot ulkomailta sekä amerikkalaisten ulkomaille perustamat tehtaat. — Denny esittää runsaasti numeroita, mutta meidän täytyy säästää jo tilaa.

Denny pilkkaa englantilaisia kapitalisteja, «isänmaanystäviä», jotka sijoittavat ulkomaille rahansa poikimaan suurempia voittoja, samalla kun Englannissa kasvaa työttömyys ja — amerikkalaiset sijoittavat Englannin kunnal-

lisiin sähkölaitoksiin yms. D. tekee myös pilkkaa «valkoisen miehen taakasta», jolla sanalla englantilaiset ovat merkinneet siirtomaa-rosvoustaan. Tosiaankin on se «taakka» käynyt Englannille yhä raskaammaksi. Amerikkalainen kirjoittaja esittää, että Amerikan nuori imperialismi ei ole ollut tilaisuudessa harjoittamaan niin suurta ryöstöä kuin Englanti siirtomaissaan. Se on edustanut «avoimen oven» politiikkaa. — Me voimme jättää molempien rosvojen kesken ratkaistavaksi kumpi heistä «inhimillisemmin» ryöstää siirtomaakansoja. Panemme vain merkille, että amerikkalainen porvarillinen kirjoittaja on tilaisuudessa osoittamaan, mikä ero on Englannin Työväenpuolueen siirtomaaohjelmassa, kun se ei ole vallassa ja kun se on. — Hän väittää muuten, että Amerikassa on vielä suuremmalla osalla väestöä intressejä imperialistisessa politiikassa — siellä kun on rahaa sijoitettu kaiken maailman yritysten osakkeisiin.

Denny luettelee 10 englantilaisen edell. hallituksen jäsenen nimeä, jotka samalla ovat suurkapitalistisia tirehtöörejä. Ja sama on laita Amerikassa: finanssiministeri Mellon on maan rikkaimpia miehiä. Hoover myös jne. Amerikkalaisia on myös yhä enemmän eri maissa finanssiasiain «neuvojina». Amerikan valtiomiehet kyllä julkisesti selittävät, että hallituksen suositus rahansijoittajille ei velvoita sitä asevoimalla turvaamaan etuja, mutta jokainen ymmärtää (ja esimerkkejä on kyllä), kuinka Washingtonin hallitus on lähettänyt sotalaivoja sinne, missä kukkaro on ollut vaarassa; se tietysti sanoo puolustavansa «Amerikan kansalaisten henkeä». Ja taas osottaa Denny numeroilla, kuinka Wall Street kohoaa maailman finanssikeskukseksi ja panee hallituksen palvelemaan etujaan.

Taistelulle raaka-aineista omistetaan kirjassa runsaasti tilaa. Siteerataan Saksan valtiopankin ed. johtajan Schachtin lause, että «taistelu raaka-aineista esittää nykyisin mitä tärkeintä osaa maailman politiikassa, — vielä suurempaa kuin ennen sotaa». Ja siinä suhteessa on «Amerikka rikas, Britania köyhä». Eikä Amerikkakaan ole omillaan toimeen tuleva. W. Redfield on kirjoittanut kirjan «Riippuvainen Amerikka», jossa osottaa, että 30 tavaralajia, jotka ovat ihan välttämättömät sodan aikana, on Amerikalla vain hyvin puutteellisesti ja jo viime sodan aikana oli puute 200:sta lajista. Yksin telefoni-aparatissa on Japanin, Intian, Brasilian, Sumatran, Venäjän, Egyptin, Afrikan ja Alaskan tuotteita! — Amerikka tuo ulkomailta 1,5 miljard. dollarin arvosta raaka-aineita, Englanti 2 miljard. Kaikin tavoin edistetään raaka-aineiden tai niiden korvikkeiden keksimistä omassa maassa sodan varalta. Kiinnostava on se talousmaantieteellinen kuva, jonka saa tärkeiden metallien luettelosta, joita kaikkia kellään ei ole riittävästi, mutta joita kaikki sodan aikana ehdottomasti tarvitsevat. Yhtenä niiden varaamisen kanssa on suurvalloilla niiden lähteisiin käsiksi pääseminen ja monopooli. Kirja käsittelee taisteluita ja sopimuksia monista harvinaisista raaka-aineista. Erikoisen kiinnostava on esitys suurtaistelusta Englannin ja Amerikan kesken kautshukista. Amerikka on suurin kumin kuluttaja (autot), mutta sen lähteet olivat Englannin käsissä. Ja Englanti pani jänkit maksamaan. Stewersonin mietinnön mukaan v:lta 1922 oli Britannian käsissä 77 % maailman kumituotannosta. Määriteltiin hinnaksi 30 senttiä naulalta. V. 1924 oli hinta 1 doll. 21 c. Hoover, silloin U. S:n kauppaministeri, alkoi taitavan agitatsionin, ja kun kaikki amerikkalaiset ajavat autoilla, sattui se arkaan paikkaan. «Yleinen mielipide» piti pahaa ääntä ja voimia pantiin liikkeelle ja keksijät rupesivat tekemään kumia ruohoista ym. Eversti Thompson ei saanut Filippiineillä aikaan Amerikan kapitalisteille edullista sopimusta; sieltä tuli sen sijaan itsenäisyyden vaatimus! Amerikkalaiset yrittivät silloin julistaa Mindanaio saaren autonomian (Manillaa vastaan), muka «Muhamettilaisten

suojeluksen» nimessä. Samalla pehmiteltiin Filippinien porvareita. Ruvettiin myös puhumaan kumiviljelyksestä Liberiassa, amerikalaisten perustamassa ja «suojelemassa» neekeritasavallassa. Syytettiin toisiaan orjuuden soveltamisesta. Ford hankki suuren konsessionin Brasilian viidakoissa. Ja loppujen lopuksi Amerikka voitti, saatiin aikaan hintasopimus. Yhdysvaltain kumituotteiden hinta kohosi (1926—28) 62:sta 73:een milj. doll.' samalla kun Englannin aleni 43—37 milj, d. Lisäksi kohosi amerikkalaisten kontrolloiman canadalaisen kumin vienti 25:sta 30:een milj. — Denny huomauttaa, että amerikalaisten voitto saatiin hallituksen avulla, joka «kaikilla laillisilla ja laittomilla keinoilla» taisteli Lontoon hyötymisaikeita vastaan. Ja Amerikan «taloudellinen imperialismi» otti pitkän askeleen eteenpäin.

«Nafta diplomatialle» omistaa Denny satakunnan sivua. Selittää, että Lontoon hallitus ottaa välittömästi osaa taisteluun naftasta, sillä on tukku hyökkäävimmän nafta-yhtiön osakkeita. Se yhtiö yrittää paraikaa saada jalansijaa Panaman kanavan vaarallisessa naapurustossa, samalla kun Iso-Britania sulkee amerikkalaiset yhtiöt pois nafta-alueiltaan. Ja Amerikan hallitus noudattaa tässä asiassa «lujan käden» politiikkaa, Monet sen maailmanpoliittisista asiakirjoista on kirjoitettu suoraan naftalle. «Tulevien päivien taistelussa on naftayhtiö välttämätön kuin vesi» sanoi v. 1917 Clemenceau esityksessään pres. Wilsonille. Ja kun sota oli voitettu selitti lordi Curzon, että «liittolaiset kulkivat voittoon nafta-aallolla». Ja v. 1919 kun oli puhe Läheisen Idän öljylähteistä, sanoi Henry Beronger: «Joka vallitsee naftaa, se vallitsee maailmaa, sillä hän hallitsee 'merellä raskaiden naftojen avulla, ilmassa täydellisesti puhdistettujen naftatuotteiden avulla ja kuivalla maalla paloöljyn ja valoaineina käytettyjen naftan avulla. Sitäpaitsi hän hallitsee taloudellisestikin sen satumaisen rikkauden avulla, jota saadaan naftasta, tästä ihmeellisestä aineesta, jolla nyt on suurempi arvo kuin itse kullalla»

Kaikki vallat etsivät naftaa. Yhdysvalloilla on 12% maailman naftavarastoista. Britannialla on omalla alueellaan 6%. 70% lähteistä on sellaisilla joilta suurvallat yrittävät ne ryöstää, kuten Meksikon lahden ja Karabian meren rannoilla. Läheisessä ja Keski-Idässä sekä SSSR:ssä (johon kirjan venäläisen painoksen toimittaja lisää sanat: «kädet lyhyet») ovat Britania ja Amerikka päätappelijoita nykyisin. Amerikka on järjettömästi tuhlannut varastonsa, Britanialla on niitä runsaasti. Denny kertoo naftan historian tällä vuosisadalla ja se on samalla tärkeimpiä lukuja suurvaltain maailmanpolitiikassa. Lord Fisher oli ensimäinen toitottamassa Lontoon hallituksen korvaan naftan merkitystä jo v:sta 1882 alkaen, ja hän myös löysi henkilön, jolla on «Napoleonin rohkeus ja Cromwellin perusteellisuus». Ja tässä oli — ystävämme Henry W. A. Deterding, jonka olemme tavanneet toimivassa interventiohommassa SSSR:ää vastaan ja joka nyt taas on ollut Rumaniassa näissä asioissa. Hän yhdisti kaksi suurta yhtiötä Deutch-Shell-trustiksi ja 1913 oli hänen käsissään Rumanian, Kalifornian, Trindanin, Hollannin, Intian, Meksikon ja Venäjän öljyosakkeita. Sai pian Mesopotamian ja eksploateerasi Persiaa. Oli mahtavampi kuin Standard Oil. Maailmansota osotti nafta-agitaattorien olleen oikeassa. Sir Henry ohjasi mr Churchillin politiikkaa.

Sodassa oli Saksan vedenalaisten toiminta kohdistettu pääasiassa naftalaivoja vastaan. Amerikan lehdissä oli Deterding alituisten hyökkäysten esineenä, hallitus v. 1917 käski sen lopettamaan. Lehtipiruksi tuli keisari Vilhelm ja sir Henrystä rakas liittolainen. Sodan jälkeen jatkui taistelu Amerikan ja Britanian kesken öljystä. U. S:n senaatti kiinnitti huomiota siihen, että Britanian hallitus estää ulkolaisia pääsemästä naftayhtiöihin osakkaiksi. Kongressi sääti kiireellisesti lain mineraaleja sisältävien valtion

maiden vuokrasta. Mutta yksityisille öljymaille Amerikkaan on Deutsh-Shell tunkeutunut.

Denny selittää, että vasta v. 1922 ilmestynyt komitean mietintö aukasi amerikalaisten silmät näkemään, missä ollaan. Hardingin hallitus oli jo hyvin naftalle tuoksuva, siinä oli sisäasiain ministerinä Albert D. Fall, joka teki öljyherrain Harry F. Sinclairin ja Edv. L. Doghenyn kanssa sellaisia «kauppoja» valtion nafta-alueista, että joutui rikoslain kanssa tekemisiin — vaikkei häntä selvistä todistuksista huolimatta, tahdota saada vankilaan. Samat herrat ovat Meksikon öljymaiden omistajina vetäneet U. S:ää sotaan ja saaneet aikaan monta jännittynyttä tilannetta. Huomattakoon että Washingtonin hallitus ei suostunut tunnustamaan Meksikon presidentiksi Huertaa muka sillä perusteella, että hän oli edeltäjänsä murhaaja, mutta asiallisesti, siksi, että hän oli brittiläisten öljyetujen edustaja. Tässä öljytaistelussa tuli Meksikko myös Latinalais-Amerikan kansallisten etujen edustajaksi setä Samulia («Schylockia») vastaan, mutta «setä» on nöyryyttänyt näiden maiden porvareita pannen ne myymään kansojensa edut liikevoittojen hernerokasta. Amerikka on pannut Englantia vastaan liikkeelle Monroe-opin («Amerikka amerikalaisille») ja usein ollut lähellä panna pistimet päiväjärjestykseen. Erikoisen kireä oli tilanne, kun Washington vaati Meksikkoa muuttamaan maalakeja amerikalaisten kapitalistien eduksi. Meksikko peräytyi, mutta taistelu jatkuu.

Nigaraguassa on Amerikka asevoimilla auttanut vastavallankumousta — eikä vähimpinä aiheuttajana öljy, — samanlaista sotaa on käyty Karabian meren rantamilla ja Etelä-Amerikassa. Lukiessa niistä kertaa muistissa varsinkin viime vuosikymmenet lehtitiedot poliittisista kriiseistä, sodista ja kumouksista eri puolilla maailmaa, ja — aina haisee alla nafta. (Rumania, Mosul, Panama, Kolumbia yms.).

Eri luvun muodostaa kertomus sekaantumissodista Venäjän vallankumousta vastaan, joissa — yleisporvarillisen vastavallankumouksellisen pyörinnän ohella — päävaikutteena on ollut nafta. Ovathan SSSR:n naftalähteet maailman suurimmat. Kun vallankumous kansallistutti ne, yhtyivät viholliset, Rockefeller ja Deterding kävivät julkisotaa Moskovaa vastaan, mutta pyrkivät toisiltaan salaa sen kanssa kauppoihin. Ovat ostelleet kansallistutettujen Yhtiöiden osakkeet ja yrittäneet saada niille arvoa enemmän kuin paperi, mille ovat painetut.

Venäjä pääsi v. 1898 ensitilalle naftan tuotannossa, kolme vuotta myöhemmin se tuotti 55% maailman naftasta. On nyt kolmannella tilalla (U. S:n ja Venezuelan jälkeen), mutta monet (porvaritkin) otaksuvat sen pääsevän pian ensitilalle. Monta muuta mutkaa on ollut sen tiellä: sota, valtauksia, juonia. On perustettu sekä yhtiöitä ja tehty kauppasopimuksia. Tähän liittyy myös kysymys Sahalinin öljystä (Singlairin konsessioni). Standard Oilin kaupat v. 1926 Neuvostohallituksen kanssa saivat sir. Henryn raivoon. Hän pani liikkeelle hirveän propagandan — vaikka itse oli hieronut samoja kauppoja. Hänen toimestaan suoritettiin 1927 hyökkäys Arcosin taloon, SSSR:n kauppa-edustuksen huoneustoon Lontoossa ja katkaistiin suhteet. Estettiin Midlond Pankin kanssa juuri solmittu 50 milj. dollarin krediittisopimus astumasta voimaan. Mutta Standard Oil sai tilaisuuden tehdä suuret kaupat. Pitkien riitojen jälkeen saatiin 1928 aikaan sovinto.

Denny selittää amerikkalaiselle yleisölle, että ilman SSSR:ää ei voi olla mitään monopoolia, mutta lisää, että tuskin Moskova ryhtyy salaisiin sopimuksiin. Sillä on käsissään ratkaisu. V. 1928/29 oli neuvostomaan naftavienti 4 kertaa sodan edellistä suurempi kuin v. 1913. Neuvostoliiton naftarikkaudet ovat maailman suurimmat — 8 miljard. barrelia. Sen tuotta-

misvälineet on uusaikaistettu. Ja ulkomaat tarvitsevat yhä enemmän neuvostonaftaa. Tov. Radek huomauttaa, että Neuvostoliiton nafta-asioista koskevassa luvussa on epätarkkoja tietoja, mutta että ne eivät muuta yleiskuvaa. Vielä on kirjassa kiinnostavia tietoja naftavarastoista ja surrogaateista, mutta ne täytyy sivuuttaa. Denny lopettaa luvun, viitaten pres. Coolidgen sanoihin; «on hyvin luultavaa, että yksien ja toisien kansojen kontrolloimisen hegemonia riippuu naftan ja sen tuotteiden vallinnasta».

«Myrkkykaasut» on seuraavan luvun otsake. Hyvin tarpeellisia «kappaleita» kapitalistisessa huoneen hallituksessa. Ja siis alituisena hallitusten huolenpidon esineenä. «Kemia luo ja tuhoo raaka-aineen monopooleja», sanoo Denny. Teollisuus ja sota-asiat vaativat yhä enemmän kemiallisia tuotteita. Tiede keksii surrogaatteja. Sen mukaan vaihtelee valtojen ominaispaino. Saksan suuri kemiallinen teollisuus, mutta myös jo Britannian ja Amerikan, on panneet laboratooriot kilpailemaan luonnonlähteiden kanssa. Chilen salpietari-monopooli on tuntuvasti menettänyt merkitystään, kun on opittu ottamaan typpeä ilmasta. Synteettistä naftaa jo tehdään ja kautsukin vuoro tulee. Kemia on mullistanut tekstiiliteollisuuden valmistamalla keinotekoista silkkiä ja saanut aikaan perinpohjaisia mullistuksia muilla teollisuusaloilla. Emme lähde Dennyn kanssa kertaamaan kemian voittokulkua. Porvaristolle kauhuksi on tälläkin alalla SSSR uhkaamassa; sen kalivarastot lienevät maailman suurimmat. Vakava ristiriita valtojen kesken on noussut Kuolleen meren kemiallisista rikkauksista, jotka olivat yhtenä aiheena siihen, että Englanti loi itselleen «Pyhästä maasta» mandaattivaltion. Ristiriita on nyt Haagin tuomioistuimessa ja Denny odottaa että Britania vetää pitkän tikun.

Soda-mitraatti on toinen tärkeä teollisuuden ja sodan väline. Chilestä saadaan 2 milj. tonnia vuodessa, keinotekoinen teollisuus tuottaa yhden miljoonan. Britania on sijoittanut suuria pääomia Chileen, mutta amerikkalainen yhtiö, jossa Gugenheim on mukana, kontrolloi jo 44% Chilen tuotannosta. Englantilais-saksalais-chileläinen kartelli (1929) on lopettanut näiden keskisen kilpailun ja myy lannoitusaineita kaikkialle maailmaan, paitsi Yhdysvaltoihin. Amerikan ja Britanian ristiriita tällä alalla jatkuu.

«Lontoo valmistautuu sotaan», panee Denny yhden kappaleen otsikoksi ja toisen — «Niin myös Washington». Englannin kemiallinen teollisuus on viime vuosina yhdistetty hallituksen kontrolloimaksi trustiksi. Sen perustaja sir Mand on selittänyt sen päätarkoitukseksi taistelun Amerikan ja Saksan kilpailua vastaan. Sen johdossa on näkyviä valtiomiehiä (Birkenhead, Reading) ja sen alaisena Canadan, Australian, Intian, Afrikan ym. kemialliset teollisuudet.

Amerikka varasti Saksan ja Itävallan kemialliset patentit (4500). Niiden ja tullien avulla on Amerikan väriteollisuus kehittynyt. Tyydyttää kotimaiset markkinat 94% ja vie maasta 26 milj. naulaa (v.1913 tyydytti kotimainen teollisuus vain 13% kysynnästä). 25 vuotena on kemiallinen teollisuus kasvanut 500%, ollen sen tuotantoarvo 2.278 milj. dollaria; vienti 400 milj. Amerikan kemiallinen trusti on maailman suurin; sen papereiden arvo on 744 milj. dollaria. Lisäksi ruutitrusti. Amerikalla on vielä osakkeita Ranskan ja Saksan väritrusteissa. Amerikan ja Saksan kapitalistien yhtymää vastaan on Britanian yhtymä, jossa myös amerikkalaisia mukana. Tämä sakki yrittää nostattaa isänmaallista henkeä kilpailijaansa vastaan.

«Siivet kaikkein tärkeimmät», on seuraava Dennyn lentävä otsake. Englannin ja Amerikan lentotoimet törmäävät yhteen Karabian meren vaiheilla. Arka paikka on Panaman kanava. Lontoota ja New-Yorkia vastaan järjestetyt manöverit ovat paljastaneet niiden heikot puolustuskeinot ja yllyttäneet kehittämään aviatiota (ilmailua). Parissa vuodessa on

Amerika, joka ilmailualalla oli jälessä, saavuttanut ja sivuuttanut Englannin. Ei kylläkään ole varmoja tilastoja, mutta kun Iso-Britanian lentoreittien pituus on 2322 mailia, on Amerikan 16.667 mailia. Siviililentokoneita on Iso-Britanialla 353, Yhdysvalloissa 6.320. Säännöllisessä liikenteessä lentävät britit 373 tuh. mailia, amerikkalaiset 10 milj. mailia, matkustajia kulettavat britit 20 ja amerikkalaiset 50 tuhatta. V. 1929 tuottivat Amerika 71 tehdasta 7.000 lentokonetta, tuotanto 62 milj. dollaria. Molemmat kehittävät kuumeisesti tätä alaa. Englanti avasi viime vuonna viikottaisen lentoliikkeen Intiaan (7 päivää) ja tänä vuonna Etelä-Amerikkaan (12 päivää). Suunnitellaan Australian linjaa. Yhdysvaltain linjat kulkevat Etelä-Amerikan yli Panaman ja Karabian meren, jotka U.S.:lle merkitsevät samaa kuin Englannille Suezin kanava ja Läheinen Itä. «Pan Amerikan ilmatiet» yhtiön puolesta lähti eversti Lindberg Etelä-Amerikan maihin «hyvän tahdon viestinä». Linjoja on jo vedetty kaikkialle Keski- ja Etelä-Amerikkaan. New York — Buenos Ayres linjan lento kestää 9 päivää, se vie postin 12 maahan, joihin haarareitit sen jakavat. Tänä vuonna avataan samalle välille 7 päivän linja, johon huuluu 8.500 mailia verkkoa. Tarkotus on voittaa siellä toimivat ranskalaiset, saksalaiset ja englantilaiset linjat. Kovin taistelu oli saksalaisten SCATA linjaa vastaan. Washingtonin ja Wall Streetin yhtyneet voimat voittivat. Mutta yhä on vastassa engl.- ranskalaiset linjat. Amerikan ilmailu saavutti kypsyytensä 1929 ja yhä kasvava vienti valloittaa maailmaa. Tänä vuonna on määrä sivuuttaa Englanti, johon Aamerikan lentotuotteet jo työntyvät. Sitäpaitsi on Amerikka ottanut käsiinsä saksalaisen zeppelin-tuotannon ja rakentaa suuria ilmalaivoja. V. 1928 jo Amerikan finansoima «Graf Zeppelin» lensi maailman ympäri. — Mutta ei nuku Britaniakaan. Sen R-34 lensi jo 1919 yli Atlannin ja v. 1930 on brittiläisten ilmalaivain suhde amerikkalaisiin 2:1, mutta jo ensi vuonna 2:3 ja pian 2:5.

Laivanrakennusalalla on käynnissä myös kilpailu. Maailmansota paljasti Amerikalle sen heikkouden, ettei ollut laivoja. Hooverin presiednttikamppailun yksi päätunnus oli: kauppalaivasto, joka on tarpeen myös maan puolustukselle. Kauppalaivat rakennetaan nykyisin silmälläpitäen niiden apupalvelusta sodan aikana. Denny sanoo, että vaikkei olisi ollut muuta syytä Englannille sotaan Saksaa vastaan, olisi se julistanut sen tuhotakseen Saksan kauppalaivaston. Muistetaan myös Saksan kauppalaivoista muodostettujen apuristeilijäin, kuten Moowen taistelumerkitys.

Kauppalaivoistaan oli Britanialla v. 1928 tuloja 650 milj. dollaria. Amerika saa 8 milj. dollarin arvoisen 100 milj. tonnin lastien kuljetuksesta tuloja 760 milj. dollaria, lukuunottamatta kotimaista laivaliikettä. V. 1914-28 Yhdysvaltain kauppa Etelä-Aamerikan kanssa kasvoj 77%, Aasian kanssa 380 % ja Afrikan kanssa 325 %. Suurena apuna tässä ovat laivalinjat. Paha vain, että tällä alalla tuntuu taloudellinen pula; on liikaa laivoja. Käyttämätön tonnisto on 4 a 5,5 milj. tonnia. V. 1920-29 kasvoi maailman tonnisto 57:stä 66:een milj, tonniin. Samaan aikaan supistui Amerikan tonnisto 16-13 miljoonaan tonniin.

Amerikka kärsii, että voittojen aletessa pääomaa ei sijotettu laivoihin, mutta Britanian täytyi joka tapauksessa kehittää laivaliikettään. Amerika jäi jälelle. Sen laivarakennus on kalliimpaa kuin Englannin ja sen merimiehet ovat kalliimpia. Sodan jälkeen myi valtio yksityisille laivojaan, joista monet jäivät kyttämättä, Nyt on luotu laivarakennusrahasto 250 milj. dollaria, josta annetaan lainoja.

Tällä alalla käy myös kilpataistelu valtioapujen, lakien ja hallitustoimien avulla. Uusi tekijä kilpailussa on Saksan jälleen työntyminen tälle alalle. Mutta — sen laivat on nyt rakennettu Amerikan dollareilla. «Bremen» (46 tuhatta tonnia) tarvitsi matkaansa yli Atlannin 4 päivää 17 tuntia 42 min., s.o. löi «Mauretanian» rekordin. Englanti keskeytti syks. 1929 «Oceanic'in» ra-

kentamisen (60 tuhatta tonnia) tutkiakseen uusimman tekniikan sovelluttamista, jotta löisi rekordin. Mutta tälläkin alalla on Amerikka jo luonut sodan varalta itselleen resesvejä ja, Dennyn mukaan, voittaa Englannin.

„Imperiumin hermot» luvussa selostaa Denny valtakuntien yhteyslinjoja. Englannin merenalaiset kaapelit kietovat maapallon verkkoonsa, mutta radio vähentää jo niiden arvoa ja merkitystä. Denny kertoo kierouksista ja koukuista, joilla maailmanvallat, etupäässä Englanti ja Amerikka ovat koettaneet saada toistensa kaapelilinjoja jostain kohden kontrollinsa alaisiksi. Laivasto on ollut usein pantava liikkeelle antamaan pontta diplomatian «esityksille». Mutta riidat kaapeleista astuvat jo toiselle tilalle radion tieltä. «Radio merkitsee meille vapautusta vierasmaisesta kaapelien herruudesta», selitti eräs asiantuntija U.S:n senaatin komitealle v. 1929. Ja toinen osoitti, että voi rakentaa radioaseman, joka voi käyttää eriaaltonopeuksia ja sekottaa kaikkien maiden radioyhteyksiä. Sellaista on kyllä koetettu estää «gentlemannisopimuksilla», mutta jokainen tietää, mitä sellaiset sodassa merkitsevät. Radiokeksintöjä tehdään taajaan ja valtioilla on vaikeutensa kontrolloida yrittelijäisyyttä tällä alalla. Taistelu radion isännyydestä on yhtä terävä kuin mikään muu tahansa.

Tämä taistelu on siksikin tärkeä, että radion kontrolli antaa kontrollin lehdistön yli. Sen avulla siepataan vihollisen tietoja ja harjoitetaan laajaa propagandaa kaikkialle maailmassa. Denny esittää esimerkkejä siitä, kuinka suuret lehtiyhtiöt ja uutistoimistot radion avulla taistelevat toisiaan vastaan, maittensa valtaryhmän asiamiehinä. Telegrafi- ja telefoni-yhtiöiden kilpataistelu valtiovaltain mukana ollen, kuuluu samaan lukuun.

«Valmistautuminen suureen taisteluun» on tämän luvun loppukappaleen otsikko. Siinä esitetään, kuinka amerikkalaiset kansainväliset yhteydet, Amerikan kontrolli Latinalais-Amerikan yhteyssystemissä, amerikkalaisten yhtiöiden esiintyminen Kaukaisen Idän markkinoilla ja Europassa on hälyttänyt Englantia. Sellaista vaikutusta ei ole ollut monilla viimeaikain ilmiöillä. Ja Britania loi yleisvaltakunnallisen yhteysrintaman Amerikkaa vastaan. On tietysti, yritetty sovittelujakin ja «yhteistoimintaa», mutta «että Isobritania ja amerikkalaiset taistelevat yhteysvälineiden planetoorisesta herruudesta, että ne ovat toinen toistaan vastassa täysin taisteluvalmiina, että tällä ristiriidalla on ratkaisevana merkitty kummankin hallituksen meri- sotalaitossuunnitelmille, — kaikki nämä tosiasiat ovat yhtä riidattomat kuin ne ovat vaarallisetkin», sanoo Denny. Ja luonnollista — imperialistit ovat arat hermoistaan.

Loppuluvussa siteeraa Denny englantilaisen valtiomiehen Gladstonen lausunnon Aamerikasta puolen vuosisataa sitten: «Se on ainoa maa, joka tulevaisuudessa voi ottaa, ja luultavasti ottaakin meiltä kauppaherruuden». Ja hän lisäsi, ettei englantilaisilla ole oikeutta siitä suuttua, enempää kuin Venezialla, Genualla ja Hollannille oli asiaa suuttua Englannille kun tämä vei niiltä kauppaherruuden.

Näin voi valtiomies sanoa jossain juhlallisessa tilaisuudessa. Mutta arkisissa oloissa suuttuu porvari — ja kapitalisluokka kokonaisuudessaan — kun sen pienempäänkin etuisuuteen kosketaan, saatikka sitten kun on kysymys maailman herruudesta. — Ja tässä onkin Dennyn kirjan porvarillinen heikkous, kuten tov. Radekin mukaan alussa osotimme. Mutta silti sietää vielä tutustua hänen johtopäätöksiinsä:

Gladstonen profetallinen ennuste on nyt tosiasia. Ei kukaan voi kieltää sitä, että Britanian ja Amerikan taloudelliset mailmanvallan imperialistit käyvät kilpailijoina taisteluun toisiaan vastaan. Ei kukaan voi kieltää sitä, että nämä maat ulkomaankaupan ja pääomasijoitusten alalla ovat välittömästi kilpailijoita. Ei kukaan voi väittää, että taistelua käydään puhtailla aseilla. Ei kukaan voi väittää, että «kädenpuris-

tukset yli valtameren» ja välirauhasopimukset merivarustusten vähentämisestä olisivat siirtäneet pois avoimen sodan vaaran. «Nykymaailmassa, joka käy yhä ahtaammaksi, ei ole paikkaa kahdelle sellaiselle suurelle, keskenään vihamieliselle ja rosvoavalle imperialismille, kuin Iso-Britania ja Amerikka. Joko Iso-Britania vapaaehtoisesti tunnustaa Amerikan hegemonian, tai se vahvistetaan verisessä taistelussa». — Jotenkin jyrkästi sanottu porvarilta; meikäläisen vain lisättävä, ettei sellaisia «tunnustuksia» tehdä vapaaehtoisesti. Seikat, jotka kerran tekivät Englannin voimakkaaksi, tekevät sen nyt heikoksi, sanoo Denny. Sen maantieteellisesti eristetty asema on mennyt. Kanaali enää vain houkuttelee vihollisia hyökkäämään meren alla, sen pinnalla ja ilmasta. Kansat jotka ovat maksaneet Britanialle veroa, eivät sitä enään tarvitse. Teollisuuden lamaus ja finanssivaikeudet luovat köyhyyttä maassa. Dominiot lakkaavat olemasta alusmaita. Siirtomaat kapinoivat. Ei ole enää vanhaa vallotussisua. «Iso-Britania on liikakansoittunut, hyökkäyksille avoin ja muista maista riippuva saari. Sen päivät valtavana mailmanvaltana ovat luetut».

«Britania Amerikkaa vastaan — pieni puolustamaton, turvaton saari mannerta vastaan, jota suojaa kaksi valtamerta.» Ja tässä hengessä jatkuu vertailua kerraten edelläesitetyt seikat. Kehutaan Amerikan nuorta rohkeutta. Koko mailma tahtoo «amerikkalaistua». Amerikkalaisia ei enää tyydytä raamatullinen nimitys «valittu kansa», he sanovat olevansa «jumalainen maa». „Basaari on meidän silmissämme temppeli“. Amerikka panee Englantin vastaan sellaisen uskonnollisen fanatismin, jollainen innostutti ristiretkeilijöitä. Amerikan johtajat ovat runoilijoita. „Kilpailun liasta ne löytävät runoutta». Ja Denny esittää tämän runouden näytteitä. Ja itse «runoilee» seuraavan mauttomuuden:

„Köyhän Brittein saaren imperialistiset tendenssit voi jossain määrin antaa anteeksi. Mutta ei ole sellaista puolustusta meillä, joiden hallussa on miltei kokonainen kontinentti (maanosa), jonka kustannuksella voi rikastua. Eikä meiltä puutu oveluutta. Me emme kertaa Iso-Britanian virheitä. Liian viisaina yrittääksemme hallita maailmaa me pelkästään vallitsemme sitä. Mikään ei voi meitä pysäyttää. Ei mikään — niinkauan kuin on lahoomatta finanssi-imperiumimme sydän, kuten tavallisesti käy kaikkien imperiumien. Jos Iso-Britania on kyllin tyhmä ryhtyäkseen sotaan kanssamme, se pikemmin vain sortuu. Siinä kaikki.“

Tässä lyhyessä kappaleessa on tiivistettynä paljon tietävän porvarin koko tietämättömyys, viisaan porvarin koko tyhmyys. Raittiisti järkeiltyään yli 400 sivulla läpi kaikki suuret mailman kysymykset, hän — kun pitäisi vetää johtopäätökset, päästeleekin juopuneen jänkin röyhkeyksiä. Ja viimeiset sanansa hän heittää varmana, ettei niihin vastausta ole:

«Mitä voi Iso-Britania panna Amerikkaa vastaan? Ja mitä voi Amerikkaa vastaan panna koko maailma?»

Tähän voi vastata, että porvarillinenkin Britania voisi vielä panna yhtä ja toista Yhdysvaltoja vastaan. Ja maailma — se voi panna röyhkeää dollarivaltaa vastaan proletaarisen vallankumouksen.

Denny lohdutti amerikkalaisia sillä, että siellä vallitsee työrauha. Lakot ja kapinat — ne kohdistuvat Englantia vastaan, hän vahingoliriloisesti ilkkuu. Mutta tuskin oli painomuste kuivunut hänen kirjassaan, kun Amerikan finanssivallan sydän — Wal Streetin pörssi — osotti arveluttavia lahoamisen merkkejä. Joka päivä tuo tietoja sen uudistuvista taudinkouristuksista. Ja sen yltäkylläiset varastot eivät ole sen nälkäisiä työttömäin miljoonia varten. Uhkaavana asteli maalisk. 6 p. Amerikankin kaduilla kommunismin aave. Amerikankin «taloudellista imperialismia» vastaan kapinoivat sen kuristamat kansat (Venezuela ym.). Sitäkin vastaan taistelevat Kiinan, Intian riistetyt satamiljoonat. Ja Europan proletariaatti kieltäytyy maksamasta riistäjiensä ottamia velkoja.

Denny ei näe ristiriitaa, joka on suurempi kuin hänen kuvaamansa Amerikan-Englannin porvarillinen ristiriita. Hän ei näe mailman laajaa ristiriitaa riistäjien ja riistettyjen kesken. Hän kyllä näkee taisteluita, mutta niiden hyökyaalto ei hänen horisontissaan huuhtele doliarimaan rantoja. Ja siksi on sekin kuva, jonka hän antaa, puutteellinen. Sosialismin ja kapitalismin ristiriidan valossa on katsottava Englannin-Amerikankin porvarillista ristiriitaa. Muutoin on asiallisinkin esitys siitä puutteellinen, kiero.

Tov. Stalinin XVI:lle puoluekokoukselle esittämässä KK:n toimintaselostuksessa sanotaan: «Kriisi sattui kovimmin kapitalismin päämaahan, sen linnoitukseen, Yhdysvaltoihin, jonka käsiin on kerääntynyt ei vähemmän kuin puolet kaikkien maailman maiden koko tuotannosta. On selvää, että tämä seikka ei voi olla johtamatta kriisin vaikutuspiirin valtavaan laajenemiseen, kriisin kärjistymiseen ja ylen suurten vaikeuksien kasaantumiseen mailman kapitalismille.»

Tov. Stalin toteaa, että kriisin kehkeytyminen johtaa ristiriitain kärjistymiseen imperialistien kesken. «Sota on tarpeen kapitalisteille, se kun on ainoa keino jakaa uudestaan myyntimarkkinat, raaka-ainelähteet, pääoman sijotusalueet.» Ja kärjistyy myös ristiriita porvariston ja proletariaatin kesken. Ja nämä tosiasiat puhuvat, että kapitalismin stabilisatio päättyy, nousee uudella voimalla joukkojen kumouksellisuus, taloudellinen kriisi muuttuu poliittiseksi, porvaristo etsii pelastusta fascismista, käyttäen hyväkseen mm. sosialidemokratiaa, ja uudesta maailmansodasta ja interventiosodasta. Se merkitsee, vihdoin, että proletariaatti, taistellen kapitalistista riistoa ja sodanvaaraa vastaan, tulee etsimään pelastusta vallankumouksesta.»

Tämä koskee myös Amerikkaa.

Tovereitten on syytä yhä uudelleen kerrata Leninin „Imperialismi", ajatellen sen valossa mailmantalouden ja politiikan suurimpia ilmiöitä.

Y.S.

Viljanhankinta v. 1930—31.

Viljanhankinta on yksi tärkeimpiä tehtäviä suuressa sosialistisessa hyökkäyksessämme. Viljanhankintasuunnitelman täyttämisestä riippuu koko kansantaloussuunnitelman menestyksellinen täyttäminen, viisivuotissuunnitelman toteuttaminen neljässä vuodessä, maatalouden kollektivisoimisen edelleen kehittäminen ja kulakiston luokkana lopullisesti likvidoiminen.

Tämän kamppailun menestyksellinen läpivieminen ratkaisee viljaprobleemin ja valmistaa välttämättömät ehdot karjanhoito- ja teknillisten kasvien probleemien ratkaisulle.

Viisivuotissuunnitelman kolmannen vuoden kontrollilukujen mukaan tulee kansantaloutemme kehitysvauhti tähän astisesta vielä edelleenkin voimistumaan. V. 1929 — 30 verraten tulee teollisuustuotteiden kokonaismäärä kasvamaan noin 48%, raskaan teollisuuden 63% ja kevyen 32%. Pääomasijoitukset nousevat melkein kaksinkertaisesti kuluneeseen talousvuoteen verraten. Jo toimivien tehtaiden ja työlaitosten tuotannon suuri laajentuminen ja uusien rakentaminen huomattavasti lisää vakinaisten työläiskaaderien, sesonkityöläisten ja kaupunkiväestön lukumäärä. Tämä lisää tuntuvasti viljankulutusta sisämaan markkinoilla. Kun maassamme tällä hetkellä ei ole riittävästi kaikkia elintarpeita, niin leivän ja muiden viljatuotteiden (makaroonit, ryynit, kondiittorituotteet ym) kulutus tietenkin suurenee. Maan täydellisesti turvaaminen viljalla ja siten lujan pohjan luominen «viisivuotissuunnitelma 4:ssä vuodessa» toteuttamiselle on parhaillaan käytävän vil-

janhankintakamppailun tärkein tehtävä.

Verrattuna edellisiin vuosiin on nyt käytävällä viljanhankintakamppailulla koko joukko myönteisiä erikoisuuksia ja etuisuuksia. Kulakistoa vastaan käydyn taistelun tuloksena on maaseudulla tapahtunut suuremmoinen mullistus ja maaseutu perinjuurineen muuttunut. Maatalouden sosialistinen sektori on valloittanut perusaseman viljatuotannosssa ja vallitsevan aseman viljan tavaraylijäämässä. Seuraava taulukko antaa tästä selvän kuvan.

	Kylvöala		Kokonaissato (%)		Hankinta	
	v. 1929/30	v. 1930/31	v. 1929/30	v. 1930/31	v. 1929/30	v. 1930/31
Neuvostotilat	1,2	2,7	1,5	3,1	2,4	7,9
Koll. taloudet	3,5	29.0	3,7	30,8	9,7	45,3
Yksityistaloudet	95,3	68,3	94,8	66,1	87 9	46,8
Yhteensä	100	100	100	100	100	100

Kylvöalassa on sosialistinen sektori päässyt 31,7 % : iin, kokonaissadossa 33, 9 % : iin ja viljanhankinnassa 53,2 % : iin. Maatalouden sosialistisen sektorin lujittuminen on laajentanut neuvostovallan tukikohtaa maaseudulla. Tämän ohella on joukkojen aktiivisuus ja järjestyneisyys kasvanut. Samanaikaisesti maaseudun köyhälistö- ja keskivarakasjoukkojen kulakiston luokkana likvidoimiseksi käymän taistelun tuloksena on kulakin osuus viljan tuotannossa tuntuvasti supistunut. Viljan ylijäämässä on sen ominaispaino viime talousvuodesta nykyiseen viljanhankintakamppailuun supistunut 20—23 prosentista 3 prosenttiin.

Maatalouden sosialistisen sektorin voimistuminen on välttämättömästi vaikuttanut viljaviljelyksen kylvöalan laajenemiseen sekä satoisuuden kohoamiseen maanmuokkauksen parantamisen kautta. Tähän vielä lisäksi yhdistyy edulliset ilmastosuhteet. Kaikkien näiden ehtojen tuloksena nykyiseen viljanhankintaan käytäessä kylvöala lisääntyi 9 % : lla ja satoisuus 13 % : lla.

Tällaisia ovat nykyisen viljanhankintakamppailun tärkeimmät myönteiset erikoisuudet ja etuisuudet. Mutta huolimatta edullisista ehdoista ja myönteisistä erikoisuuksista puolueen voitettavana tänä vuonna on suuria vaikeuksia.

«Käsitettävä on, että tällainen mitä suurin käänne kymmenien miljoonien ihmisten elämässä, siirtyminen individuaalisesta pientalonpoikaistaloudesta yhteiskunnallistutettuun suurtalouteen kohtaa kiertämättä useita suuria vaikeuksia, joita aiheuttaa luokkavihollisten vastustuksen kärjistyminen maassa ja kapitalistisen piiritystilan olemassaolo maan ulkopuolella. Tämän vuoksi ainoastaan byrokraattitsinovnikat, eikä vallankumoukselliset, voivat luulla, että näin suurimerkityksellinen käänne, joka koskettaa itse talousjärjestelmän ja suurien joukkojen elämän perustuksia, voitaisiin toteuttaa vaikeuksitta ilman luokkataistelun kärjistymistä ja sen yhteydessä keskivarakkaan horjumisia.

Kulakki ei ole vielä lopullisesti lyöty ja tulee osottamaan vimmattua vastarintaa kollektivisoimisen voitokasta etenemistä vastaan. Kulakin luokkana likvidoiminen vaatii pitkällistä, sitkeää taistelua kulakkia vastaan, systemaattista työtä kollektivisoimisen toteuttamiseksi ja sitä on kehitettävä täysin vastaavasti kauttaaltaan kollektivisoimisen toteuttamisen kanssa ja sen irroittamattomana osana». (Jakovlevin teeseistä XVI puoluekokoukselle).

Viljantuotannossa näyttelee kulakki nyt mitätöntä osaa, mutta tämä ei merkitse sitä, etteikö kulakisto tekisi mitä sitkeintä vastarintaa ja yrittäisi häiritä ja murtaa viljanhankintakamppailua.

Kulakki on huomattavissa määrin menettänyt tuotannollisen tukipohjan ja mahdollisuudet sen pohjalla riistää kyläköyhälistöä. Voitonhimoaan kulakki yrittää tyydyttää viljankeinottelulla. Tähänastinen kamppailu on siitä jo antanut lukemattomia ja monenlaisia todistuksia. Käyttäen agentteinaan yksityisiä talonpoikia ja häntyreitään kulakit ostelevat viljaa keinottelutarkoituksessa. Paikoittain (Krimillä, Ala-Volgalla, Orenburgin piirikunnassa), ovat ne onnistuneet järjestämään keinottelu viljakuormastoja — «mustia kuormastoja», kuten talonpoikaisto niitä kutsuu erotukseksi meidän punaisista kuormastoistamme. Viljakeinottelu on suurena vaarana viljanhankintakamppailun menestykselle. Tämän vuoksi täytyy ryhtyä mitä päättävimpiin toimenpiteisiin kulakkikeinottelijain tuhotyön ehkäisemiseksi.

Viljanhankintaa häiritäkseen kulakki ei rajoitu ainoastaan keinotteluun.

Se harjoittaa talonpoikaiston keskuudessa kiivasta agitatsioonia käyttäen vaikutuskeinoina viljan keinotteluhintoja yksityismarkkinoilla.

Kulakkien agitatsiooni tähtää kollektiivisten talouksien hajoittamiseen sadon korjuun jälkeen. Kulakki käyttää hyväkseen kollektiivisten talouksien jäsenissä, erittäinkin vauraimmissa keskivarakasaineksissa vielä säilynyttä yksilöpsykologiaa ja yrittää saada talonpojat eroamaan kollektiivisista talouksista saadakseen yksityishallintaan yhteisellä työllä hankitun viljan. Agitatsionissaan kulakki käyttää myös hyväkseen niitä vääristelyjä, joita eri paikoin joukkokollektivisoimisessa tehtiin. Vielä suurempaa agitatsioonia kulakisto käy yksityistalonpoikien keskuudessa yllyttäen niitä myymään viljansa yksityismarkkinoille. Kaikella tällä agitatsioonillaan ja viljankeinottelullaan kulakisto pyrkii murtamaan valtion viljanhankintasuunnitelman ja hankintapolitiikkamme.

Kulakklen tuhotoimintaa vastaan on asetettava köyhäliston ja keskivarakkaiden tiivis rintama. Tukenamme taistelussa kulakkia vastaan ovat kollektiivisten talouksien jäsenet ja kollektivisoimaton köyhälistö. Köyhälistön ja keskivarakkaan rintaman lujittamiseksi on tarkasti huolehdittava, ettei tapahdu sellaisia toimenpiteitä, jotka ärsyttäisivät keskivarakasta ja vieroittaisivat häntä meistä. Vain vakuuttamalla ja oikealla politiikalla maaseudun kulutus- ja tuotantovälineiden varustamisessa voidaan keskivarakas- ja köyhälistöjoukot tiivistää hankintakamppailun menestyksellisen suorittamisen ympärille. Hallinnollisella komentamisella tuotetaan vaan vahinkoa viljanhankintakamppailulle.

Maaseudun köyhälistö ja keskivarakasvoimien tiivistämiseksi on nopeasti kehitettävä laaja yhteiskunnallinen joukkotyö viljanhankintakysymysten ympärille. Meillä on käytettävissämme voimakkaita joukkovaikutuskeinoja. Osaamalla niitä oikein käyttää me saavutamme ennen näkemättömiä tuloksia viljan ja muidenkin elintarpeiden hankinnan alalla. Kaikki selostus ja valistusmuodot — radio, kirjat, lukutuvat, klubit — on asetettava palvelemaan työläisvaltion ja puolueen tärkeintä tehtävää, viljanhankintaa. Suuri merkitys viljanhankinnassa on sosialistisen kilpailun järjestämisellä kollektiivisten talouksien, yksityisten viljanluovuttajien, kylien ja piirien välillä. Viime kevätkylvön aikana maalla käydyn sosialistisen kilpailun kokemukset osottavat, että talonpoikaisto helposti omaksuu ja käytännössä toteuttaa sosialistisen kilpailun tunnuksen. Sen sovelluttamisella viljanhankinnassa tulee olemaan ratkaiseva merkitys kamppailun onnistumiselle.

Kollektiiviset taloudet ovat maaseudun etujoukko. Ne näyttelevät johtavaa osaa takapajuisiin talonpoikaistalouksiin nähden. Kevätkylvökamppailu oli tästä erinomaisena todistuksena. Samanlaista johtavaa osaa on niiden näyteltävä nykyisessä viljanhankintakamppailussakin. Sen mukaan miten kollektiiviset taloudet luovuttavat viljan valtiolle, järjestäytyvät ja menettelevät myöskin yksityistalonpojat. Vain kollektiivisten talo-

uksien esimerkin kautta voidaan yksityistalonpojat vetää mukaan ja tämän vuoksi se, että kollektiiviset taloudet luovuttavat kaiken tavaraviljaylijäämänsä valtiolle on välttämätön ehto sekä sosialistisen kilpailun että koko viljanhankintakamppailun menestymiselle.

Hankintakysymyksen selvittely- ja järjestämistyössä on erikoista huomiota kiinnitettävä talonpoikaisnaisten mukaan vetämiseeen. Kokemus on osoittanut, että siellä missä yhteiskunnallinen työ naisten keskuudessa on ollut kehnoa, naiset ovat jarruttaneet toimenpiteitämme. Tämän vuoksi on työtä naisten keskuudessa tehostettava käyttäen erikoisesti keinona delegaattikokouksia. Kommunistisella nuorisoliitolla on erikoisen suuri merkitys maaseudun yhteiskunnallisista järjestöistä ja senvuoksi nuorisoliittolaisten on hankintakamppailussakin entistä enemmän kohotettava aktiivisuuttaan.

Koko joukko- ja organisatsionityö maaseudulla tuottaa tuloksia jos itse kyläkommunistit, nuorisoliittolaiset ja aktivistit kulkevat koko talonpoikaisjoukon edellä ja esimerkillään tavaraviljaylijäämiensä myynnissä valtiolle vetävät mukaansa takapajuisemmat talonpojat. Tämän vuoksi jokaisen kyläkommunistin, nuorisoliittolaisen ja aktivistin ehdottomana velvollisuutena on ensimäisenä luovuttaa viljaylijäämänsä.

Kaikessa maaseudun joukko- ja organisatsionityössä näyttelevät neuvostotilat suuremmoista osaa. Neuvostotilat ovat meidän proletaarlsia tukikohtiamme maaseudulla. Jo tänä vuonna lasketaan neuvostotilojemme työläisten luku kymmenissä tuhansissa. Se on meidän kyläproletariaattiaamme. Neuvostotilojemme työläisten osallistuminen joukkoja organisatsionityöhön on suurena apuna viljanhankintakamppailussa.

Kaikissa edellisissä hankintakamppailuissa ovat teollisuustavarat olleet voimakkaana vipusimena ja samanlainen osuus niillä tulee olemaan nykyisessäkin hankinnassa. Tämän vuoksi kysymys teollisuustuotteilla varustami sen laajuudesta ja jakojärjestyksestä omaa erikoisen tärkeän ja oleellisen merkityksen viljanhankintakamppailussa.

Tällä hetkellä ei voida vielä tarkoin määritellä minkä verran valtio voi lähettää teollisuustavaro ta viljanhankintaan vuoden taikka puolen kuluessa. Ei ole vielä tarkkaa tietoa paljonko me saamme teollisuutta varten raaka-aineita: puuvillaa, pellavaa, mahorkkaa, sokerijuurikasta ym. Tämän vuoksi tavaroiden määrän suhteen tulee rajoittua vain tavaroilla varustamisen luonnehtimiseen kuluneen talousvuoden neljännellä neljänneksellä (heinä-syysk.), joka on viljanhankintakamppailun ensimmäinen neljännes.

Ulkonaiset olosuhteet teollisuustuotteiden markkinoille laskussa 4:llä neljänneksellä olivat epäedulliset. Viime talousvuonna jäi luovutussuunnitelma täyttämättä: puuvillassa — 17%, mahorkassa — 18%, pellavassa — 10% ja sokerijuurikkaassa — 25%. Edelliseen talousvuoteen (1928 — 29) verrattuna saatiin sokerijuurikasta 35% vähemmän. Tämä johtui tuhohyönteisten, niittyperhosten, aiheuttamasta suuresta tuhosta. Paitsi ulkonaisia tekijöitä näytteli myöskin kulakki vissiä osaa muiden raaka-ainekasvien hankintasuunnitelmien täyttämättömyydessä. Kulakki laski omat tuotteensa keinottelumarkkinoille ja agiteerasi toisiakin kieltäytymään myymästä tuotteitaan valtiolle. Kemiallisia kasveja viljellään pääasiassa siellä, missä viljatalous on vähän kehittynyt. Täällä köyhä ja keskivarakas eivät ole käyneet läpi sitä taistelun koulua kulakkeja vastaan jonka ne ovat käyneet viljanviljelyspiireissä viljanhankintakamppailujen aikana. Tämän vuoksi kulakki joskus onnistui pidättämään raaka-ainetuotteiden luovutusta valtiolle.

Tämä teollisuuden raaka-aineiden puute johti siihen, että kaikki teollisuusalat eivät talousvuoden loppuun, so. viljanhankinnan alkuun mennessä kyenneet tuottamaan tuotteita suunnitelman mukaista määrää. Siitä oli seurauksena eräiden tavaroiden puute 4:llä neljänneksellä.

Markkinatavaroiden kokonaismäärä tällä neljänneksellä verrattuna vastaavaan aikaan edellisenä vuonna, nousi 20,5:ila. Eräiden tuotteiden määrä sensijaan pysyi samana, vieläpä huomattavasti vähenikin. Tavaroiden kokonaismäärä eri ryhmittäin edelliseen vuoteen verrattuna oli 4:llä neljänneksellä prosenteissa seuraava:

Kutomotuotteita ja valmiita vaatteita	90 %
Nahkaa ja kenkiä	120 %
Korutavaroita	150 %
Metallituotteita	100 %
Valjastuotteita	200 %
Köyttä ja rihmaa	80 %
Tupakkatuotteita	92 %
Saippuaa	65 %
Sokeria	66 %

Että teollisuustavaroiden yleinen puute maassa ei häiritseisi viljanhankintaa, lähetetään suurin osa teollisuustavaroista maaseudulle, etupäässä viljanhankintapiireihin. Maaseutu saa niistä 83% ja kaupungit 17%. Viime vuonna maaseutu sai 82% ja kaupunki 18%. Viljanhankintakamppailun toisella neljänneksellä (loka-jouluk.) kun uuden sadon raaka-aineet joutuvat käytettäväksi, tilanne huomattavasti paranee. Tuotantovälineiden suhteen on tilanne erittäin hyvä. Maatalouskoneiden tuotantomme kehittyy myrskyisellä vauhdilla. Jo viime talousvuonna maatalous sai koneita 350 milj. ruplan arvosta. Ensi talousvuonna, lukuunottamatta nykyistä iskuneljännestä, teollisuutemme valmistaa maatalouskoneita 850 milj. ruplan arvosta. Ymmärtääksemme tämän luvun suuremmoisuuden mainittakoon, että ennen sotaa laskettiin markkinoille maatalouskoneita noin 115 milj. ruplan arvosta. Ensi vuonna tulee yksin Rostovin tehdas valmistamaan yhtä paljon kun kaikki tehtaat ennen sotaa yhteensä.

Viljanluovuttajain turvaamiseksi teollisuustavaroilla nykyisessä viljanhankintakamppailussa on asetettu takeet teollisuustavaroilla varustamisesta. Jokaista luovutettua viljapuutaa kohti saa hän määrätyn määrän teollisuustavaroita. Varustelussa annetaan etusija kollektiivisille talouksille ja kontraktoiduille yksityistalouksille. Jokaisesta valtiolle luovutetusta viljapuudasta saavat kollektiiviset taloudet 35 kopekan ja yksityistaloudet 30 kopekan edestä teollisuustavaroita. Säädetyn luovutusnormin ylittämisestä saavat kollektiiviset taloudet teollisuustavaroita 40 kopekan ja kontraktoidut yksityistaloudet 35 kopekan edestä jokaiselta puudalta. Kun teollisuustavaroita kamppailun alussa ei kuitenkaan ole ollut riittävästi ja viljan hankintaa täytyy jouduttaa, saattaa niistä muutamilla hankintaseuduilla tulla puutetta. Että viljanluovuttajat kuitenkin saisivat luovuttamastaan viljasta täydellisen korvauksen teollisuustuotteissa, antaa valtio takeet joiden mukaan viljanluovuttaja saa saamatta jääneen tavaranorminsa viimeistään ensi vuoden lokak. 1 p:ään mennessä.

Köyhät joilla ei ole tavaraviljaylijäämää ja avustavat meitä viljanhankinnassa, saavat teollisuustuotteita heitä varten erikoisesti varatusta fondista (varastosta).

Viljanhankintakamppailua varten on erotettu erikoinen maatalouskone- ja traktorifondi sellaisten kollektiivisten talouksien varustamiseksi, jotka antavat valtiolle viljaa yli säädetyn luovutusnormin.

Viljan realisoinnin nopea temppo ja teollisuustavaroiden puute aiheuttaa sen, että maaseudulle kokoontuu paljon vapaata rahaa. Tämän vuoksi talonpoika viljanhankintakuukausina voi säntillisesti täyttää rahalliset velvollisuutensa valtiolle. Siksi on huolehdittava siitä, että maatalouverot, vakuutusmaksut ja maatalousluottorästit tulevat aikanaan koottua.

Vapaiden rahavarojen suuri määrä maaseudulla tekee mahdolliseksi kehittää talonpoikaiston keskuudessa tarmokkaan selvityskamppailun heidänkin osallistumisestaan varoineen yleiseen taloudelliseen rakennustyöhön. Parhaillaan käydään kamppailua «Viisivuotissuunnitelma 4:ssä vuodessa»-lainan realisoimiseksi, jonka lainan tarkoituk-

sena on valtion finanssien lujittaminen teollisuuden ja maatalouden suuremmoisten suunnitelmien toteuttamiseksi. Talonpoikaistoa kiinnostaa viisivuotissuunnitelmamme täyttäminen, sillä se merkitsee maataloudenkin suuremmoista kohoamista. Jos selostuskamppailu osataan oikein järjestää, niin talnnpoikaisto aktiivisesti osallistuu lainan ostoon.

Maan taloudellinen kehitys asettaa suuria vaatimuksia väestön kulttuuripalveluksen suhteen. Koulujen, sairaaloiden ja tienrakennusten kehitysvauhti ja kulttuuritarpeiden tyydyttäminen ei saa jäädä jälkeen taloutemme muiden alojen kehitysvauhdista. Valtiolla ei vielä kuitenkaan ole niin paljon varoja, että se voisi kaikki nämä suunnattomat tarpeet tyydyttää. Senvuoksi itse talonpoikaiston on varoineen osallistuttava tähän tehtävään. Tässä tarkoituksessa on viime vuosina käytetty talonpoikain itseverotusta. Tämä itseverotus on toimitettava tänäkin vuonna ja toimitettava se aikanaan.

Talonpoikaiston osuustoiminnallistuttaminen vaatii huomattavia varojen sijoituksia maaseutukooperatiivien perus- ja vaihtopääomien lisäämiseksi ja vahvistamiseksi. Koska talonpoikaistolla on vapaita varoja, käy se mahdolliseksi toimittaa. Senvuoksi maaseutukooperatiivien on tehostettava työtään talonpoikaiston varojen vetämiseksi osuusmaksujen ja etumaksujen muodossa kooperatiivjen käytettäväksi. Tämän lisäksi kooperatiiveilla on suuri tehtävä talonpoikaiston varojen vetämisessä maataloustuotteiden jalostuslaitosten rakentamiseen. Tämä rakennustyö erikoisesti kiinnostaa talonpoikaistoa.

Sellaisten taloudellisten vipusimien kuin teollisuustavaroiden ja talonpoikaiston vapaiden varojen hyväksikäyttäminen luovat perusehdot viljanhankinnan menestykselle.

Jännittyneessä taistelussa viljasta Leninin puolue voi voittaa ja on voittanut vain senvuoksi, että se on ottanut tämän tehtävän työväenluokan asiana. Työväenluokka on mobilisoinut itsensä maaseudun avuksi viijanhankinnassa. Jokaiseen viljakamppailuun ovat tehtaiden työläiset lähettäneet kymmeniä tuhansia parhaimpia organisaattoreita. Työläisten pääansio on siinä, että ne ovat luokkataistelussa saavuttamansa järjestyneisyystottumukset ja kokemukset levittäneet maaseudulle ja aseistaneet niillä köyhälistön taisteluun kulakkia vastaan, samalla vaikuttaen köyhälistön ja keskivarakkaan tiiviin yhteisrintaman lujittumiseen kulakkia vastaan.

V. 1929 — 30 noin 20 tuh. työläistä työskenteli 3 — 4 kk. ajan viljanhankinnassa ja melkein saman verran oli kulttuuripäällikkyysyhdistysten lähettämiä työläisiä.

Kaikki tämä työläisten apu viljanhankinnassa järjestettiin suurelta osaltaan välittömästi puoluejärjestöjen taholta. Ammattiliitot, työväestön perusjoukkojärjestöt, ovat edellisissä kamppailuissa pysytelleet syrjässä viljanhankinnan avustamisesta. Siihen oli syyssä ammattiliittojen oikeisto-opportunistinen johto. Vasta viime vuoden kamppailussa, vaikka tosin myöhästyneenä, ammattiliitot antoivat suurta apua ja siten ratkaisevasti vaikuttivat kamppailun tuloksiin. Nyt käynnissä olevassa hankintakamppailussa on voitettavana paljon suuria vaikeuksia ja senvuoksi ammattiliittojen on entistä tarmokkaammin osallistuttava avustuksen järjestämiseen. Niiden on tehtävä työläiset tietoisiksi mikä merkitys viljanhankinnalla on Neuvostoliiton teollistuttamiselle, maaseudun perinpohjaiselle uudistamiselle ja maan koko sosialistiselle rakennustyölle ja sitten organisoitava työläisten käytännöllinen avustustoiminta sen lukemattomissa eri muodoissa: brigadien lähettäminen maaseudulle, lomailijoiden selvitystyö, maaseudun kanssa yhteydessäolevien työläisten apu kirjeenvaihdon kautta jne.

Keväällä v. 1929 kokeilivat muutamat tärkeimmät teollisuuskeskukset työläisbrigadien lähettämistä auttamaan talonpoikaiston kylvöjen kontraktoimista. Moskovan ja Leningradin sekä kuljetustyöläisten kooperatiivien neuvostot järjestivät satoja työläisbrigadeja ja lähet-

tivät ne teollisuuskeskuksia elintarpeilla varustaviin piireihin. Nämä hyvin järjestetyt brigadit osottivat suuremmoista apua kylvöjen kontraktoimisessa ja hankkivat rikkaan kokemuksen yhteyden järjestämisessä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen välillä.

Se työ jota brigadit kamppailussa suorittavat ja siitä jokaiselle brigadin jäsenelle lankeava vastuunalaisuus vaativat, että maaseudulle lähetetään eturivin työläisiä. Brigadin jäseniltä vaaditaan todellista kykyä ja taitoa oikein suhtautua talonpoikaisjoukkoihin, auttaa kyläyhteiskunnallisuutta järjestäytymään viljanhankinnan ympärille, kykyä horjumatta ja oikein toteuttaa puolueen linjaa maaseudulla· Tämän vuoksi on mitä huolellisemmin valittava ne henkilöt, joita kulttuurlpäällikkyysyhdistykset lähettävät maaseudulle viljanhankintaa avustamaan.

Nykyisessä kamppailussa esiintyy suuria teknillisiä vaikeuksia kuljetuslaitoksen, varastojen, säkkien ym. päällysteitten puutteen vuoksi. Teknillisten tukikohtien kehitys jää meillä paljon jälkeen viljanhankinnan temposta. Tähän on vielä lisättävä viljanhankintakoneistomme luutuneisuus ja byrokraattisuus, vieläpä ilmenee suoranaista tuhotoimintaakin. Työläisjoukkojen on valppaasti seurattava viljanhankintajärjestöjen työtä, säälimättä taistellen hidastelua ja byrokraattisuutta vastaan.

Edellisten vuosien viljanhankinnat ovat voimakkaasti vaikuttaneet maatalouden kehitykseen ja sen kollektivisoimiseen

«Talonpoikaiston kääntyminen kollektivisoinnin puoleen ei alkanut yht' äkkiä. Se, tuo käänne, ei voinutkaan alkaa yht'äkkiä. Tosin puolue julisti kollektivisoimisen tunnuslauseen jo XV edustajakokouksessa. Mutta tunnuslauseen julistaminen ei vielä riitä talonpoikaisjoukkojen kääntymiselle sosialismin puoleen. Kääntymistä varten vaaditaan lisäksi ainakin yksi seikka, nimittäin se, että itse talonpoikaisjoukot olisivat vakuutetut julistetun tunnuslauseen oikeaperäisyydestä ja ottaisivat sen vastaan omana omituisena tunnuslauseenan. Tämän vuoksi tuo kääntyminen valmentui vähitellen. Sitä valmensi koko kehityksemme kulku, koko teollisuutemme kehityskulku, ennenkaikkea sen teollisuuden kehitys, joka varustaa maataloutta koneilla ja traktoreilla. Sitä valmensi kulakkeja vastaan käydyn päättävän taistelun politiikka ja viljanhankintojemme kulku niiden uusissa muodoissa, jotka saattoivat kulakkitalouden köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen kontrollin alaiseksi. Sitä valmensi maataloudellisen osuustoiminnan kehitys, joka opetti yksilöllistä talonpoikaa kollektiiviseen asiainhoitoon. Sitä valmensi kollektiivitalouksien verkko, jonka avulla talonpoika on tarkistanut kollektiivisten talousmuotojen etevämmyyden yksityistalouteen verraten. Sitä on vihdoin valmentanut ympäri SSSR:ää sijaitsevien ja uudella tekniikalla varustettujen neuvostotalouksien verkko, jonka avulla talonpoika on voinut tulla vakuutetuksi uuden tekniikan voimasta ja paremmuudesta. Olisi virheellistä pitää neuvostotalouksiamme vain viljavarojen lähteenä. Todellisuudessa neuvostotaloudet uudella tekniikallaan, avustuksellaan ympäristön talonpojille ja ennenkuulumattoman valtavalla taloudellisella vauhdillaan ovat olleet sinä vetovoimana, joka on helpoittanut talonpoikaisjoukkojen kääntymistä ja työntänyt niitä kollektivisoinnin tielle». (Stalinin selostuksesta XVI puoluekokouksessa).

Parhaillaan käytävä viljanhankinta samoinkuin muidenkin maataloustuotteiden hankinta on organisoitava niin, että se antaisi uuden sysäyksen kollektivisoimisliikkeen edelleeen kehittymiselle ja lujittaisi vanhoja kollektiivisia talouksia.

Tässä on v. 1930 — 31 viljanhankintakamppailun perusmerkitys.

Kirjallisuuspolitiikan tehtävät.

Kirj. L. Averbash. (Suom. Y. Savolainen).

Laaja sosialistinen. hyökkäys täydellä rintamalla—sellainen on XVI puoluekokouksen direktiivi. Proletaarisen kirjallisuuden hegemonia—tämä on sosialistisen hyökkäyksen tarkoitus kirjallisuusrintamalla.

XVI puoluekokous oli puolueemme historiassa ensimäinen edustajakokous, jossa puhevuoroissa erikoisesti kosketeltiin kirjallisuuskysymyksiä. Nämä puheet eivät kaikuneet odottamattomina ja arvaamattomina. Ne lausuttiin aikanaan, ne olivat olosuhteitten valmistamat ja tilanteen vaatimat. Parhaimpana todistuksena tälle on äskettäinen Vladimir Iljitshin tehtaan työläisten julkilausuma, jossa ehdotetaan nykyisten kirjallisuuskysymysten asettamista työläisjoukkojen laajan harkinnan alaisiksi.

Itseensä sulkeutuneitten kirjalijaspesialistien,—lainausmerkeissä ja ilman niitä,—heidän intelligenttisen ympäristönsä sijaan tulee, muodostautuu ja kasvaa p r o l e t a a r i n e n k i r j a l l i s u u d e n p i i r i. K i r j a l l i s u u s r y h m i t t y m i e n l u o k k a l u o n t e e n s e l v i t t ä m i n e n, s a m o i n k i r j a l l i s u u d e n a l a l l a i l m e n n e i t t e n e r i m i e l i s y y k s i e n j a e r i k i r j a i l i j a i n t u o t t e i d e n l u o k k a o l e m u k s e n t a j u a m i n e n—kas tämä kasvoi neuvostokirjallisuutemme nousun pohjalla. Tämä on kirjallisuuden poliittisen merkityksen kasvun kiertämätön tulos. Sosialistisen hyökkäyksen ja kapitalismin juurten irtirepimisen yhteydessä maassamme kärjistynyt luokkataistelu ryhtyi muuttamaan eilistä epäselvyyttä ja kahdenvaiheilla olemista luokkavihollisen hälyytystorveksi, eilinen haparoiminen alkoi muuttua vastustajan maskeeraukseksi, eilinen ajattelemattomuus ja keskeneräisyys alkoi tänään repiä korviamme peittelemättömällä valhevoimalla. Kirjallisuuden käsittelytiet selvenivät, muuttuivat ankarimmiksi—täten selvenikin niiden yhteentörmäysten luokka—(tai puolueen sisäinen) luonne, jotka eilen vielä joittenkin mielestä näyttivät leikiltä tai yksinkertaiselta ryhmistymistoiminnalta.

Ei ole sattuma, että jo XVI puoluekokouksen edellä räikeimmät oikeistoviettymyksellisten tendenssien luonnehtijat puolueen kirjallisuuspolitiikan alalla t.t. Gordov ja Polonski olivat pakoitetut tunnustamaan virheensä. He eivät ole kuitenkaan vielä taistelleet eivätkä taistele entistä kantaansa vastaan ja tunnustukset ovat toistaiseksi vain paperitunnustuksia.

Piljnakin ja Samjatinin [1]) «historia» näytteli osansa heihinkin—oikeistouklonisteihin —eikä vain mukanakulkijakirjailijoihin (poputshikkoihin) nähden, sillä tämä historia oli k ä ä n n e k o h t a n a kirjallisuuspolitiikassamme. Herzenin talon kabineteista (kirjailijain «talo» Moskovassa. suom. huom.) Piljnakin ja Samjatinin «asia» siirrettiin työtäekeviin joukkoihin. Entisen kirjailijaliiton, joka huomattavassa määrin oli mukanakulkijain ja selvästi porvarillisten kirjailijain blokki, edelleen olemassaolo tuli mahdottomaksi. Otettiin huomattava askel eteenpäin uuden blokin muodostamiseksi proletaaristen, talonpoikaisten, ja mukanakulkija-kirjailijoitten kesken, tarkotuksella yhteisvoimin taistella porvarillista kirjallisuutta vastaan. Mukanakulkijoitten keskuudessa tapahtuva jakautumisprosessi sai uuden sysäyksen, joka realisoitui niiden yhteiskuntaryhmien olemuksen suurten muutosten voimasta, jotka ryhmät nesteillään ruokkivat mukanakulkijakirjailijoitten eri kerroksia. Tämän yhteydessä havainnollisesti paljastui Trotskin ja Voronskin virhe, jotka eivät vanhoissa mukanakulkijoissa nähneet niin

[1]) Viimeisillä teoksillan selvästi osottautuneet uusporvarillisiksi kirjailijoiksi. Suom. huom.

paljon pikkuporvariston edustajia ja mielialojen tulkitsijoita kuin talonpoikaista luonnonvoimaisuutta, kylää, «mushikoita». Tämän trotskilaisen teorian mukaan, joka teoria on mallina mitä ilkeimmästä liberalismista, poroporvarillsesta marxismin vääristelystä kirjallisuuden alalla, Trotski julisti Klyjevinkin talonpoikaiskirjäilijaksi ja Trotskin perässä V. Polonski kutsuu Klytshkovia maaseutua kokonaisuudessaan kuvaavaksi kirjailijaksi. Yleensä on kaikille puolueen kirjallisuuspolitiikasta oikeaan horjahtaneille ominaista mukanakulkijoitten yliarviointi ja suuremmassa tai pienemmässä määrin heihin orientoituminen, kun samassa alentavat proletarista kirjallisuutta ja enemmän tai vähemmän peitetysti kieltävät sen kokonaan.

Mutta samalla kriisi vanhojen mukanakulkijoitten keskuudessa kärjistyi muun ohella senkin erittäin tärkeän tosiseikan vuoksi, että talonpoikaiskirjallisuus alkoi heti kehittyä liiton pohjalla proletaarisen kirjallisuuden kanssa ja kokolailla työväenluokkaa lähemmillä asemilla kuin mukanakulkijoitten perusjoukkojen asemat. Tällaisen todella talonpoikaisen kirjallisuuden saavutukset ovat kerrassaan riidattomat. Ja tämä on yksi menestyksellisen sosialistisen hyökkäyksen edellytyksistä kirjallisuurintamalla.

L. Leonovin «Sotj» ja B. Piljnakin «Punainen puu» sekä «Volga laskee Kaspianmereen»—tässä entisen mukanakulun (poputsnikkalaisuuden) hajaannuksen ja jakautumisen kantavuus, välimatka eri siipien välillä, vaikka nepin alkuaikoina niillä oli vissejä ehdollisia yhteisiä piirteitä.

Pikkuporvarilliset intelligenttiryhmät alkoivat löytää oman ilmaisunsa kahdessa mukanakulkijoitten perussuunnassa—humanistisessa ja konstruktivistisessa. Tämä oli huomattavassa määrin uutta, nepin oloissa muodostunutta mukanakulkijaliikettä. Sen toinen siipi, konstruktivistinen, pyrki tulkitsemaan korkeasti kvalifisoituneitten intelligenttien, etupäässä tekniikan alalla toimivien spesialistien mielialoja. Toinen siipi, humanistinen, paljon suuremmassa määrin versoi «humanitaarisen» neuvostovirkaintelligenssin mielialoista, niitten jotka olivat vähemmän kosketuksissa työläisten kanssa ja suuremmassa yhteydessä kaupungin pikkuporvariston kanssa. Uudestirakentamisen kausi otti ankarasti työhön niin toiset kuin toisetkin.

Vieläkin jyrkemmästi oikealle siirtyi «Pereval» (harjanne)-ryhmä. Kulakiston luokkana likvidoimisen tunnukseen se vastasi humanismin tunnuksella, kyynelsaarnalla ihmisrakkaudesta yleensä, alakuloisella huokailulla senttimaalisuuden, hempeämielisyyden puoleen. Jatkuva eristäytyneisyys sosialistisesta rakennustyöstä, loukkaantuneisuuden mielialat, pessimistiset maailmankatsomukset, individualistikirjailijan ja yhteiskunnallisesti eristäytyneiden lhannoiminen ovat löytäneet ilmauksensa ei ainoastaan «Pereval»-ryhmän kirjailijain tuotteissa, mutta erikoisestikin tämän ryhmän teoreetikkojen teoksissa. «Perevalin» lippujen alla tapahtuu siirtyminen proletaarisesta vallankumouksesta porvarilliseen kirjallisuuteen.

Toisella tavalla otti uudestirakentamiskauden vastaan konstruktivistien ryhmä. He ryhtyivät avoimesti ja julkisesti tarkistamaan ohjelmallisia asiakirjojaan, joissa erittäin havainnollisesti ilmenivät teknillisen intelligenssin osan tendenssit eristäytyä proletariaatista, pyrkimykset erikoiseen poliittiseen rooliin, itsensä ylistämiseen, omaalatuiseensa uus-struvelaisuuteen. Muutamia konstruktivisti-kirjailijoita (tt. Lugovskoi, Bagritski) hyväksyttiin RAPP.'iin (Yleisven. prol. kirjailijain yhtymään). Toiset I. Selvinskin johdolla laskivat entisen järjestönsä hajalle ja perustivat uuden (brikaadi № 1), pyrkien lähempään yhteyteen työläisten kanssa, pyrkien saamaan ryhmäänsä puolueen jäseniä jne. Tämä tietysti ei vähääkään syrjäytä probleemia konstruktiivisen

lajin mukanakulkijoista. Me joudumme vielä monasti tekemisiin tämän lajin kirjalijoitten ja mahdollisesti ryhmittymienkin kanssa.

Perevalilaista ja konstruktivista luonnetta omaavia mielialoja tavataan proletaaristenkin kirjalijain keskuudessa. Tämä «sisäinen» mukanakulku on tarkasti analysoitava, valiten ne, jotka ovat irtipääsemässä vastaavista tendensseistä ja niistä, joita varten «Pereval» ja konstruktivistit ovat erkanemismuotona proletaarisesta kirjallisuudesta.

Useat mukanakulkijat ovat siinä määrin meitä lähestyneet, että heitä voidaan nimittää luotettaviksi liittolaisiksi (N. Tihonov, N. Ognev, M. Slonimski, M. Shaginjan ym), mutta tällaisten liittolaisten ilmaantuminen ei poista päiväjärjestyksestä kysymystä horjuvista mukanakulkijoista, ottaen huomioon mukanakulkijoille asetettavien vaatimusten muuttumisen kapitalismin jätteiden likvidoimsikaudella.

Mukanakulkijoita on olemassa ja niitä tulee vielä ilmaantumaan, ja vaikka mukanakulkijoitten hegemonia kirjallisuusliikkeessämme on ohieletty, sivuutettu, likvideerautumassa oleva etappi, niin ainoastaan «vasemmistouklonisti» ja intoilija voi vetää ristin mukanakulkijoitten probleemin yli. Taistelu proletaarisen kaunokirjallisuuden hegemonian puolesta on tullut tämän päivän asiaksi. Tässä on kirjallisuuspolitiikan painopiste, se on välitön päätehtävä. Sen ratkaisun määräaika voidaan laskea vain muutamissa vuosissa. Mutta intoilu, huitominen, kommunistinen ylpeileminen ja pieninkään saavutuksista huimaantuminen eivät ollenkaan sovi proletaariselle kirjallisuudelle.

Se kulkee hegemoniaan aikana, jolloin kirjallisuutemme kokonaisuudessaan, proletaarinenkin mukaan luettuna, yhä havainnollisemmin jää jälkeen uudestirakentamisen kauden vaatimuksista. Hegemonian todellinen saavuttaminen tullaan määrittelemään ja mittaamaan ei ainoastaan voitoilla mukanakulkijoihin verrattuna, vaan myöskin proletaarisen kirjallisuuden välittömällä välttämättömyysasteella sosialistiselle rakennustyölle. Mitä merkitystä on hegemonialla laahustavan jälkikuormaston kärryillä. Me tarvitsemme hegemonian joka ilmaisisi proletaaristen kirjailijain taistelukuntoisuutta työväenluokan parhaiden etumaisten joukko-osastojen jokapäiväisissä taisteluissa.

«Ainoastaan sokeat eivät näe, että joukkojen psykologiassa heidän suhtautumisessaan työhön on tapahtunut suunnaton murros, joka on perinpohjin muuttanut tehtaittemme näön... Merkillepantavinta kilpailussa on se, että siinä tapahtuu perusteellinen muutos ihmisten katsantokannoissa työn suhteen, sillä se muuttaa työn häpeällisestä ja orjuuttavasta ikeestä, jommoiseksi se ennen luettiin, kunnian asiaksi, kuntoisuuden ja sankaruuden asiaksi,»—puhui tov. Stalin XVI puoluekokouksessa. Missä määrin on kirjallisuutemme avustanut tätä asiaa? Vähän, huonosti, epätyydyttävästi.

Me olemme jälessä ei ainoastaan «suurten» ja «korkeitten», mutta myöskin «pienten» ja «alempien» kirjallisuusmuotojen allalla. Jo itse tuo häväisevä ja perusteeton jaottelu todistaa, minkälainen on kaiken kaunokirjallisuutemme uudestijärjesjestelyn temppo. Katsahtaappa vain iskurityöläisen silmillä tuohon vauhtiin. Miten paljon höltyneisyyttä on proletaarisessa kirjallisuudessamme. Miten vähän on siinä todellista luokkavihaa. [1])

On luonnollista, että RAPP muuttui ankaran taistelun kentäksi luomismetodia koskevissa kysymyksissä. Selvä luomisasenne, joka edistää proletaarisen kirjallisuuden uudestirakentamista, on välttämätön hegemoniaan pääsemisen

[1]) Unkarilaisen runoilijan tov. Gideshin äskettäin ilmestynyt kirjanen voi olla esimerkkinä ja läksynä meidän runoilijoillemme. Kas siinä on proletaarisen runouden mallikelpoinen näyte,

ehto. Väittely prof. Pereversevin ja hänen oppilaittensa systeemin johdosta auttoi metodisten asemien oikeaa määrittelyä luomismetoodin kysymyksissä. On luonteenomaista, että juuri RAPP kulki pääjoukko-osaston etunenässä taistelussa vielä lopullisesti voittamatonta pereverseviläisyyttä vastaan.

On kumminkin merkillepantava, että viime aikoina on RAPP heikentänyt kirjallispoliittista toimintaansa (erittäinkin esim. Neuvostokirjailijain yhtymien federatiossa—FOSP'issa,—jossa RAPP'in on todennäköisesti ja joka päivä esitettävä johtavaa osaa. Muuten on sanottava, että RAPP'iin ja FOSP'iin — on suuresti vaikuttanut «Literaturnaja Gasetan» ottama asenne, joka ilmeisesti ei kyennyt suoriutumaan sille asetetuista tehtävistä uutteran yhteistyön edistämiseksi proletaaristen, talonpoikaiskirjailijoitten ja mukanakulkijoitten kesken.)

Väittelyjä luomiskysymyksistä RAPP'-issa on laajennettava ja syvennettävä, Ja siinä on realisoitava Neuvostoliiton prolet. kirjailijain I edustajakokouksen heittämä tunnus: enemmän ryhmittymiä ja Fraktsioita luomismetodin alalla. Näissä olosuhteissa erikoisesti suurenee RAPP'in johdon osa ja edesvastuu, sillä ei voida sallia [2]) luomisryhmittymien muttumista poliittisiksi fraktsioiksi, jotka syrjäytyisivät RAPP'in toteuttamasta, puoluejohdon mukaisesta poliittisesta linjasta.

Proletaarisen kirjallisuuden bolshevisoiminen jää edelleenkin RAPP,in ja VAPP'in (Yleisliiton prolet. kirjailijain yhtymän) kaikkien joukko-osastojen päätunnukseksi. Työläisytimen nostokkuus ja kasvattaminen on tehtävien tehtävä. Tällä alalla on paljon tehty, mutta miten tämä paljous näyttääkin mitättömältä kun vertaa siihen, mitä välttättömästi tarvittaisiin.

Kysymys kirjailijatyypistä yhä uudelleen astuu päiväjärjestykseen. «Runoilijan paikka työläisriveissä» (Majakovski) kiertämättömästi vaihtaa muotoansa sitä mukaa kuin työläisrivitkin muuttavat järjestystä. Ja tässä ei ole kysymys ainoastaan osallistumisasteesta yhteiskunnalliseen luokkakäytäntöön,—jota ilman rappilaiset eivät milloinkaan ymmärtäneet kirjalijan ammattilaistumista,—vaan myöskin maailmankatsomuksesta, sen tasosta. Näitä ei voida toisistaan irtikiskaista, — tässä on katkeamaton side.

Puhuminen dialektis-materialistisesta taidemetoodista ennenkaikkea merkitsee puhumista kirjailijan maailmankatsomuksen tasosta, vallankumouksellisesta ammattikirjailijasta, siis välttämättömästi myöskin kirjailijatyypistä. Työväenluokan kirjailijan on oltava ennen näkemättömän uuden kirjailijatyypin esikuvana, jolta vähitellen katoavat kaikki entiset tämän ammatin piirteet. Rakennustyömme temppo vaatii itsetietoista työtä kirjalijan muuttamiseksi «moottorin omaavasta käsityöläisestä» kultt uurivallankumouksen järjestyneeksi työntekijäksi.

Uusi kirjailijatyyppi on jo nousemassa ja kasvamassa. Muiden järjestöjemme ohella on suuresta merkityksestä äskettäinen puna-armeijalaisten ja merisotilaitten kirjailijayhdistyksen perustaminen.

Prolet. kirjailijain jälellejääneisyyden likvidoiminen nojaa niiden uudestijärjestäytymistemppoon. Uudestijärjestäytymisprosessi käy RAPP'issa hitaasti. RAPP'in sihteeristön äskeinen julistus kaikille kirjailijayhtymille tulee olemaan prolet. kirjailijaliikkeessä historiallisena käänteentekevänä asiakirjana. Tässä julistuksessa on viitattu useihin RAPP'in eri henkilöitten tekemiin oikeistovirheisiin sekä luomisryhmäksi yhdistyneen rappilaisen oppositsionin virheisiin. Kaikki nämä virheet on ei vain alleviivattava, vaan periaatteelli-

[1]) On kiinnitettävä huomiota siihen, että on välttämättä päästävä toverillisempiin polemiikkimuotoihin eri puoluehenkilöitten välillä, joiden on yhdessä taisteltava puoluelinjan puolesta.

sesti käsiteltävä. Itsekritiikin on RAPP'issa vallattava joka päivä yhä suurempaa tilaa, Proletaarisen kirjailijan itsekritiikin on liitettävä kirjallisuuskritiikkiin proletaarisen lukijan taholta. Työläiskirjeenvaihtaja perustaa, jolle RAPP'in on kasvettava, on paljon voimistutettava ja lisättävä. Ilman jokapäiväistä, proletaarisen kirjallisuuden piiriä, joka ympäröi kirjailijain toimintaa, ei RAPP voi suoriutua puolueen sille asettamista vastuunalaisista tehtävistä.

Sanomattoman suuri merkitys on teorialla, kirjallisuustieteellä, kritiikillä. Mutta tämä ala on meillä jälessä, vielä jälellejääneestä prolet. kirjallisuudestakin. Ja juuri tällä alalla meillä suuremmassa määrin ilmenee horjahteluja puolueen linjasta erilaisten porvarillisten teoriain vaikutuksen muodossa, sovittelevaisuudessa porvarilliseen kirjallisuuten nähden ja porvarillisiin pyrkimyksiin nähden vieläpä meidänkin kirjailijoittemme tuotteissa, kieltäytymisessä taistelusta kirjallisuutemme uudestirakentamisen ja uudistamisen puolesta, samoinkuin «vasemmisto»-hyökkäilyissä kirjallisuuden kimppuun yleensä, omiensa ylistämisessä ja pilaamisessa jne

Eräitten kritiikkojen suhteen voidaan sanoa, että toivomus yksinkertaisesta marxilaisesta lukutaitoisuudestakin on heihin nähden vielä haaveilua.

Väiteltyämme Pereversevin kanssa on teoreettisten työntekijäimme kuljettava eteenpäin, kriitillisesti muokaten plehanovilaista perintöä, nojaten tunnettuihin Leninin ajatuksiin Plehanovin filosofian puutteellisuuksista,—kiinnittäen erikoista huomiota bolheviikkikritiikkojen (esim. Vorovskin) aliarvioituun perintöön ja lujemmin kuin tähän asti tarttuen tov. Buharinin virheitten käsittelyyn, sillä hänen ja hänen koulukuntansa kanssa kävi RAPP aikanaan ankaraa polemiikkia kulttuurivallankumouksen yleisistä kysymyksistä.

Meidän kritiikkimme on RAPP'in kommunististen voimien tiivistämisen tärkeimpänä aseena. RAPP, kaikista sen virheistä ja toiminnan epäkohdista huolimatta, on puolueen perustukijärjestö kirjallisuusrintamalla. Kumminkaan ei tästä saa tehdä johtopäätöstä joittenkin järjestöjen ja ryhmien luonnollisen kuoleutumisprosessin keinotekoisesta kiihdyttämisestä. Neuvostokirjailijain federatsioni säilyttää vielä pitkäksi aikaa toimintansa federatiivisen luonteen.

Tov. Stalinin asenne «säälimättömän taistelun jatkamisesta kahdella rintamalla, niin pikkuporvarillista radikalismia edustavia «vasemmistolaisia» kuin myöskin pikkuporvarillista liberalismia edustavia oikeistolaisia vastaan täytyy olla jokaisen bolshevikin käyttäytymisnormina, bolshevikin, jonka puolue on lähettänyt kirjalliseen työhön. Niin kirjallisuuskritiikissä kuin kirjallisuuspolitiikassa ja itsessään RAPP'issa päävaarana on oikeistolaisuus. Sen mukaisesti on määriteltävä ja kohdistettava iskutkin.

Voimien kokoamis- ja tiivistämistehtävä ei ole vielä ratkaistu. Sen eteen on sitkeästi työskenneltävä ja on pyrittävä tuloksiin, ei tietenkään periaatteellisten kompromissien ja terävien särmien poishionnan kautta. Ryhmittymisainekset puoluejäsenten kirjallisessa työssä on poistettava päättävästi ja ankarasti, turvaten erilaisten periaatteellisten virtausten taistelun ja kilpailun, jotka virtaukset ottavat lähtökohdakseen puolueen linjan.

KATSAUKSIA.

Kapitalismin kriisi ja meidän nousumme.

Päättyneen talousvuoden suuremmoiset saavutukset tulevat kaikille havainnollisemmiksi ja niiden merkitys paremmin käsitettävämmäksi, jos vertaamme niitä kapitalististen maiden saavutuksiin, jotka maat, kuten tunnettua, ovat parhaillaan mitä ankarimman taloudellisen pulan kouristuksissa. Vertailemme tässä kolmen tärkeimmän teollisuusalan kehitystä vuoden ajalla SSSR:ssä, Yhdysvalloissa, Englannissa ja Saksassa. Kun kapitalistisista maista ei ole vielä käytettävissämme uudempia numeroita, niin otamme ajaksi heinäk. v. 1929—heinäkuuhun v. 1930.

Kuukausittainen raakaraudan tuotanto,

	Heinäk. 1929	Heinäk. 1930	Lisäys tai vähennys
	Tuhansissa	tonneissa	vuoden ajalla
SSSR	352	428	+ 22 o/o
Yhdysvallat	3.846	2.685	— 30 o/o
Saksa	1.204	771	— 36 o/o
Englanti	683	495	— 37 o/o

Kuukausittainen terästuotanto.

	Heinäk. v. 1929	Heinäk. v. 1930	Lisäys tai väh. vuoden
	Tuhansissa	tonneissa	ajalla
SSSR	380	452	+ 19 o/o
Yhdysvallat	4.929	2.980	— 40 o/o
Saksa	1.466	906	— 38 o/o
Englanti	818	631	— 33 o/o

Kuukausittainen kivihiilen tuotanto.

	Heinäk. v. 1929	Heinäk. v. 1930	Lisäys tai väh. vuoden
	Tuhansissa	tonneissa	ajalla
SSSR	3.218	3.341	+ 7 o/o
Yhdysvallat	41.393	37.600	— 9 o/o
Saksa	14.362	11.605	— 19 o/o
Englanti	21·444	16.847	— 21 o/o

Nämä luvut tuskin kaipaavat selityksiä. Ne selvästi osoittavat, että samaan aikaan kun meidän teollisuutemme tuotanto myrskyisesti kasvaa, kapitalististen maiden teollisuus huimaavasti laskee. Tällaiset ovat kahden jyrkästi vastakkaisen talousjärjestelmän vuositulokset.

Vuosi sitten loppui Yhdysvaltain „kukoistuskausi“ (prosperity) ja talouspula valtavalla nopeudella alkoi vyöryä kapitalistisesta maasta toiseen. Nyt on sitä kestänyt jo vuoden ja vastoin kapitalistisen maailman huomattavimpien johtomiesten ennusteluja ja toiveita, ei mitään parannusta ole odotettavissa. Päinvastoin pula syvenee.

Afridien taistelu Englannin imperialismia vastaan.

Kun tämän vuoden keväällä vallankumouksellinen liike etelä-Intiassa vilkastui, selittivät englantilaiset lehdet, että liike rajoittuu vain etelään, että pohjoinen ei tue sitä. Tämän sadun on osoittanut paikkansa pitämättömäksi afridi-heimon ja eräiden muiden heimojen sitkeä taistelu luoteis-Intiassa.

Nämä heimot, jotka asuvat Intian ja Afganistanin välisellä kapealla kaistaleella, ovat aiheuttaneet hyvin paljon vastuksia Englannin hallitukselle. Afridien alueen on Englannin täytynyt esim. viimeisen 60 vuoden kuluessa valloittaa yhdeksän eri kertaa. Englannin ei ole onnistunut koskaan täydellisesti hävittää afridien, momandien ja tyrangsien itsenäisyyttä. Tähän mennessä on heidän alueensa ollut mahdollisesti riippumaton. Simmonin komitean mietinnön laatijakin puhuessaan niiden itsenäisyydestä asettaa sanan lainausmerkkien sisään. Taistelussaan näitä heimoja vastaan on Englanti käyttänyt kahdenlaista metoodia: 1) raakaa, säälimätöntä sotilasvoimaa 2) yllyttää toista heimoa taisteluun toista vastaan.

Viimeisen puolen vuoden kokemus on osoittanut, että heitä ei sotilasvoimalla kukisteta. T. v. 23 — 24 päivä huhtikuuta valtasivat vallankumoukselliset joukot Pessavarin kaupungin kadut. Tämä hyökkäys Pessavarissa oli erityisen vakava senkin tähden, kun Englannin käskynalaisena oleva sotaväkikin kieltäytyi ampumasta mielenosoittajia. Englantilainen lehtikin mainitsee, että huhtikuun 23 päivän kapina saattoi paikallisen vallan vaaraan. Englantilais-intialainen hallitusvalta vangitsi silloin satoja alkuasukkaita ja ampui niiden kyliä useita viikkoja sen jälkeen ilmalaivoista. Mutta se ei estänyt sitä, että kesäkuun 5 päivä 5000 afridilaista teki taas hyökkäyksen Pessavaria vastaan, joka hyökkäys ei kyllä onnistunut.

Mutta elokuulla alkoi maakunnan luoteisella rajalla vielä ankarampi taistelu al-

kuasukkaiden ja englantilaisen sotaväen välillä. Alkuasukkaat kohdistivat päähyökkäyksensä Pessavaria vastaan, murtivat englantilaisten etujoukkojen vastustuksen ja ampuivat jo hallitusrakennusta. Onnistuipa kapinallisten tunkeutua kauaksi itään Pessavarista, hävittivät erään lentoaseman ja hyökkäsivät muuatta hyvin tärkeätä rautatiesiltaa vastaan. Kohatin suunnalla tunkeutuivat kapinalliset myöskin etelään päin. On luonnollista, että niin laaja liike on mahdollinen vain siinä tapauksessa, että kansan joukot tukevat kapinallisia ja että sen juuret ovat syvällä kansan keskuudessa. Englantilaiset lehdet toteavat, että lentokoneista pommittaminen, jolla oli niin tehoisa vaikutus Irakissa, osoittautuu tehottomaksi luoteis-Intian vuorikylissä, vaikka Englannin lentokoneet heittävät päivittäin 6000 pommia.

Näiden seutujen kapinoiden historia tietää kertoa tapauksia, jolloin rankaisuretkikunnat, jotka olivat onnistuneet tunkeutumaan tänne, eivät päässeet sieltä pois. Viime vuosisadan lopulla olleen kapinan yhteydessä lähetettiin tänne 15000 miehen armeija, jonka täytyi nousta 10000 jalan korkeuteen selviytyäkseen kapinallisista. Tällaisissa oloissa on Englannin täytynyt yrittää kiihoittaa heimot toisiansa vastaan ja lahjoa alkuasukkaista itselleen apulaisia, pitääkseen edes jotenkuten puoliansa.

Kun kansallinen vallankumouksellinen liike alkoi tämän vuoden alussa elpyä Bombayn ympäristössä, niin vakuuttivat englantilaiset lehdet mm. että se rajoittuu vain tähän maakuntaan ja että Pohjoisen muhamettilaiset eivät tue etelän taisteluja. Intian luoteisrajalla sattuneet tapaukset ovat vapauttaneet imperialistit tästä harhaluulosta. Kansallisvallankumouksellinen liike on vallannut koko maan.

Suomen ja Saksan välinen kauppasopimus.

on lopultakin allekirjoitettu elokuun 29 päivänä, oltuaan jo pitkän aikaa riidanalaisena. Sen mukaan saa Suomi viedä Saksaan vuosittain 5000 tonnia voita, josta maksaa tullia 50 mk 100 kg 1933 loppuun mennessä ja sen jälkeen 40 markkaa kilolta. Entinen tulli oli 27,50 kg. Samoin saa se viedä juustoa kaikkiaan 2500 tonnia, josta maksetaan tullia aina lajittain siten, että 500 tonnista juustomassaa maksetaan 5 mk, pöytäjuustosta (90 tonnia) 30 mk ja kovasta juustosta (1910 ton) 20 mk. kg. Tästä yli vietävästä määrästä maksetaan tavallinen tulli. Nämä määrät tarkistetaan kunkin kalenderivuoden alussa. Sen lisäksi on Saksa alentanut faneerin tullia 8 markasta 7,5 mk: aan 100 kp. ja lankarullien tullia 6 mk — 5 mk: aan. Kääreparerin tullin suhteen on Suomi saanut sellaisen myönnytyksen, että suotuisuusperiaatteen mukaan tullattavan käärepaperin sisältämä puumassaprosentti on alennettu 55% :iin 90;stä prosentista, joksi se oli määrätty tähän saakka. Sopimuksen mukaan saa Suomi viedä Saksaan nyt myös poronlihaa, joka on ollut tähän mennessä kielletty. Sen tullia on myös jonkun verran alennettu tavallisten lihatullien alle.

Kauppasopimus on solmittu kolmeksi vuodeksi ja astuu voimaan kymmenen päivää radifioimisasiakirjojen vaihtamisen jälkeen.

Tästä Suomen lehtien kertomasta uutisesta päättäen ovat Saksan suurtilalliset siis voittaneet tässä kauppasopimusriidassa. Kuten muistettanee kieltäytyivät heidän edustajansa valtiopäivillä hyväksymästä alkuperäiräistä sopimusta, sentähden kun siinä ei rajoitettu millään tavalla juuston tuontia Suomesta.

Toiselta puolen on sopimuksen hyväksyminen aiheuttanut melun Suomen suurtilallisten keskuudessa. He syyttävät hallitusta, ettei se ole pitänyt riittävästi heidän puoltaan kauppasopimusta laadittaessa ja ovat lähetelleet lähetystöjä hallituksen luokse vaatimaan korvausta jossakin muussa kohdassa voi tullin korotuksen johdosta kärsimälleen tappiolle.

Amerikan työläiset julistamassa solidarisuutta Suomen työläisten kanssa.

Suomen porvariston fascistikumouksen yhteydessä suorittamat tihutyöt ovat herättäneet huomiota valtameren takaisissa maissakin. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa on työväki kautta maan esittänyt sen johdosta vastalauseita ja järjestänyt mielenosoituskokouksia. Jo 19 päivä heinäkuuta kutsuttiin sekä englanninkielisillä että suomenkielisillä ilmoituksilla työläisiä mielen osoitukseen Suomen konsulaatin edustalle New Yorkissa. Sen jälkeen on vastalauseliike Amerikan kommunistisen puolueen johdolla vallannut varsinkin kaikki ne seudut, joissa asuu suomalaista työväestöä. Suomenkieliset vasemmistolehdet sisältävät miltei joka päivä yhä uusia vastalauseita Suomen valkoista hallitusta vastaan. Sen ohessa lupaavat Amerikan suomalaiset työläiset Suomen työläisille kaikkea tukea sen taistelussa fascismin kukistamiseksi. Clevelandin, samoin kuin monien muidenkin seutujen työläiset, ovat mm. päättäneet: «Kieltäännymme käyttamästä minkäänlaisia fascisti-Suomen tuotteita ja edelleen, lausumme mitä päättävämmin: e i p e n n n i ä k ä ä n

rahasijoituksia Suomen pankkeihin; ei yhtään huvimatkailijaa Suomeen.» On vain toivottavaa että Amerikan suomalainen työväestö panee myöskin tarmokkaasti ja kaikella ankaruudella toimeen tämän päätöksen. Tällaisten todellista taisteluhenkeä ja luokkatietoisuutta osoittavien päätöslauselmien ohella esiintyy monissa vastalauseissa myöskin puutteellinen ja virheellinen käsitys Suomen tilanteesta ja tapahtumista siellä. Niissä vedotaan usein tarpeettomasti ja aivan väärin Suomen hallitukseen facistiterrorin tukahuttamiseksi. Uhataan muuten pitää sitä kanssarikollisena ja sen ohella Suomea barbaarimaana, vaaditaan lapualaisliikkeeseen osallistuneita vangittavaksi jne. Tämä johtuu epäilemättä osittain myöskin puutteellisesta informationista, mutta on sen pohjana myös se käsitys, että Suomen porvaristo ei olisikaan kokonaisuudessaan, hallituksineen päivineen, fascistikumouksen takana. Niinpä kun puhutaan siitä, että „ihmisillä täytyy olla täysi vapaus ylläpitää ja kustantaa aatteellisesti minkälaisia julkaisuvälineitä tahansa, sillä mitenkä muuten voi kansa valita mikä sille on paras ja mikä on oikeus ja mikä vääryys“, niin johtuu se ilmeisesti jonkunlaisesta vanhan porvarillisen demokratian ihailusta ja sen takaisin palaamisen toiveesta. Tosiasia kuitenkin on, että Suomen faccistidiktatuuria ei kukista mikään muu kuin köyhälistön diktatuuri, joka saavutetaan työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen taistelun kautta. Amerikan työläisillekin on siis entistä enemmän selvitettävä Suomen porvariston ja sen facistisen kumouksen todellista luonnetta.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. A. Lehtosaari (vastaava toimittaja), Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).

Ленинградский Областлит № 68419 Заказ 1902. Тираж 1000 экз.

Типография „Кирьяпая“, Полтавская ул., № 12.